

ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก

Factors affecting recidivism among drug offenders in
Tak Central Prison

นัทธมน นาควรรณ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต
คณะวิทยาการจัดการ
สถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิก
ปีการศึกษา 2566

ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก

Factors affecting recidivism among drug offenders in
Tak Central Prison

นัทธมน นาควรรณ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต
คณะวิทยาการจัดการ
สถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิก
ปีการศึกษา 2567

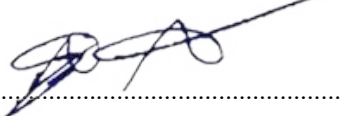

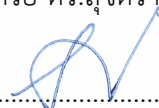
ชื่อเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก
ผู้วิจัย นางสาวนัทธมน นาควรรณ
ชื่อปริญญา รัฐศาสตรมหาบัณฑิต

คณะกรรมการสอบ

..... ประธานกรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ สามัคคีธรรม)

..... กรรมการ
(ดร.เบญจพร พลธรรม)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุจิตรา สามัคคีธรรม)

..... กรรมการและเลขานุการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุวิมล วงศ์สิงห์ทอง)

คณะวิทยาการจัดการ สถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิก อนุมัติให้รายงาน
การค้นคว้าอิสระฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต

..... คนบดี
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พีระ พันธุ์งาม)

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระเล่มนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความรู้ และความช่วยเหลือเป็นอย่างดีจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุจิตรา สามัคคีธรรม และ รองศาสตราจารย์ ดร.สุวิมล วงศ์สิงห์ทอง อาจารย์ที่ปรึกษา ที่กรุณาให้คำแนะนำ และตรวจแก้ไข ข้อบกพร่อง ด้วยความ เอาใจใส่ตลอดมาตั้งแต่ต้นจนเสร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ไว้เป็นอย่างสูงและขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ประจำหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิตทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลืออย่างดี

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พีระ พันธุ์งาม ดร.สุชาติ ใจภักดี และดร.นิตยา วงศ์ยศ ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความถูกต้องและความเที่ยงตรงในด้านเนื้อหาของแบบสอบถาม

ขอขอบคุณ บิดา มารดา ครู อาจารย์ทุกท่าน ที่ประสิทธิ์ประสาทวิทยการวางรากฐานแก่ผู้วิจัย และขอขอบคุณท่านอื่นๆ ที่ไม่ได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้ ที่ได้กรุณาให้ความร่วมมือและข้อเสนอแนะ ในการทำการค้นคว้าอิสระครั้งนี้

นัทธมน นาควรรณ

ชื่อเรื่อง : ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก
 ผู้วิจัย : นางสาวนันทมน นาควรรณ
 ชื่อปริญญา : รัฐศาสตรมหาบัณฑิต
 อาจารย์ที่ปรึกษา : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุจิตรา สามัคคีธรรม
 อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม : รองศาสตราจารย์ ดร.สุวิมล วงศ์สิงห์ทอง
 ปีที่สำเร็จการศึกษา : 2567
 สถาบัน : สถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิก

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำ ประชากร ได้แก่ผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตากจำนวน 212 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย การทดสอบไค-สแควร์

ผลการวิจัยพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 92.90 ส่วนใหญ่อายุ 36 – 45 ปี จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 47 สถานภาพโสด จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 60.80 ระดับการศึกษามัธยมศึกษา จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 55.70 และระดับการศึกษา ปวช. จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 9.40 อาชีพก่อนรับโทษ รับจ้างทั่วไป จำนวน 163 คน คิดเป็นร้อยละ 76.90 กระทำผิด 2 ครั้ง จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 80.70 มีรายได้ต่อเดือน 5,000 – 10,000 บาท จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 53.30 มีสถานที่พักอาศัยกับบิดามารดา จำนวน 158 คน คิดเป็นร้อยละ 74.50 ส่วนใหญ่สภาพแวดล้อมในชุมชนอยู่ในหมู่บ้านในชนบท จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 75.50

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก พบว่า ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก กับ ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำ พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำ ในภาพรวม มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : การกระทำผิดซ้ำ, ผู้ต้องขัง

Title : Factors affecting recidivism among drug offenders in Tak Central Prison
Author : Miss.Natthamon Nakhawan
Degree : Master of Political Science.
Advisor : Asst.Prof.Dr.Sujitra Samukkeetam
Co-advisor : Assoc.Prof. Dr.Suwimon Wongsingthong
Graduated year : 2024
Institute : Pacific Institute of Management Sciences.

Abstract

This research aimed to study the factors affecting recidivism among inmates in Tak Central Prison and to study the relationship between factors affecting recidivism among inmates in prison. The population consisted of 212 drug offenders in Tak Central Prison. The research instruments included a rating scale questionnaire. The statistics used for data analysis included percentage, mean, and Chi-square test.

The research results found that most of the respondents were male, 197 people, or 92.90 percent. Most of them were 36-45 years old, 100 people, or 47 percent. They were single, 129 people, or 60.80 percent. They had a secondary education, 118 people, or 55.70 percent. They had a vocational certificate, 20 people, or 9.40 percent. Their occupation before being sentenced was general labor, 163 people, or 76.90 percent. They had committed offenses twice, 171 people, or 80.70 percent. They had a monthly income of 5,000-10,000 baht, 113 people, or 53.30 percent. They lived with their parents, 158 people, or 74.50 percent. Most of them lived in rural villages, 160 people, or 75.50 percent.

The results of the analysis of the relationship of factors affecting the recidivism of drug offenders in Tak Central Prison found that the relationship of factors affecting the recidivism of prisoners in Tak Central Prison with factors affecting recidivism found that the factors affecting recidivism overall were significantly related to the recidivism of prisoners at a statistical level of 0.05.

Keywords : recidivism, prisoners.

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญภาพ	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 คำถามการวิจัย	
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.4 สมมติฐานการวิจัย	3
1.5 กรอบแนวความคิดในการวิจัย	3
1.6 ขอบเขตของการวิจัย	3
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
1.8 นิยามศัพท์เฉพาะ	4
บทที่ 2 แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
2.1 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำความผิด	5
2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำความผิดซ้ำ	6
2.3 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ	14
2.4 แนวคิดอิทธิพลของครอบครัวที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำ	20
2.5 แนวคิดอิทธิพลของเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำ	22
2.6 แนวคิดอิทธิพลของสังคมและชุมชนที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำ	23
2.7 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับยาเสพติด	25
2.8 ข้อมูลทั่วไปของเรือนจำกลางตาก	29
2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	30
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	33
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	33
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	33
3.3 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	34
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	35

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	35
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	35
บทที่ 4 ผลการศึกษาวิจัย	37
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผลการศึกษาวิจัยและข้อเสนอแนะ	64
5.1 สรุปผลการวิจัย	64
5.2 อภิปรายผล	68
5.3 ข้อเสนอแนะ	70
บรรณานุกรม	72
ภาคผนวก	74
ภาคผนวก ก เครื่องมือในการวิจัย	75
ภาคผนวก ข รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ	81
ประวัติผู้วิจัย	83

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
4.1	แสดงความถี่ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ	38
4.2	แสดงความถี่ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ	38
4.3	แสดงความถี่ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพ	38
4.4	แสดงความถี่ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา	39
4.5	แสดงความถี่ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพก่อนรับโทษ	39
4.6	แสดงความถี่ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนครั้งที่กระทำผิด	40
4.7	แสดงความถี่ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้ต่อเดือน	40
4.8	แสดงความถี่ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานที่พักอาศัย	41
4.9	แสดงความถี่ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสภาพแวดล้อมในชุมชน	41
4.10	แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก ในภาพรวม	42
4.11	แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก ปัจจัยด้านครอบครัว	43
4.12	แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ	44
4.13	แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก ปัจจัยด้านสังคมและชุมชน	45
4.14	แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก ในภาพรวม	46
4.15	แสดงค่าความสัมพันธ์ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก กับการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก ในภาพรวม	47
4.16	แสดงค่าความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามเพศ	48
4.17	แสดงค่าความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามอายุ	48
4.18	แสดงค่าความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามอาชีพ	49
4.19	แสดงค่าความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามระดับการศึกษา	50

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.20	แสดงค่าความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามอาชีพก่อนรับโทษ	51
4.21	แสดงค่าความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	52
4.22	แสดงค่าความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามสถานที่พักอาศัย	53
4.23	แสดงค่าความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามสภาพแวดล้อมทั่วไป	54
4.24	แสดงค่าความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามเพศ	55
4.25	แสดงค่าความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามอายุ	56
4.26	แสดงค่าความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามสถานภาพ	57
4.27	แสดงค่าความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามระดับการศึกษา	58
4.28	แสดงค่าความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกอาชีพก่อนรับโทษ	59
4.29	แสดงค่าความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามจำนวนครั้งที่กระทำความผิด	60
4.30	แสดงค่าความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	61
4.31	แสดงค่าความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามสถานที่พักอาศัย	62
4.32	แสดงค่าความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามสภาพแวดล้อมในชุมชน	63

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

3

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สถานการณ์ในปัจจุบันพบว่าการแพร่ระบาดของยาเสพติดอย่างกว้างขวางและรุนแรงมากขึ้นก่อให้เกิดความสูญเสียกับประเทศชาติหลายด้านด้วยกันทั้งด้านกำลังคน ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านการเมืองการปกครอง รัฐบาลได้ตระหนักถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นจึงได้มีการกำหนดนโยบายเร่งด่วนเพื่อจะลดการระบาดและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยใช้กลยุทธ์ให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการร่วมกันแก้ไขปัญหายาเสพติดเกี่ยวกับการแพร่ระบาดยาเสพติดภายในประเทศ รวมทั้งใช้มาตรการทางกฎหมายอย่างเฉียบขาดกับผู้ที่กระทำความผิดในการค้ายาเสพติดและผู้เสพยาเสพติด (บุรฉัตร จันทรแดง, 2560)

ปัจจุบันปัญหายาเสพติดยังคงเป็นปัญหาระดับประเทศ แม้ว่าหน่วยงานทุกภาคส่วนได้ร่วมมือกันป้องกัน และแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างจริงจังก็ตาม จำนวนผู้กระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับยาเสพติด ก็คงยังสูงอยู่ และส่งผล ต่อการเกิดปัญหานักโทษล้นคุก สถิติตั้งแต่ปี พ.ศ. 2556-2560 มีผู้ต้องหาที่ถูกจับกุมในคดียาเสพติดทั้งหมด 903,612 คน เป็นผู้ต้องหาที่เคยถูกจับกุม 41,538 คน คิดเป็น ร้อยละ 29.15 ส่วนใหญ่เป็น การกระทำความผิดซ้ำใน ข้อหาเสพติด เมื่อพิจารณาจำนวนผู้ต้องหากระทำความผิดซ้ำในคดียาเสพติด เฉลี่ย 5 ปีคิดเป็นร้อยละ 4.85 (กระทรวง ยุติธรรม, สำนักงานคณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามยาเสพติด, สำนักปราบปราม ยาเสพติด, ม.ป.ป.)

กรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม ซึ่งมีการกิจกรรมและพัฒนานาพหุตินิสัยผู้ต้องขังในส่วนใหญ่จะเป็นคดียาเสพติด ได้รายงาน ว่า ผู้ต้องราชทัณฑ์คดี พ.ร.บ.ยาเสพติดทั่วประเทศ (สำรวจ ณ 1 กุมภาพันธ์ 2566) มีจำนวนนักโทษเด็ดขาดทั้งสิ้น 1,167 คน เป็นผู้ต้องขังชาย จำนวน 851 คน และผู้ต้องขังหญิง จำนวน 316 คน รวมคิดเป็นร้อยละ 83.197 (กระทรวงยุติธรรม, กรมราชทัณฑ์, 2565)

การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัว 3 ปีล่าสุด โดยมีระยะเวลาติดตามพฤติกรรม 1 ปี มีอัตราการกระทำความผิดซ้ำ ในปี พ.ศ. 2562 คิดเป็นร้อยละ 14.59 พ.ศ. 2563 คิดเป็นร้อยละ 13.04 และในปี พ.ศ. 2564 คิดเป็นร้อยละ 11.95 แต่หากเป็นประเภทคดีที่มีอัตราการกระทำความผิดซ้ำ ในปีงบประมาณ 2566 พบว่าวารสารนวัตกรรมการจัดการศึกษาและการวิจัย อันดับ 1 เป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด คิดเป็นร้อยละ 66.23 อันดับที่ 2 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน คิดเป็นร้อยละ 13.17 อันดับที่ 3 อื่นๆ (พ.ร.บ.ป่าไม้, พ.ร.บ.การพนัน, พ.ร.บ.อาวุธปืน, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง, ลหุโทษ ฯลฯ คิดเป็นร้อยละ 9.31 อันดับที่ 4 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย คิดเป็นร้อยละ 6.38 และอันดับที่ 5 ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน คิดเป็นร้อยละ 2.28 และจากข้อมูลผู้ต้องขังกระทำความผิดซ้ำที่ได้รับการปล่อยตัวในช่วงปี 2556-2566 พบว่าส่วนใหญ่ จะกลับมากระทำความผิดซ้ำภายใน 3 ปีหลังพ้นโทษ รองลงมาภายใน 2 ปี และสุดท้ายคือ 1 ปีภายหลังพ้นโทษ (กรมราชทัณฑ์กระทรวงยุติธรรม, 2565)

ปัจจัยที่ทำให้ผู้ต้องขังที่พ้นโทษกลับมากระทำความผิดซ้ำเกิดจากปัจจัยหลักในการดำรงชีวิต และความไม่มั่นคงในชีวิต ปัจจัยหลัก คือ ด้านเศรษฐกิจ การเงิน อาชีพ ส่วนรองลงมาคือด้านปัจจัย

สี่ของมนุษย์ ผู้ต้องขังจึงเลือกกระทำความผิดเพื่อสนองตอบความต้องการของตัวเอง หลายรายหลงผิดทั้งที่ตั้งใจและไม่ได้ตั้งใจเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด (นภา อินธิบาล, 2562: 74-75) ส่วนปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมไม่ว่าจะเป็น ด้านครอบครัว สังคมและชุมชน การคบเพื่อน เศรษฐกิจ ล้วนส่งผลให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำในคดียาเสพติด ได้ทั้งสิ้น (นุชนาฏ มุกระ, 2554: 57) ดังนั้นทุกปัญหาจึงมีความสำคัญต่อการตัดสินใจในการกระทำความผิดซ้ำของผู้พ้นโทษ เช่น ในด้านครอบครัว ผู้ปกครองที่บ้านมีปัญหาครอบครัวแยกทางกันทำให้ผู้พ้นโทษขาดความรักความอบอุ่น เมื่อเกิดปัญหาจึงไม่สามารถปรึกษาครอบครัวได้ จึงหันกลับไปคบหากับเพื่อนที่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด รวมถึงบุคคลในสังคมที่ไม่ให้โอกาสแก่ผู้พ้นโทษ มีการตราบาปว่าเคยผ่านคุกตารางมาและไม่อยากให้เข้ามาอยู่อาศัยในสังคมและชุมชน เพราะเกรงกลัวว่าจะก่ออาชญากรรมขึ้น ทำให้ผู้พ้นโทษเกิดความคับข้องใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นและหวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก แต่ปัจจัยที่มีสัมพันธ์ต่อการกระทำความผิดซ้ำในคดียาเสพติดดังกล่าว ยังไม่เคยมีการศึกษาวิจัยในพื้นที่จังหวัดตากเลย

ดังนั้น ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นบุคลากรของเรือนจำกลางตาก ปฏิบัติงานในฝ่ายทัณฑปฏิบัติ มีหน้าที่ในการควบคุม แก้ไข ฟื้นฟู และพัฒนาพฤติกรรมผู้ต้องขังเพื่อคืนคนดีสู่สังคม ตามนโยบายกรมราชทัณฑ์ จึงมีความสนใจศึกษาปัจจัยที่มีสัมพันธ์ต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง คดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก ในด้านต่าง ๆ ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำ เมื่อได้รับการปล่อยตัวไปจะไม่หันกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก ซึ่งจะเป็นการช่วยแก้ไขปัญหาด้านสังคมให้กับรัฐบาลในการลดปัญหาอาชญากรรม สร้างกระบวนการมีส่วนร่วมของครอบครัว ชุมชน สังคม ในการร่วมกันแก้ไขปัญหการกระทำความผิดซ้ำในคดียาเสพติดภายในชุมชน และสร้างความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำ ผิดซ้ำให้กับชุมชนต่อไป

1.2 คำถามการวิจัย

- 1.2.1 สาเหตุผู้ต้องขังคดียาเสพติดที่พ้นโทษจากเรือนจำกลางตาก จึงกระทำความผิดซ้ำ
- 1.2.2 ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำ ด้านครอบครัว ด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคมและชุมชนส่งผลต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก หรือไม่

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

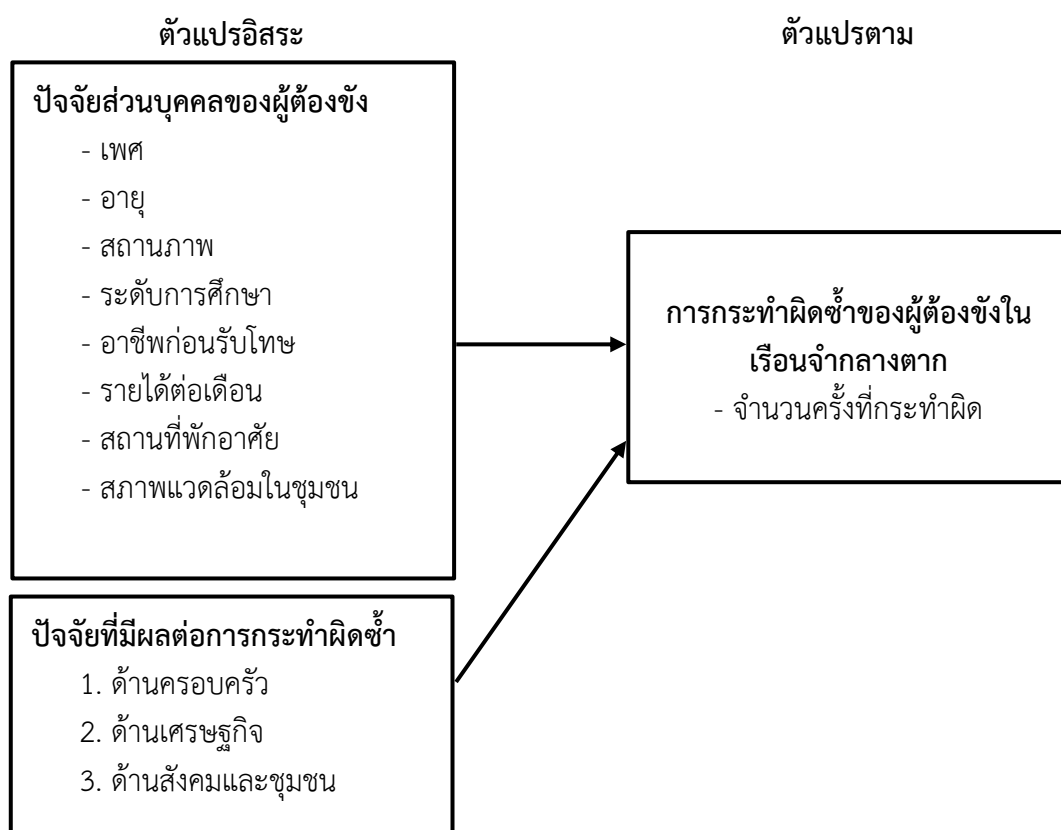
- 1.3.1 เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก
- 1.3.2 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก

1.4 สมมติฐานการวิจัย

- 1.4.1 ปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน ส่งผลต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก แตกต่างกัน
- 1.4.2 ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำ มีความสัมพันธ์ต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก แตกต่างกัน

1.5 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก ผู้วิจัยได้สังเคราะห์จากแนวคิด ทฤษฎี ของนักวิชาการ จึงได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.6 ขอบเขตของการวิจัย

1.6.1 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ ผู้ต้องขังคดีเด็ดขาดคดียาเสพติดต้องโทษจำคุกครั้งที่ 2 ขึ้นไป ในคดียาเสพติดถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำกลางตาก จำนวน 212 คน (เรือนจำจังหวัดตาก, 2566)

1.6.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ตัวแปรที่ศึกษา

1) ตัวแปรอิสระ

ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำ ได้แก่ ด้านครอบครัว ด้านเศรษฐกิจ
ด้านสังคม

2) ตัวแปรตาม ได้แก่ การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก

1.6.3 ขอบเขตด้านพื้นที่ ภายในพื้นที่เรือนจำกลางตาก เลขที่ 18 หมู่ 9 ตำบลวังหิน อำเภอเมืองตาก จังหวัดตาก

1.6.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา การวิจัยครั้งนี้ใช้เวลาในการดำเนินการตั้งแต่เดือน มกราคม – สิงหาคม 2566 รวมระยะเวลา 8 เดือน

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ทราบปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก

1.7.2 ทราบความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก

1.8 นิยามศัพท์เฉพาะ

เรือนจำกลางตาก หมายถึง เรือนจำกลางตากเท่านั้น ซึ่งสถานที่ใช้ควบคุมขัง หรือจำคุก ผู้ต้องขังที่เป็นนักโทษเด็ดขาดที่มีกำหนดโทษ ตามคำพิพากษา หรือคำสั่งตามกฎหมาย และให้ หมายความว่ารวมถึงที่อื่นใดซึ่งรัฐมนตรีได้กำหนด และประกาศในราชกิจจานุเบกษาว่าอาณาเขตไว้ โดยชัดเจนด้วย

ผู้ต้องขัง หมายถึง นักโทษเด็ดขาด คนต้องขัง และคนฝากขัง

ผู้ต้องขังคดีอาญาเสพติด หมายถึง ผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตากผู้ถูก คุมขังที่กระทำผิดซ้ำ ต้องโทษคดีอาญาเสพติดเท่านั้น ซึ่งถูกขังไว้ตามหมายจำคุกภายหลังคำพิพากษาถึงที่สุด และให้ หมายความว่ารวมถึงบุคคลซึ่งถูกขังไว้ตามคำสั่งที่ขบด้วยกฎหมายให้ลงโทษด้วย

การกระทำผิดซ้ำในคดีอาญาเสพติด หมายถึง การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลาง ตาก ในคดีอาญาเสพติดที่เกี่ยวกับฐานความผิด เช่นฐานเสพ ฐานครอบครองเพื่อจำหน่าย และฐานเสพ และครอบครองเพื่อจำหน่าย ที่กลับมากระทำผิดซ้ำตั้งแต่ครั้งที่ 2 ขึ้นไป และถูกดำเนินคดีในเรือนจำ กลางตาก

ด้านครอบครัว หมายถึง การที่คนในครอบครัวไม่ช่วยหาแนว ทางแก้ไขปัญหาในทางที่ถูก ต้อง ไม่เคยให้ความช่วยเหลือกำลังใจ ทำให้ไม่มีความผูกพันกับครอบครัวและญาติพี่น้อง มีความคิด ขัดแย้ง/โต้แย้งกับบิดา-มารดาหรือ ผู้ปกครอง เป็นผลให้รู้สึกขาดความอบอุ่นจากครอบครัว อันเกิด จากการที่สมาชิกในครอบครัวไม่มีการทำกิจกรรมร่วมกัน

ด้านเศรษฐกิจ หมายถึง การประสบปัญหาไม่มีงานทำหลังพ้นโทษ เนื่องจากการที่มี ประวัติติดคุก อันเป็นอุปสรรคสำคัญในการหางานทำที่สุจริต ที่มักจะได้รับการปฏิเสธไม่ให้เข้า ทำงาน ทำให้ได้รับความเดือดร้อนเรื่องเงิน เพราะต้องรับภาระเรื่อง ค่าใช้จ่ายในครอบครัว และต้อง ใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมากในชีวิตประจำวัน

ด้านสังคม หมายถึง การที่มีที่อยู่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัด แหล่งเสื่อมโทรม มีกลุ่มมิจฉาชีพ อาศัยอยู่มาก เป็นแหล่งการซื้อขายยาเสพติด ทำให้เกิดการเรียนรู้เทคนิคและวิธีการในการกระทำ ความผิดจากบุคคลใกล้ชิด เช่น ญาติพี่น้อง หรือคนรู้จักสนิทสนมในชุมชน รวมไปถึงในชุมชนที่อาศัย อยู่มีผู้เสพยาเสพติด ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้กระทำผิดอีกครั้ง

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก ผู้ศึกษาได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยในการกระทำผิดซ้ำมาเป็นกรอบในการศึกษา เพื่อนำมาวิเคราะห์และอภิปรายผล ดังนี้

- 2.1 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำผิดซ้ำ
- 2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำ
- 2.3 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ
- 2.4 แนวคิดอิทธิพลของครอบครัวที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำ
- 2.5 แนวคิดอิทธิพลของเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำ
- 2.6 แนวคิดอิทธิพลของสังคมและชุมชนที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำ
- 2.7 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับยาเสพติด
- 2.8 ข้อมูลทั่วไปของเรือนจำกลางตาก
- 2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำผิดซ้ำ

การกระทำผิดหรืออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน ไปเป็นที่ยอมรับของนักวิชาการว่า มีความเป็นมาหรือมีที่มาจากสาเหตุหรือปัจจัยหลายประการรวมกัน โดยไม่ใช่สาเหตุหรือปัจจัยอย่างหนึ่ง อย่างใด เพียงอย่างเดียวเป็นหลักในการก่อเกิดการกระทำผิดหรืออาชญากรรม ดังนั้น แนวความคิด ของนักวิชาการทั้งหลายจึงมักให้เหตุผลหรืออธิบายสาเหตุหรือปัจจัยการก่อเกิดการกระทำผิดตาม แนวความคิดหรือความรู้ประสบการณ์ในศาสตร์ของตนเป็นหลัก เช่น นักเศรษฐศาสตร์ให้เหตุผลว่าการ ก่อเกิดความผิดเกิดจากความยากจนเป็นหลัก นักจิตวิทยาเห็นว่าสาเหตุหลักมักมาจากทางด้านจิตใจ ส่วน นักชีววิทยาและกายภาพรวมทั้งจิตแพทย์ก็ให้เหตุผลว่าสาเหตุมาจากพันธุกรรมและความบกพร่องทาง พันธุกรรมหรือทางร่างกายเป็นหลัก (ปกรณ มณีปกณ์ 2553: 144-195) ด้วยเหตุนี้จึงอาจกล่าวได้ว่าการกระทำผิดหรืออาชญากรรมเกิดจากสาเหตุหรือปัจจัยหลัก ใหญ่ได้ 2 ประการด้วยกัน กล่าวคือ สาเหตุภายใน อันได้แก่ สาเหตุทางด้านชีววิทยา (ชีวกายภาพ) และสาเหตุทางด้านจิตวิทยา (จิตใจ) และสาเหตุภายนอก ได้แก่ สาเหตุทางด้านสังคม ตามที่กล่าวมา นักวิชาการส่วนใหญ่เห็นว่าการกระทำผิดเกิดขึ้นจากสาเหตุหรือปัจจัย หลายๆอย่างมารวมกัน ดังนั้น นักอาชญาวิทยา ผู้ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุการก่อเกิดการกระทำผิด หรืออาชญากรรมเป็นหลัก ส่วนใหญ่วิเคราะห์ว่า สาเหตุในการก่อเกิดการกระทำผิดมิใช่เพียงสาเหตุ เดียวแต่ต้องประกอบด้วยสาเหตุหรือปัจจัยสองหรือสามประการแล้วแต่กรณี นอกจากนั้นสาเหตุหรือ ปัจจัยเหล่านี้จะต้องมีความสัมพันธ์และมีขั้นตอนในการผลักดันให้เกิดการกระทำผิดหรือ อาชญากรรมขึ้น ศาสตราจารย์เฮร์แมนน์ แมนน์ไฮม์ (Hermann Mannheim) นักอาชญาวิทยาชาวอังกฤษ ได้อธิบาย เกี่ยวกับกระบวนการและความสัมพันธ์ของสาเหตุหรือปัจจัยที่ทำให้เกิดการกระทำผิดประกอบด้วย ปัจจัยทางกายภาพ

หรือปัจจัยทางด้านสังคม และปัจจัยทางจิตใจ ปัจจัยทั้งสองจะต้องสัมพันธ์และมีการ ผลักดันกันให้เกิดการกระทำความผิด กล่าวคือ ปัจจัยทางกายภาพหรือปัจจัยทางสังคมเพียงประการเดียว ไม่ใช่สาเหตุในการก่อเกิดการกระทำความผิดเสมอไป จะต้องมีการผลักดันหรือได้รับอิทธิพลจากปัจจัยทางจิตใจด้วย เช่น บุคคลที่บกพร่องทางร่างกาย มีปัญหาด้านครอบครัว สภาพแวดล้อมไม่ดีฐานะยากจน เป็นต้น บุคคลเหล่านี้มิใช่จะต้องก่อเกิดการกระทำความผิดหรืออาชญากรรมเสมอไป จะต้องได้การ ผลักดันหรืออิทธิพลจากปัจจัยทางด้านจิตใจทำให้เกิดขบวนการเปลี่ยนแปลงสภาพจิต คือ ความรู้สึกผิด ชอบชั่วดี สติยับยั้งของบุคคล ที่จะเข้มแข็งมากน้อยเพียงใด ถ้ามีมากก็จะไม่ก่อเกิดการกระทำความผิด แต่ถ้ามีน้อยหรือมีไม่เพียงพอก็จะก่อให้เกิดการกระทำความผิดขึ้น (ประเทือง ธนิยผล 2556: 72) นักอาชญาวิทยาบางกลุ่มจึงได้แบ่งสาเหตุหรือปัจจัยในการก่อเกิดการกระทำความผิดหรือ อาชญากรรม ออกเป็น 3 สาเหตุด้วยกัน คือ

- 1) สาเหตุหรือปัจจัยทางด้านชีวกายภาพ หรือทางด้านร่างกาย
- 2) สาเหตุหรือปัจจัยทางด้านจิตวิทยาหรือทางด้านจิตใจ
- 3) สาเหตุหรือปัจจัยทางด้านสังคม ครอบครัวและสภาพแวดล้อม

กิบ บอนส์ (Don C. Gibbons) ได้กล่าวว่า ทฤษฎีของอาชญากรรมหรือการกระทำความผิดสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ปัจจัย ได้แก่ ทางชีววิทยา ทางจิตวิทยา และทางสังคมวิทยา เป็นต้น (เสริมศรี ประสงค์สุข 2546: 8)

1) สาเหตุหรือปัจจัยทางด้านชีวกายภาพ หรือทางด้านร่างกาย แนวคิดทางชีวภาพและกายภาพ ได้อธิบายลักษณะการกระทำความผิดจากสาเหตุหรือปัจจัย ทางด้านพันธุกรรมหรือทางด้านกายภาพ ในการก่อเกิดการกระทำความผิดหรืออาชญากรรม กล่าวได้ว่า สาเหตุของการกระทำความผิดอาศัยสมมุติฐานที่สำคัญ ได้แก่ โครงสร้างทางร่างกาย ต่อมต่างๆ การถ่ายพันธุ์ โครโมโซม ยีนส์ ซิวเคมีฮอร์โมน โครงสร้างทางสมองมีสิ่งผิดปกติ และผลักดันให้กระทำความผิด อีกทั้งลักษณะรูปร่างของมนุษย์ที่มีผลต่อพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดอาชญากรรม แนวความคิดนี้เริ่มได้รับความ สนใจอย่างกว้างขวางในวงการอาชญาวิทยา เมื่อซีซา ลอมโบโรโซ (Cesare Lombroso) ผู้บุกเบิกสำนัก อาชญาวิทยาปฏิฐานนิยม โดยได้รับยกย่องว่าเป็นบิดาของอาชญาวิทยาสมัยใหม่ ได้เสนอทฤษฎีอาชญากร โดยกำเนิด สนับสนุนแนวคิดที่ว่าอาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดจากอาชญากรที่มีความบกพร่องทางกายภาพซึ่งได้รับ การถ่ายทอดทางพันธุกรรม ซา ลอมโบโรโซ (Cesare Lombroso) ได้อธิบายว่า พฤติกรรมอาชญากรรมของบุคคลมีสาเหตุมา จากความผิดปกติทางร่างกายของบุคคล แต่ต่อมาภายหลังยังมีความเชื่อว่าสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลมากกว่า ปัจจัยด้านชีวภาพ ในการทำให้บุคคลมีพฤติกรรมอาชญากรรม ซึ่งสิ่งแวดล้อมเหล่านี้ เช่น การแต่งงาน กฎหมาย ภูมิอากาศ เพศ เป็นต้น (อ้างถึงใน สุวรรณ ใจคลองแคล้ว 2546: 9) และ เอ็นริโก เฟอร์รี (Enrico Ferri) ศิษย์เอกของ ซีซา ลอมโบโรโซ (Cesare Lombroso) ก็ได้เสนอความคิดเพิ่มเติมว่า ปัจจัย ทางสังคม สิ่งแวดล้อมเป็นองค์ประกอบสำคัญด้วย และ กาโรฟาโล (Garofalo) ก็ได้เสนอแนวคิดเพิ่มเติมอีกว่า มีปัจจัยด้านจิตใจเป็นองค์ประกอบสำคัญด้วยเช่นกัน (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย 2551: 45) ทฤษฎีอาชญากรโดยกำเนิดของ ซีซา ลอมโบโรโซ (Cesare Lombroso) ซีซา ลอมโบโรโซ (Cesare Lombroso) ได้สรุปสาระสำคัญของทฤษฎีอาชญากรโดยกำเนิดว่า อาชญากรโดยกำเนิดได้รับการถ่ายทอดลักษณะบกพร่องทางกายภาพโดยทางสายโลหิตจากบรรพบุรุษมา หลายชั่วคน (Atavism)

การเป็นอาชญากรโดยกำเนิดก็คือ การที่สภาพของธรรมชาติได้กำหนดให้บุคคล นั้น มีนิสัยจิตใจชอบทำร้ายและเบียดเบียนผู้อื่น มักต่อต้านสังคมไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับระเบียบ แบบแผนของสังคมอย่างคนปกติได้ (ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์ 2531: 115,140-142) ทฤษฎีของฮูตัน (Hooton's Theory) ฮูตัน (Hooton) ได้สรุปผลการศึกษาวิจัยของเขาเป็นทฤษฎีไว้ ดังนี้

1. พฤติกรรมทางอาชญากรเป็นผลโดยตรงมาจากความบกพร่องของ ชีวกายภาพ หรือลักษณะ ด้อย ซึ่งได้รับการถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษ

2. อาชญากรรมแต่ละประเภท จะมีสาเหตุมาจากความบกพร่องทางชีวภาพ หรือลักษณะ ด้อย เฉพาะอย่างยิ่งซึ่งพิจารณาได้จากความแตกต่างในด้านสภาพร่างกาย ดังเช่น - พวกผอมสูงมักประกอบอาชญากรรมประเภทปล้นทรัพย์และฆ่าคนตาย - พวกสูงใหญ่มักเป็นนักข่มขืนหรือฉ้อโกง - พวกตัวเล็กบางมักชอบลักขโมยหรือตัดช่องย่องเบา - พวกอ้วนเตี้ยชอบมักทำร้ายร่างกายหรือก่ออาชญากรรมทางเพศ - พวกรูปร่างสมส่วนมักชอบกระทำความผิดหลายประเภทโดยไม่เลือก

3. ในกลุ่มบุคคลที่มีเชื้อชาติต่างกัน จะประกอบอาชญากรรมในลักษณะที่ต่างกัน คือแต่ละเชื้อ ชาติจะประกอบอาชญากรรมไม่เหมือนกัน ฮูตัน (Hooton) ยังมีความเห็นว่า “สาเหตุเบื้องต้นของอาชญากรรม คือความมีลักษณะด้อยของ บุคคล ซึ่งได้รับถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์” ฮูตัน (Hooton) เสนอวิธีแก้ไขสาเหตุดังกล่าวโดยทำหมันอาชญากรโดยกำเนิดเหล่านี้เสียและ แก้ไขปรับปรุงสภาพสิ่งแวดล้อมต่างๆ ในสังคมให้ดีขึ้นซึ่งอาจจะช่วยแก้ไขพวกที่มีลักษณะด้อยและมีแนวโน้มที่จะเป็นอาชญากร มิให้กระทำผิดได้ (ประเทือง ธนียผล 2551:74)

ทฤษฎีต่อมาไร้ท้อ ทฤษฎีนี้ถือว่า ความไม่สมดุลหรือความแปรปรวนผิดปกติของร่างกายในระบบต่างๆของต่อมไร้ ท่อ (Endocrine of Ductless Glands) อาจเป็นสาเหตุหรือปัจจัยอย่างหนึ่งที่ส่งผลให้บุคคลนั้นก่อให้เกิด การกระทำความผิดขึ้นได้ง่ายกว่าคนปกติทั่วไป แนวคิดทฤษฎี นิเวศวิทยา แนวคิดนิเวศวิทยา (Ecology) เป็นสาขาหนึ่งของชีววิทยาที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่อสภาพแวดล้อม การศึกษาทางนิเวศวิทยานั้น คือ การศึกษาพื้นที่ที่มีผลต่อการกระทำผิด แนวความคิด ทางนิเวศวิทยากับการเกิดอาชญากรรมที่มีส่วนสำคัญกับงานวิจัยขึ้นนี้คือการนำเอา แนวความคิดทาง นิเวศวิทยามาอธิบายในส่วนของสถานที่หรือแหล่งที่เกิดอาชญากรรมหรือที่อยู่ของอาชญากร หรือ อิทธิพลของพื้นที่ที่ก่อให้เกิดการกระทำผิด ทั้งนี้เพราะมนุษย์จะต้องปรับตัวเองเพื่อจะให้มีชีวิตประพฤติ ให้เข้ากับคนส่วนใหญ่ในชุมชน แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นในสวนนิเวศวิทยาที่มีอิทธิพลแต่ก็ไม่อธิบายได้ทั้งหมด แม้ว่า สิ่งแวดล้อมทางด้านละแวกบ้านและชุมชนมีผลกระทบบกระเทือนแต่ละบุคคลแต่ละบุคคลก็จะได้รับความ กระทบบกระเทือนไม่เท่ากันสุดแต่บุคลิกภาพของบุคคลที่ได้รับการหล่อหลอมมาจากครอบครัวเป็นสำคัญ (สุวิทย์ นิมน้อย 2518: 23, ประหยัด พวงจำปา 2537: 47, พวงเพ็ญ ใจกว้าง: 2542: 12, วริศรา ศิริสุทธิเดชา 2546: 15) ในกรณีเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยนั้น นักอาชญาวิทยาชาวอเมริกันคือ Tarf and England (1964) ได้แบ่งแยกลักษณะของชุมชนที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของเด็ก และเยาวชนใน ลักษณะเหมือนกันไว้ ดังต่อไปนี้ (ประหยัด พวงจำปา 2537: 47-48, เกษวรารค์ จินะเสน 2542: 25-26)

1. ละแวกบ้านที่ยากจน บุคคลส่วนใหญ่ยากจนแต่ไม่ได้หมายความว่า จะมีการกระทำผิดมาก เพียงแต่มีการลักขโมยบ้างซึ่งมีอยู่ทั่วไปในเขตนี้

2. เขตชุมชนแออัดหรือเขตสลัม เป็นเขตที่มีความยากจนมีความซับซ้อนในประชากรและปัญหาอื่น ๆ มีตรอกแคบ ๆ มีด ๆ และขึ้น ๆ ประเพณี โดยที่ความเป็นอยู่แบบตัวใครตัวมัน มีคนย้ายเข้าย้าย ออกอยู่สม่ำเสมอและไม่ค่อยรู้จักหน้ากัน สลัมเป็นเขตที่มีคนหลายพวกหลายเหล่าที่ประสบความล้มเหลว ในชีวิตขาดสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต

3. เขตที่อยู่กันอย่างหนาแน่นไม่ใช่สลัมมีลักษณะคล้ายเป็นเขตบ้านเช่าขาดการเคารพนับถือ ประเพณีอันดีงาม และขาดความสัมพันธ์กันเป็นส่วนตัว เป็นสภาพสังคมที่ขาดระเบียบวินัยขาดความต้องการในการรักษาระเบียบวินัย ไม่มีใครเอาใจใส่กัน คนที่อยู่ในห้องต่างอยู่อย่างโดดเดี่ยว มักแสดงพฤติกรรมในทางผิดปรกติหรือมีฉันทันทีประกอบอาชญากรรม

4. เขตโจรผู้ร้ายและแหล่งอบายมุข เขตนี้จะได้รับการปกป้องคุ้มครองจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพื่อลดการประกอบอาชญากรรม ธุรกิจที่ผิดกฎหมาย เช่น ย่านโสเภณี แหล่งการพนัน เขตนี้จะเป็นเขตที่ดึงดูดอาชญากรร้ายการก็ค่อยไปแสวงหาอยู่ด้วย การเติบโตของเด็กจะเกิดขึ้นมาพร้อมกับค่านิยมที่ผิด และก็ได้รับอิทธิพลที่เป็นปรีภัยต่อสังคมต่อไป

5. เขตชนบทเสื่อมโทรม มีความเป็นอยู่ไม่ดี ผู้คนที่อาศัยในแถบนี้ประพฤติดินฝ่าฝืนกฎของสังคม ซึ่งเป็นเขตที่มีอิทธิพลต่อการเกิดอาชญากรรม บางแห่งก็เป็นที่อยู่ของพวกแก๊ง (gang) ที่หลบ ออกไปจากเมือง เป็นที่เสื่อมคลายในทางธุรกิจการค้า ขาดผู้นำชุมชนเป็นที่อยู่ของคนจนตรอก เมื่อเด็กได้ เห็นความประพฤติที่ไม่ดีของผู้ใหญ่ก็จะเกิดความนิยม ชนชอบ เด็กในละแวกบ้านก็จะขาดการควบคุมของ ครอบครัวที่ดีเช่นกัน อาจจะชักจูงกันกระทำความผิดได้

6. เขตที่เป็นในลักษณะมีสิ่งกันไม่ว่าจะจะเป็นทางกายภาพหรือสังคม เช่น เขตแบ่งแดนระหว่าง 2 กลุ่มชน ไม่ว่าจะจะเป็นเขตชายแดนที่มีแม่น้ำกัน เป็นต้น ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งนำไปสู่อาชญากรรมได้ ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัยนี้มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำตรงที่หากบุคคลที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำที่ฝ่าฝืนทางสังคมได้อาศัยอยู่ในลักษณะชุมชนตามที่ Taft and England ได้กล่าวไว้ข้างต้นแล้วนั้น ก็มีความเสี่ยงสูงที่จะกลับมากระทำผิดซ้ำได้อีกอันเนื่องมาจากการกลับมาเจอสภาพแวดล้อมเดิม ๆ ย่อมหันกลับมาดำเนินชีวิตแบบเดิมก่อนกระทำผิดแล้วถูกจับได้มากกว่าการเปลี่ยนลักษณะชุมชนใหม่ จากการศึกษาวิจัยของกรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม (2542) เรื่อง “การกระทำผิดซ้ำ ภายหลังการคุมประพฤติ” พบว่าผู้ถูกคุมประพฤติส่วนใหญ่มีสภาพแวดล้อมของชุมชนเป็นแหล่งหรือ ใกล้เคียงแหล่งยาเสพติด อบายมุขหรือปัญหาอื่น ๆ ทำให้หวนกลับมากระทำผิดซ้ำอีกเป็นต้น ดังนั้นจาก แนวคิดทางด้านนิเวศวิทยาเราก็สามารถสรุปได้ว่าสภาพลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัยก็เป็นสาเหตุหนึ่งของ การเกิดอาชญากรรมซึ่งเป็นการกระทำผิดซ้ำได้

2.2.แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำ

1. การกระทำผิดซ้ำ คำว่า “การกระทำผิดซ้ำ (Recidivism)” มาจากภาษาละตินว่า recidere เป็นศัพท์ทาง อาชญวิทยา หมายถึง “การกระทำผิดของผู้ต้องขังเพิ่มเติมขึ้นอีกหลังจากผู้กระทำความผิดได้ถูก จับกุมและลงโทษแล้ว” นอกจากนั้น ยังหมายถึง “การละเมิดเงื่อนไขที่ผู้ได้รับการคุมประพฤติหรือผู้ที่ ได้รับการพักการลงโทษกระทำขึ้น” การกระทำผิดซ้ำนี้นับรวมถึงการกระทำผิดครั้งที่ 2 ขึ้นไป อาจเรียกได้ว่าเป็นการกระทำผิดติดนิสัยและยากต่อการแก้ไขพฤติกรรมที่ติดเป็นนิสัยให้กลับคืนสู่สภาพ ปกติได้การกระทำผิดซ้ำยังรวมถึงการ

กระทำผิดในคดีอื่นๆที่ไม่จำเป็นต้องเป็นคดีเดิมกับการกระทำ ความผิดครั้งแรก ยกตัวอย่างเช่น ครั้งแรกต้องคดีเกี่ยวกับบุคคล ต่อมาต้องคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน เป็นต้น เหล่านี้เราเรียกรวมว่าเป็นการกระทำความผิดซ้ำแม้จะต่างคดีก็ตาม (Maltz,1984 p.54; จิตราภรณ์ จิตร ธร,2551 : หน้า 30)

ผู้กระทำความผิดติดนิสัย (Persistence Offender) ผู้กระทำความผิดประเภทนี้ได้แก่บุคคลที่ไม่สามารถจะปฏิบัติตนให้เข้ากับมาตรฐานของสังคมได้ไม่เกิดความเข็ดหลาบเมื่อต้องโทษ และจะประกอบ อาชญากรรมซ้ำอีกเมื่อมีโอกาสโดยไม่คำนึงว่าผลที่เกิดจะเป็นอย่างไรเขาคำรงชีวิตอยู่ด้วยการโจรกรรมไม่ คิดเล็ก เวลาต้องโทษก็แสรังทำตัวดี พอพ้นโทษก็ทำความผิดอีกเขาจะพอใจอยู่อย่างนี้ซึ่งถือว่าเขามีความ ชั่วร้ายติดตัวอยู่ในบุคลิกภาพ จึงเรียกว่าผู้กระทำความผิดติดนิสัยหรืออาชญากรที่กระทำความผิดซ้ำไม่ เข็ดหลาบ ผู้ที่กระทำความผิดติดนิสัยนั้น พิจารณาจากการที่ผู้นั้นกระทำความผิดซ้ำซาก คือ กระทำความผิด หลายๆครั้ง ถ้ากระทำผิดเพียงครั้งหรือ 2 ครั้ง ยังไม่เรียกว่าเป็นติดนิสัย เพราะถือว่าอาจจะพลาดพลั้ง แต่ ถ้า 3 ครั้งขึ้นไปควรจะถือว่าเป็นการกระทำความผิดซ้ำซาก

ก๊อตเฟรดสัน (Gottfredson) กล่าวว่า ผู้กระทำความผิดติดนิสัย (Persistence Offender) โดยทั่วไป หมายถึง ผู้ที่กระทำความผิดซ้ำซากหรือการกระทำความผิดบ่อยครั้งจนถือว่าติดเป็นนิสัย ซึ่งแต่ เดิมมักจะใช้คำว่า ผู้กระทำความผิดโดยสันดาน ผู้ที่กระทำความผิดติดนิสัยนั้น พิจารณาจากการที่ผู้นั้น กระทำความผิดซ้ำซาก คือ กระทำความผิดซ้ำหลายๆครั้ง ถ้ากระทำความผิดซ้ำเพียงครั้งเดียวคือ กระทำ ความผิดครั้งที่ 2 ยังไม่ถือเป็นการกระทำความผิดซ้ำซาก ซึ่งแบ่งแยกเป็นประเภทได้ ดังนี้

1. ผู้ต้องขังที่เป็นอาชญากรอาชีพ อาชญากรอาชีพ เป็นผู้กระทำความผิดที่มีความชำนาญในการประกอบอาชญากรรมหรือ ประกอบอาชญากรรมโดยอาศัยทักษะ หรือความชำนาญเป็นพิเศษ นอกจากนี้ยังเป็นผู้ที่มีรายได้หลักจาก การประกอบอาชญากรรม มีลักษณะพิเศษ 3 ประการ คือ

ก.มีทักษะหรือความชำนาญในการประกอบอาชญากรรม

ข.มีรายได้หลักจากการประกอบอาชญากรรม

ค.มีการประกอบอาชญากรรมอย่างต่อเนื่อง อาชญากรอาชีพ เมื่อลงมือกระทำความผิดแล้วโอกาสพลาดจะมีน้อย นอกจากจะมีทักษะและ ความชำนาญแล้ว อาชญากรอาชีพยังจะต้องมีมูลเหตุจูงใจในการประกอบอาชญากรรมเป็นอาชีพ คือ กระทำต่อเนื่องติดต่อกันตามแต่โอกาสเพื่อมุ่งหารายได้ มิใช่กระทำไปเพราะความจำเป็น หรือความกดดัน ของสภาพแวดล้อม รวมทั้งจะต้องมีการทำความผิดติดต่อกันอย่างเป็นอาชีพ การประกอบอาชญากรรม ถือเป็นเรื่องที่ต้องเสี่ยงถ้าโชคดีก็ได้ โชคร้ายก็ถูกจับ ดังนั้น เมื่อถูกจับและถูกจำคุกแล้ว พวกนี้จะทำใจได้ เพราะเตรียมตัวและเตรียมใจมาแล้ว นอกจากนี้หลายคนเคยผ่านการจองจำในเรือนจำมาก่อนการใช้ชีวิต ในเรือนจำของผู้ต้องขังเหล่านี้จึงมุ่งใช้เวลาให้ผ่านไปวันๆเพื่อรอการพ้นโทษ

2. ผู้ต้องขังที่มีจิตบกพร่อง ผู้ต้องขังที่มีจิตบกพร่อง และเป็นผู้ที่กระทำความผิดซ้ำจนถือว่าเป็นผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติด นิสัยเป็นผู้ต้องขังที่มีลักษณะพิเศษอีกประการหนึ่งก็คือ เป็นพวกที่มีความบกพร่องทางจิตดังกล่าวนำไปสู่ การประกอบอาชญากรรมซ้ำซาก การที่ผู้ต้องขังประเภทนี้กระทำความผิดซ้ำ จึงไม่ได้เกิดจากความชั่วร้าย ในจิตใจที่คิดทำความผิดเพื่อหวังสิ่งตอบแทนทางเศรษฐกิจดังเช่น อาชญากรอาชีพ ซึ่งผลจากความ ผิดปกติทางจิตดังกล่าวอาจก่อให้เกิดการกระทำ

ความผิดเกี่ยวกับการลักทรัพย์ซ้ำซาก หรือมีพฤติกรรมดู ร้ายที่ทำให้เกิดการกระทำความผิดเกี่ยวกับการฆ่าคนตายด้วยวิธีการที่ผิดปกติ

3. ผู้ต้องขังที่กระทำความผิดซ้ำในคดีเล็กน้อย ผู้ต้องขังที่กระทำความผิดซ้ำในคดีเล็กน้อย เราสามารถแยกผู้ต้องขังประเภทนี้ได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

1) ผู้ต้องขังที่กระทำความผิดในคดีเล็กน้อย ส่วนใหญ่จะกระทำความผิดในคดีลักทรัพย์ซึ่งมีการ ลงโทษในระยะเวลาที่สั้น ทำให้ผู้ต้องขังเหล่านี้มีโอกาสหมุนเวียนเข้ามาในเรือนจำเป็นประจำ ผู้ต้องขัง เหล่านี้จะมาจากครอบครัวที่มีปัญหาแตกแยก และมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนมาตั้งแต่เด็กและมีพฤติกรรม ซ่อนเร้น โดยพัฒนามาจากเด็กเกเร หนีเรียนไม่ประสบความสำเร็จในด้านการศึกษาไม่มีทักษะในการ ประกอบอาชีพ ชอบความสบายในการหาเงินหรือรายได้โดยการทุจริตหรือลักเล็กขโมยน้อย

2) ผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติดนิสัยที่กระทำความผิดซ้ำในคดียาเสพติด โดยเฉพาะกรณีที่เป็น ที่ เป็นผู้จำหน่ายและเสพยาเสพติด จะมีพื้นฐานทางครอบครัวที่มีปัญหาเช่นเดียวกับผู้ต้องขังที่ทำผิด ในคดี เล็กน้อยจากการมีปัญหาครอบครัวนำไปสู่การคบเพื่อนเลวและการติดยาเสพติดต่อมา การติดยาเสพติดของผู้ต้องขังเหล่านี้จะไม่สามารถหลุดวงจรไปได้ทั้งนี้เนื่องจากปัจจัยทางสังคมหลาย ประการ เช่น การแพร่ระบาดของยาเสพติดในชุมชน การไม่มีงานทำ การไม่ได้รับการยอมรับของ สังคมคนรอบข้าง และคน ทั่วไป ประกอบกับจิตใจไม่เข้มแข็งจึงวนกลับไปสู่การกระทำความผิดได้

ก๊อตเฟรดสัน (Gottfredson) ได้ทำการเปรียบเทียบอัตราการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ที่ ได้รับการปลดปล่อยออกมาจากเรือนจำ ใน 3 ลักษณะ คือ

1. การปล่อยโดยการพักการลงโทษ
2. การปล่อยอย่างมีเงื่อนไข
3. การปล่อยเมื่อครบกำหนดโทษ

ผลปรากฏว่าอัตราการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวโดยการพักการลงโทษ มีเพียง 11% ในขณะที่อัตราการกระทำความผิดซ้ำของผู้ที่ได้รับการปล่อยตัวอย่างมีเงื่อนไข และผู้ที่ได้รับ การปลดปล่อยเมื่อกำหนดโทษมีอัตราถึง 26 % และ 32% ตามลำดับ ซึ่งจากการศึกษาก็น่าจะแสดงได้ว่า ผู้ที่ได้รับการปล่อยตัวโดยการพักการลงโทษ มีอัตราการกระทำความผิดซ้ำน้อยกว่าผู้ที่ได้รับการปล่อยตัว โดยมีเงื่อนไขและการปลดปล่อยเมื่อพ้นโทษ (อ้างถึงใน สุวรรณ ใจคล่องแคล่ว 2546: 24-29 และ มนตร์รักษ์ ศณี: 38-39) กรณีประเทศไทยอัตราการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ข้อมูลที่มาศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ กรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม สถิตินักโทษเด็ดขาด แยกตามจำนวนครั้งที่ต้องโทษสำรวจ ณ วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2561

ตารางที่ 2.1 ตารางแสดงคดี 5 อันดับ ประเภทที่มีอัตราการทำคามผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ปี 2565
ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ กรมราชทัณฑ์

จำนวนครั้งที่ต้องโทษ	ชาย	หญิง	รวม	ร้อยละ
ต้องโทษครั้งที่ 1	156,879	28,671	185,550	69.54
ต้องโทษครั้งที่ 2	54,783	5,546	60,329	22.61
ต้องโทษครั้งที่ 3	14,039	1,163	15,202	5.70
ต้องโทษครั้งที่ 4	3,419	329	3,748	1.40
ต้องโทษครั้งที่ 5 ขึ้นไป	1,832	181	2,013	0.75
รวมต้องโทษครั้งที่ 2 ถึง 5 ขึ้นไป	68,772	7,082	75,854	28.43
รวมทั้งสิ้น	230,952	35,890	266,842	100

และคดี 5 อันดับ ประเภทคดีที่มีอัตราการทำคามผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวใน ปีงบประมาณ 2565

(ข้อมูล วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2566 กรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม)

อันดับที่ 1 ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด 62.16%

อันดับที่ 2 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ 13.56%

อันดับที่ 3 ความผิดอื่นๆ 10.46%

อันดับที่ 4 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย 7.23%

อันดับที่ 5 ความผิดเกี่ยวกับเพศ 2.47%

จากแนวคิดเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดติดนิสัยนี้สอดคล้องกับจำนวนผู้ต้องขังกระทำความผิดซ้ำ โดยพิจารณาจากตารางสถิติการกระทำความผิดซ้ำของกรมราชทัณฑ์ที่สำรวจ ณ ปี พ.ศ. 2565 จากตาราง สถิตินักโทษเด็ดขาด แยกตามจำนวนครั้งที่ต้องโทษ สำรวจ ณ วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2561 จะเห็นได้ว่าผู้ต้องขังที่กระทำความผิดซ้ำในคดียาเสพติดจะมีมากที่สุด 62.16% รองลงมา ก็คือคดีเกี่ยวกับทรัพย์ 13.56% การกระทำความผิดซ้ำล้วนประกอบด้วยปัจจัยที่มีอิทธิพลโดยเฉพาะปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ ครอบครัว ชุมชน เพื่อน ลักษณะแวดล้อมที่อยู่อาศัย รายได้ทางเศรษฐกิจหรือแม้กระทั่ง การยอมรับจากสังคมไม่ว่าจะเป็นบุคคลรอบข้างหรือคนทั่วไปในสังคม (กรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม 2566)

ประเทศไทย อัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง เราคำนวณจากจำนวนนักโทษเด็ดขาดทั้งหมดที่ ถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำในขณะใดขณะหนึ่งว่ามีจำนวนนักโทษเด็ดขาดคนใดบ้างที่ได้กระทำผิดซ้ำมาก่อน เป็นครั้งที่ 2 หรือ 3 หรือ 4 หรือมากกว่าจำนวนเท่าใดคิดเป็นร้อยละเท่าไร จากนักโทษเด็ดขาดทั้งหมด อีกนัยหนึ่งการคำนวณจำนวนผู้กระทำผิดซ้ำโดยวิธีนี้ เป็นการคำนวณจากฐานของนักโทษเด็ดขาดทั้งหมด ที่ถูกจองจำอยู่ ณ ปัจจุบัน มีใช้คำนวณจากจำนวนนักโทษเด็ดขาดที่พ้นโทษและถูกปล่อยตัวออกจาก เรือนจำในรอบระยะเวลาหนึ่งๆ เช่น 1 ปี 3 ปี ดังนั้นไม่ว่านักโทษ

เด็ดขาด จะพ้นโทษออกไปนานเท่าใด หากกลับเข้ามาต้องโทษจำคุกอีก ในคดีใดก็ตามถ้าเป็นการต้องโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไป ถือเป็น ผู้กระทำผิดซ้ำทุกกรณี ในการพิจารณานักโทษเด็ดขาดคนใด เป็นผู้กระทำผิดซ้ำหรือไม่ จึงต้องอาศัยทะเบียนประวัติของ เรือนจำและหมายจำคุก ซึ่งระบุการฟ้องเพิ่มโทษตามมาตรา 92 และ 93 แห่งประมวลกฎหมายอาญารวม ตลอดจนข้อมูลจากตัวผู้ต้องขังเอง การคำนวณอัตราการกระทำผิดซ้ำของประเทศไทยจึงมีความแตกต่างไปจากการคำนวณอัตราการกระทำผิดซ้ำของต่างประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการคำนวณการกระทำผิดซ้ำจากจำนวนนักโทษเด็ดขาดที่พ้นโทษออกจากเรือนจำหรือสถานควบคุม ในปีหนึ่ง ปีใด แล้วติดตามดูว่าใน 1 ปี หรือ 3 ปี หรือ รอบระยะเวลาอื่น ๆ ต่อมาได้กระทำผิดซ้ำโดยถูกจับกุมตัวโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจในความผิดซึ่งได้กระทำขึ้น ใหม่หรือถูกศาลพิพากษาจำคุกหรือถูกส่งเข้าเรือนจำใหม่แล้วแต่กรณี การคำนวณวิธีนี้เป็นการคำนวณ ผู้กระทำผิดซ้ำที่ใช้กันแพร่หลายในหลายประเทศ โดยเฉพาะประเทศที่มีระบบการติดตาม และระบุตัว บุคคลที่มีประสิทธิภาพ เช่น กรณีสำนักงานสถิติงานยุติธรรมของประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ทำการศึกษา พบว่า ในจำนวนนักโทษที่พ้นออกจากเรือนจำ ในปี พ.ศ. 2005 จำนวน 404,638 ราย ใน 30 มลรัฐ ใน รอบ 3 ปี ได้กลับมาก่อกระทำผิดอีกและถูกจับกุมอีกครั้ง ถึงร้อยละ 67.8 และในรอบ 5 ปี ร้อยละ 76.6 โดยเป็นการถูกจับเฉพาะในปีแรกร้อยละ 56.7 นอกจากนี้หากเป็นประเภทคดีจะเป็นคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน ร้อย ละ 82.1 และคดีเกี่ยวกับยาเสพติดกระทำผิดซ้ำ ร้อยละ 76.9 (3) นอกจากนี้ การจัดเก็บสถิติการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังของประเทศไทยยังไม่มีเงื่อนไขด้าน ระยะเวลา (แม้ว่าตามมาตรา 92 และ มาตรา 93 แห่งประมวลกฎหมายอาญาจะกำหนดระยะเวลาไว้ก็ตาม) เนื่องจากมีการจัดเก็บสถิติจากแหล่งอื่นอีกด้วย ดังนั้นไม่ว่าจะเคยต้องโทษจำคุกมานานเท่าใด เมื่อไรหาก เคยต้องโทษจำคุกมาแล้วและติดคุกจริงๆ ก็นับเป็นผู้กระทำผิดซ้ำทุกกรณี นอกจากนี้การไม่นับระยะเวลา ดังกล่าวทำให้ไม่มีประเด็นว่าจะนับเวลา 1 ปีหลังพ้นโทษออกไปเมื่อใด เช่นจะเริ่มนับระยะเวลาจากการ ปล่อยพักการลงโทษ หรือลดวันต้องโทษ หรือหลังครบเงื่อนไขการพักการลงโทษ หรือลดวันต้องโทษแล้ว นอกจากนี้ยังไม่มีประเด็นว่าผู้ต้องขังที่เคยถูกคุมขังในสถานพินิจนั้นจะนับรวมด้วยหรือไม่ หรือนับเฉพาะผู้ เคยต้องโทษจำคุกเท่านั้น อย่างไรก็ตามการวัดเก็บสถิติการกระทำผิดของผู้ต้องขังของประเทศไทย ได้จัดเก็บจากจำนวน นักโทษเด็ดขาดทั้งหมด ทำให้ไม่สามารถอธิบายได้ว่าในแต่ละรุ่นหรือแต่ละปีที่ปล่อยออกไปมีการกระทำ ผิดซ้ำเท่าใด และรวมถึงไม่สามารถอธิบายได้ในแต่ละเมืองแต่ละพื้นที่หรือแต่ละโครงการหรือกิจกรรมว่ามีการกระทำผิดซ้ำเท่าใด เช่นนักโทษเด็ดขาดที่ผ่านการอบรมในโปรแกรมผู้กระทำผิดทางเพศ เมื่อพ้นโทษ ออกไปแล้วได้กระทำผิดอีกหรือไม่และภายในระยะเวลาเท่าใดซึ่งข้อมูลดังกล่าวนี้ จะสามารถสะท้อนถึง ประสิทธิภาพและประสิทธิผลของความสำเร็จของโปรแกรมได้ อย่างไรก็ตามก็ยังมีวิธีการติดตามเพื่อดูการ กระทำผิดซ้ำของผู้ปล่อยตัวพ้นโทษเช่นกัน เช่นในกรณีการปล่อยตัวอภัยโทษในวาระโอกาสบางโอกาสว่า กลับมาก่อกระทำผิดซ้ำเท่าใดซึ่งเป็นการจัดเก็บสถิติการกระทำผิดซ้ำในกลุ่มเล็กๆ บางโอกาสเท่านั้น ข้อพิจารณาอีกข้อคือการตรวจสอบข้อมูลการกระทำผิดซ้ำของประเทศไทยใช้วิธีตรวจสอบจาก นักโทษเด็ดขาดทั้งหมดที่เคยต้องโทษจำคุกมาก่อนหรือไม่ เป็นการเก็บข้อมูลย้อนหลัง คือการตรวจสอบ จากนักโทษเด็ดขาดทั้งหมด ว่าคนใดเคยมีประวัติการกระทำผิดมาก่อน ซึ่งวิธีการตรวจสอบจะดูจาก ทะเบียนประวัติผู้ต้องขัง ว่ามีการฟ้องเพิ่มโทษในการกระทำความผิดซ้ำตามมาตรา 92 หรือ 93 แห่ง ประมวลกฎหมายอาญาหรือไม่แต่การวัดสถิติการกระทำผิดซ้ำของ

ต่างประเทศ เป็นการติดตามไปในอนาคต อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นการจัดเก็บสถิติผู้กระทำความผิดซ้ำในแบบใดต่างก็มีจุดอ่อนและจุดแข็ง ด้วยกันทั้งสิ้นในส่วนวิธีการจัดเก็บสถิติการกระทำความผิดซ้ำของประเทศไทยมีจุดแข็ง คือ เป็นการประหยัด ค่าใช้จ่าย เพราะไม่ต้องดำเนินการติดตามผู้พ้นโทษซึ่งต้องใช้ระยะเวลานานนับปี และต้องมีการจัดเก็บ ดำเนินการในลักษณะงานวิจัย โดยใช้ทีมงานในการศึกษาและติดตามหลายราย ดัง นั้นในการดำเนินการ จัดเก็บสถิติผู้กระทำความผิดซ้ำในต่างประเทศ จึงไม่ได้เป็นการเก็บจากผู้ต้องขังที่พ้นโทษทุกคน แต่จะใช้วิธีสุ่ม ตัวอย่าง เช่น สุ่มจากผู้พ้นโทษในบางรัฐ หรือบางเมือง หรือสุ่มจากผู้พ้นโทษที่ผ่านโปรแกรมอบรม หรือ สสำรวจจากผู้ต้องขังที่พ้นโทษทั้งหมด แต่เป็นการสุ่มศึกษา ปีเว้นปี หรือ 3 ปีเป็นต้นไป ในขณะที่การ จัดเก็บสถิติของราชทัณฑ์ประเทศไทย เป็นการจัดเก็บจากสถิติที่เรือนจำต่างๆ ทุกเรือนจะจัดส่งเข้า ส่วนกลางเพื่อรวบรวม นำเสนอภาพรวมและเป็นการจัดเก็บอย่างต่อเนื่องทุกปี ดังนั้นการจัดสถิติการ กระทำความผิดซ้ำของไทย จึงทำให้ได้ภาพใหญ่ของประเทศทุกปีไม่ใช่เป็นการจัดเก็บเป็นบางส่วน บางโปรแกรมหรือบางรัฐ บางเมือง อีกนัยหนึ่งสถิติการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังไทย เป็นการตอบคำถามที่ว่า “ใน จำนวนนักโทษเด็ดขาดที่ถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำในปัจจุบัน มีผู้กระทำความผิดซ้ำอยู่เท่าใด” ในขณะที่การจัดเก็บ การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังต่างประเทศจะตอบคำถามว่า “ในจำนวนนักโทษเด็ดขาดที่ปล่อยตัวไปจากเรือนจำรอบ 1 ปี หรือ 3 ปี หรือ อื่นๆ กลับไปกระทำความผิดซ้ำอีกเท่าใด” ซึ่งก็ถือว่าเป็นจุดอ่อนของการจัดเก็บสถิติการกระทำความผิดซ้ำของไทยที่ไม่สามารถตอบได้ว่า นักโทษเด็ดขาดที่พ้นโทษออกมาในแต่ละรุ่น แต่ละปี แต่ละโครงการกลับไปกระทำความผิดซ้ำเท่าไรและภายในระยะเวลาเท่าใด (ณัณธิ จิตสว่าง, บทความ 2561 : <http://crimjournalthai.com>) ทฤษฎีตราหน้า หรือ ทฤษฎีตีตรา ทฤษฎีตราหน้า หรือทฤษฎีตีตรา เป็นผลงานแนวความคิดของ แฟรงค์ แทนเนนบาม (Frank Tannenbaum, 1983) ท่านเป็นนักอาชญาวิทยาที่ริเริ่มใช้คำว่า “การระบายสีเส้นแก่ความชั่วร้าย (Dramatization of Evil)” เพื่ออธิบายพฤติกรรมของอาชญากรที่กระทำความผิด แฟรงค์ แทนเนนบาม (Frank tannenbaum) อธิบายว่าสาระสำคัญของทฤษฎีตราหน้าหรือ ทฤษฎีตีตราว่า “แม้พฤติกรรมอาชญากรจะเป็นสิ่งชั่วร้าย แต่ร้ายยิ่งกว่า คือ การที่สังคมพยายามผลักดัน ให้อาชญากรกลั้กลิ้งไปในทางที่ผิดเป็นภัยแก่สังคมมากยิ่งขึ้น โดยไม่ยอมเปิดโอกาสให้บุคคลที่ประพฤติ ผิดได้มีโอกาสกลับตัวเป็นคนดี” ทฤษฎีตราหน้าหรือทฤษฎีตีตรา ชี้ให้เห็นถึงปฏิกิริยาตอบโต้ของสังคมที่มีต่อบุคคลที่กระทำความผิดที่ แสดงออกมาในแง่ลบ ได้แก่ การรังเกียจ ถูกเหยียดหยาม การไม่ยอมรับ ไม่ให้อภัย ไม่ให้โอกาสแก่ตัว เป็นต้น ซึ่งพฤติกรรมต่างๆ ในทางลบที่สังคมแสดงต่อผู้กระทำความผิด (แม้ว่าผู้กระทำความผิดจะได้รับโทษไปแล้วก็ตาม) เหล่านี้เรียกว่าสังคม “ตีตรา” แก่ผู้กระทำความผิด นักอาชญาวิทยาต่างมีความเห็นว่าการปฏิบัติการตรา หน้าหรือตีตราแก่ผู้กระทำความผิดให้ลงเหว ทำให้เขายิ่งถลาลั้กลิ้งไปในทางชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น แม้จะ กลับตัวเป็นคนดีแล้วสังคมก็ไม่ยอมรับ ผู้กระทำความผิดจึงไม่มีทางเลือกและไม่มีโอกาสออกไปซึ่ง พฤติการณ์ตราหน้าหรือตีตรานี้เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำซาก และยังทำให้ กระทำความผิดก่ออาชญากรรมที่มีความรุนแรงทวีขึ้นเรื่อยๆ ด้วย (เสริม ปุณณะหิตานนท์ หน้า 186-187) กิบ (Gibbs, 1968) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการตราหน้าว่า ในความเป็นจริงแล้วยังมีพฤติกรรม อาชญากรที่แฝงอยู่ในสังคมอีกเป็นจำนวนมากบุคคลเหล่านี้ได้แก่ผู้กระทำความผิด ก่อเกิดอาชญากรรม แต่ยังไม่ถูกจับได้ว่ากระทำความผิด บุคคลประเภทนี้แฝงอยู่ในคราบของพลเมืองดีในสังคมและจะรอดพ้น จากการถูกสังคม “ตราหน้า” เพราะยังจับไม่ได้ว่ามี

การกระทำความผิดหรือก่อเกิดอาชญากรรมขึ้น และที่ เลวร้ายยิ่งไปกว่านั้นก็คือ บุคคลที่มีพฤติกรรม อาชญากรรมแฝงนี้ หลายคนยังเป็นบุคคลที่สังคมยังให้การ ยอมรับนับหน้าถือตา ยกย่องและบุคคล เหล่านี้ก็ยังเสแสร้งร่วมปฏิบัติการ “ตราหน้า” แก่ผู้กระทำความผิดคนอื่น ๆ ด้วย นักอาชญาวิทยา ต่างมีความเห็นว่า การปฏิบัติการตราหน้าหรือตีตราแก่ผู้กระทำความผิดหรือผู้ที่ เคยกระทำความผิด จะไม่ก่อเกิดผลดีเลย ในทางตรงกันข้ามกลับมีแต่จะก่อให้เกิดผลร้ายต่อสังคมมาก ยิ่งขึ้น กล่าวคือ การกระทำดังกล่าวเสมือนเป็นการผลักดันผู้กระทำความผิดให้ลงเหวลึก ทำให้เขายังถลำไปในทางชั่ว ร้ายมากยิ่งขึ้น แม้พวกเขาจะกลับตัวเป็นคนดีแล้วก็ตาม แต่เมื่อสังคมก็ไม่ยอมรับ พวกเขา จึงไม่มี ทางเลือก ไม่มีโอกาสในสังคมอีกต่อไป ซึ่งพฤติกรรมตราหน้าหรือตีตรานี้ ถือเป็นสาเหตุหลักสำคัญ ที่ทำให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำซาก และยังผลักดันทำให้ผู้กระทำความผิดก่ออาชญากรรมที่มีความ รุนแรงทวีมากขึ้นเรื่อยๆ ด้วย นับเป็นภัยร้ายแรงของสังคม (ปกรณ มณีปกรณ 2553 : หน้า 187)

2.3 .แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ

การป้องกันอาชญากรรม (Crime Prevention) หมายถึง การคาดการณ์หรือประเมิน ล่วงหน้า เกี่ยวกับช่องทางหรือโอกาสของการกระทำผิด หรือสภาพการณ์อาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้น รวมทั้งความ พยายามที่จะกระทำการใดๆ เพื่อเป็นการสกัดกั้นมิให้มีการกระทำความผิดใดๆเกิดขึ้น C. Ray Jefferey กล่าวว่า การควบคุมอาชญากรรมจะมีความแตกต่างกับวิธีการลดอาชญากรรม กล่าวคือ การป้องกันเป็น การควบคุมอาชญากรรมโดยตรง ซึ่งการควบคุมโดยตรงประกอบไปด้วย การใช้มาตรการของการลด ช่องทางหรือโอกาสในการกระทำความผิด ส่วนการลดอาชญากรรมเป็น การควบคุมอาชญากรรมโดยอ้อม มาตรการโดยอ้อมที่นำมาใช้ได้แก่ การอบรมวิชาชีพ การให้ การศึกษา การจำคุก การคุมประพฤติ การพัก การลงโทษ เป็นต้น (ปกรณ มณีปกรณ, 2553: 216) สอดคล้องกับงานวิจัย เรื่อง “Inmate Education Is Found To Lower Risk Of New Arrests.” (Lewin, Tamar. 2001) การศึกษาทำการ เก็บข้อมูลมากกว่า 3,000คน ใน รัฐแมริแลนด์ (Maryland) ,รัฐมินนิโซตา (Minnesota), และ รัฐโอไฮโอ (Ohio) พบว่า ผู้ต้องหาที่ได้รับการศึกษาด้าน อาชีวศึกษา ระยะเวลา 3 ปี หลังจากได้รับการปล่อยตัว ผู้ต้องหา 22 เปอร์เซนต์ กลับมากระทำความผิดซ้ำอีกเมื่อเทียบกับ ผู้ต้องหาที่ไม่ได้เข้ารับการศึกษาด้าน อาชีวศึกษามีเปอร์เซนต์สูงถึง 31 เปอร์เซนต์แสดงให้เห็นว่าการให้การศึกษาสามารถช่วยลด การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเมื่อพ้นโทษแล้วลงได้ในระดับหนึ่ง ปัจจุบันรูปแบบการควบคุมอาชญากรรมนิยมใช้วิธีการ ควบคุมโดยอ้อมกล่าวคือ เมื่อมีการกระทำ ผิดเกิดขึ้นแล้วก็จะนำวิธีการควบคุมอาชญากรรมโดยตรง มาใช้ซึ่งเป็นการใช้มาตรการในการควบคุมหลัง การที่เกิดการกระทำความผิดแล้ว เท่ากับเป็นการ แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าเท่านั้นและเราจะไม่รู้ว่า อาชญากรรมและผู้กระทำความผิดจะไม่หวนกลับมา ทำความผิดซ้ำอีกหรือไม่ในขณะเดียวกันการควบคุมโดย อ้อมเป็นการควบคุมก่อนที่จะอาชญากรรมจะเกิด เป็นการควบคุมเพื่อไม่ให้คนคิดที่จะทำความผิดจึงเป็น การสร้างความเชื่อมั่นได้ว่าวิธีการนี้จะทำให้อาชญากรรมไม่เกิดขึ้นในสังคมเพราะเป็นมาตรการที่เกี่ยวข้อง กับการเตรียมความพร้อมในการ ดำรงชีวิตตามปกติให้แก่คนในสังคมเพราะเมื่อคนในสังคมมีความพร้อมใน ด้านต่างๆแล้วจะไม่คิด การกระทำใดๆ ที่เป็นการขัดต่อกฎระเบียบของสังคม รวมทั้งมีความเกรงกลัวต่อ โทษที่ตนเองได้รับ มาตรการโดยอ้อมเป็นวิธีที่จะกำจัดหรือสกัดไม่ให้คนหลุดเข้าไปในวงจรของ อาชญากรรม (สุดสงวน

สุธีสร : 2558: 96) วิวัฒนาการของการป้องกันอาชญากรรม จากอดีตสังคมมีรูปแบบของการป้องกันอาชญากรรมในลักษณะที่ไม่ซับซ้อนหรือเป็นระบบ ระบบการป้องกันอาชญากรรมจะกระทำกันอย่างง่าย ๆ เช่น การสร้างกำแพงเมืองเป็นแนวป้องกันข้าศึก “กำแพง” จึงคือรูปแบบของการป้องกันอย่างหนึ่ง ซึ่งมีมาตั้งแต่สมัยศตวรรษที่ 11 ในประเทศอังกฤษ การป้องกันอาชญากรรมได้มีการพัฒนารูปแบบการป้องกันจากอดีตจนถึงปัจจุบันสามารถแยกได้ดังนี้ การป้องกันอาชญากรรมของสังคมแบบดั้งเดิม จากหลักฐานของยุคดั้งเดิมที่ปรากฏในหลัก Hammurabi ซึ่งบัญญัติโดยกษัตริย์ Hammurabi ครองเมือง Babylon ถือเป็นกฎหมายฉบับแรกที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการป้องกันอาชญากรรมโดย สภาพแวดล้อม (Crime Prevention Through Environment Design) ในกฎหมายบัญญัติลักษณะของ โทษและการลงโทษไว้อย่างชัดเจนมีสาระสำคัญดังนี้

1. การสร้างบ้านเรือน ถ้าบ้านนั้นทรุด ยุบ ล้มทับ จนเป็นเหตุให้เกิดการตายขึ้นผู้ก่อสร้างจะต้อง โทษถึงตาย

2. ถ้าการพังของบ้านเป็นเหตุให้ลูกชายของเจ้าของบ้านตาย ลูกชายของผู้ก่อสร้างก็จะต้องตาย ตามไปด้วย

3. ถ้าการพังของบ้านเป็นเหตุให้ทาสของเจ้าของบ้านตาย ผู้ก่อสร้างต้องจัดหาทาสที่มีคุณภาพ เทียบเคียงกับทาสที่ตายให้กับเจ้าของบ้าน

4. ถ้าการพังของบ้านทำให้ทรัพย์สินเสียหาย ผู้ก่อสร้างต้องก่อสร้างชดเชยให้เป็นเหมือนเดิม และ ถ้าบ้านพังหมดทั้งหลัง ผู้ก่อสร้างต้องสร้างบ้านทั้งหลังโดยเจ้าของบ้านไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น (National Crime Prevention institute) ต่อจากนั้นหนึ่งพันปีต่อมาได้เกิดหลักของ Mosaic หรือกฎหมายของ Moses ที่กำหนดหน้าที่ในการ ปฏิบัติตนของชาวฮิบรู เช่น ถ้าไม่ยอมปฏิบัติตามหรือไม่ยอมเปิดเผยในสิ่งที่รับรู้มา บุคคลนั้นถือว่าบาป และต้องรับผิดชอบต่อการกระทำด้วย กล่าวสรุปได้ว่าการป้องกันอาชญากรรมในสังคมดั้งเดิมจะมีการนำกฎข้อบังคับ หรือกฎหมายมา ใช้ในการป้องกันอาชญากรรมในสังคม ระบบการลงโทษแบบดั้งเดิมจะต้องลงโทษตามที่ระบุไว้ในกฎหมาย มีความโหดร้าย รุนแรง ทรมาณและทารุณ เป็นลักษณะ “ตาต่อตา ฟันต่อฟัน” (ปรณ มณีปรณ 2553: 219-220) รูปแบบในการป้องกันอาชญากรรม

1. Social Disorganization Model รูปแบบของสังคมไร้ระเบียบ การไร้ระเบียบไม่ว่าจะเป็นตัว สังคม ชุมชน ความเชื่อ วัฒนธรรม ล้วนแต่ไม่มีความสำคัญต่อคนในชุมชน มีความยากจนในสังคม หน่วยงานต่าง ๆ ในสังคมทำงานไม่ได้ผล ครอบครัว กลุ่มเพื่อน ชุมชนต่างอ่อนแอ ไม่มีความผูกพันทาง สังคมทำให้คนไม่ใส่ใจซึ่งกันและกัน เห็นแต่ประโยชน์ส่วนตัว เกิดสถานะแตกแยกในสังคม การป้องกัน อาชญากรรมจะทำได้ต่อเมื่อจัดระเบียบของสังคม พยายามทำให้ระบบการควบคุมทางสังคมอย่างไม่เป็นทางการกลับมาใช้ได้ จัดระเบียบสังคมใหม่ นำกฎระเบียบเข้ามาบังคับใช้กับพฤติกรรมของคนในสังคม เสริมสร้างเรื่องการปะทะ สังสรรค์ในสังคม เมื่อใดที่สังคมเกิดความสามัคคี การป้องกันอาชญากรรมจะ เกิดตามมา เพราะทุกคนรักสังคมที่ตัวเอง อาศัยอยู่

2. Social Control Model รูปแบบการควบคุมทางสังคม แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

2.1 การควบคุมทางสังคมแบบเป็นทางการ (Formal Social Control)

2.2 การควบคุมทางสังคมแบบไม่เป็นทางการ (Informal Social Control)

การควบคุมนี้มุ่งให้คนในสังคมมีพฤติกรรมไปในทิศทางของบรรทัดฐานของสังคม ซึ่งหมายถึง จารีตประเพณี ขนบธรรมเนียม ค่านิยม กฎหมาย กฎระเบียบต่าง ๆ ของสังคม ถ้าไม่ปฏิบัติตามการ ควบคุมอย่างเป็นทางการจะถูกลงโทษโดยกฎหมาย ขณะที่การควบคุมอย่างไม่เป็นทางการจะถูกตำหนิ ดังนั้น รูปแบบนี้ เน้นให้มีความผูกพันทางสังคม และให้สมาชิกในสังคมได้เรียนรู้ บรรทัดฐานของสังคม เมื่อรู้จะสามารถปฏิบัติตัวได้อย่างถูกต้อง รู้ว่าพฤติกรรมใดดีไม่ดี พฤติกรรมใดเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม ถ้าคนในสังคมปฏิบัติตัวตามบรรทัดฐานที่ได้รับการขัดเกลาทางสังคมแล้ว อาชญากรรมจะไม่เกิดขึ้น เท่ากับเป็นการป้องกันสังคมในตัวเอง

3. Social Support Model รูปแบบการสนับสนุนทางสังคม หมายความว่า การมีเพื่อน บ้านที่ สามัคคีกัน เอื้ออาทรต่อกัน จะมีระบบการสนับสนุนหรือการเกื้อหนุนต่อกัน ทำให้ป้องกัน พฤติกรรม ต่อต้านสังคมได้ เพราะการมีการไม่ออกไปยุ่งเกี่ยวกับคนไม่ดี ไม่อยากทำตัวไม่ดี เพราะจะทำให้คนที่รัก เราและสนับสนุนหรือเป็นกำลังใจให้เราต้องผิดหวังเสียใจ ทำให้เป็นการป้องกัน อาชญากรรมได้ ในทาง กลับกันถ้าขาดการสนับสนุนทางสังคม หมายถึง ครอบครั้ว เพื่อ ชุมชนแล้ว จะรู้สึกเหมือนอยู่ตัวคนเดียว จะทำอะไรก็ได้ เพราะไม่ต้องคำนึงถึงความรู้สึกของใคร จะกลัว ทำผิด ดังนั้น จะต้องฟื้นฟูความสมานฉันท์ ในสังคมเพื่อสังคมจะได้ปลอดอาชญากรรม

4. Opportunity Reduction Model รูปแบบการลดช่องโอกาสหรือการตัดโอกาสของการ ประกอบอาชญากรรม เช่น ทางเข้าบ้านมืด ผู้ร้ายอาจจะซ่อนตัวคอยปล้นเจ้าของบ้านอยู่ก็ได้ การลด ช่อง โอกาสคือการติดตามไฟฟ้าให้สว่างไสวในบริเวณทางเข้าบ้าน ผู้ร้ายจะกลัวความสว่างเพราะกลัว ว่า ผู้เสียหายจะจำหน้าของตนได้ หรือการปลูกต้นไม้รกรุงรังบริเวณห้องน้ำสาธารณะที่ สวนสาธารณะ ทำให้ ผู้กระทำผิดจะฉุดผู้หญิงไปข่มขืน บริเวณต้นไม้รก ๆ นั้นได้ เวลาที่ผู้หญิงไปเข้า ห้องน้ำ ดังนั้น ควรตัดต้นไม้ หรือปลูกต้นไม้เล็ก ๆ แต่พองามและเพิ่มไฟแสงสว่างให้มากขึ้น เป็นต้น การลดช่องโอกาสของการเกิด อาชญากรรม คือ เป็นการป้องกันอาชญากรรมที่นิยมใช้มากที่สุด ใน ขณะนี้นอกจากนี้รูปแบบนี้ยังพิจารณา ถึงทำเลที่ตั้ง เวลาและสภาพแวดล้อมด้วย และนำแนวคิด ทฤษฎี Routine Activities กิจวัตรประจำวันมา ใช้ในการลดช่องโอกาสด้วย กิจวัตรประจำวันเป็น ภารกิจที่บุคคล แต่บุคคลจะปฏิบัติในรูปแบบเดิม เวลา เดิม ลักษณะเดิมทุกวัน ทำให้ผู้กระทำผิด สามารถหาเงื่อนไข (Clue) ในการกระทำผิดเงื่อนไขนี้ คือ เป้าหมายที่เหมาะสม คนดูแลโอกาส เช่น ทุกวันเสาร์-อาทิตย์ นายจันจะไม่เคยอยู่บ้านเลย จะกลับบ้าน เข้าวันจันทร์ทุกครั้ง ทำให้อาชญากรรม เงื่อนไขนี้ เป้าหมายที่เหมาะสม คือ บ้านคนดูแลไม่มีคนอยู่บ้าน ไม่ มียาม ไม่มีสายตรวจ บ้านจะเป็น เป้าหมายที่ดีมาก เพราะปลอดทุกสิ่งทุกอย่าง โอกาสวันเสาร์ -อาทิตย์ไม่ มีคนอยู่ ทำให้มีโอกาสดัง ที่ อาชญากรจะเข้าไปในบ้านเพื่อขโมยทรัพย์สินได้อย่างสบายใจ จากโอกาสนี้ทำให้ อาชญากรเกิด แรงจูงใจในการกระทำผิด ดังนั้น ต้องพยายามไม่ทำอะไรที่เป็นกิจวัตรประจำวันมากนัก ควรเปลี่ยน รูปแบบของชีวิตบ้าง เพื่ออาชญากรไม่สามารถคาดเดาได้ว่า เราจะทำอะไร เมื่อไร เวลาใด อย่างไร ที่ ไหน เป็นต้น

5. Crime Prevention Through Environmental Design Model การป้องกันอาชญากรรม โดยการออกแบบสภาพแวดล้อม อาจมีการเปลี่ยนรูปแบบของสถานที่เพื่อให้เหมาะสมกับการป้องกัน อาชญากรรม มุ่งเน้นที่ตัวเหยื่อและเป้า (สิ่งของ) ของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าตัว อาชญากร ดังนั้น สภาพแวดล้อมควรเอื้ออำนวยให้ตัวเหยื่อจะได้รับความปลอดภัยมากที่สุด

เน้นเรื่องของแสงสว่าง ไฟฟ้า ถนนต่าง ๆ 6. Crime Attack Model รูปแบบการจู่โจมอาชญากรรม หมายถึง อาชญากรรมจะถูกขัดขวาง ได้โดยการมีรถตำรวจสายตรวจ ออกตระเวนเฝ้าระวังถนนหรือ บริเวณที่มีอาชญากรรม นอกจากนี้ หลังจากมีเหตุอาชญากรรมเกิด พยายามสืบสวนให้เร็วที่สุด และจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษให้ได้ ทำให้ สามารถกักขังและป้องกันไม่ให้เกิดอีก รูปแบบนี้เป็น รูปแบบที่ตำรวจมักจะใช้กันอย่างกว้างขวาง 7. Community Service Model เรียกอีกชื่อว่า “Neighborhood - police Team” รูปแบบ การบริการชุมชนหรือทีมเพื่อนบ้าน - ตำรวจ รูปแบบนี้ ทำให้ชัดเจนในเรื่องของภูมิศาสตร์ของบริเวณที่ ควบคุมดูแล เพราะชาวบ้านจะรู้จักชุมชนของตนเอง ที่ดีที่สุด เน้นการปฏิบัติงานเป็นหนึ่งเดียวของชาวบ้าน ในชุมชนกับตำรวจ และประการสุดท้ายทำให้เกิดการกระจายอำนาจ เพราะประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม มีบทบาทในการดูแลสวัสดิภาพของชุมชน ของตนเอง ทำให้ป้องกันอาชญากรรมได้เป็นอย่างดีเยี่ยม(ปกรณ์ มณีปกรณ์ 2553: 225- 228) ทฤษฎีการป้องกัน (Deterrence Theory) ซิมริง และ ฮอร์คิน (Zimring & Hawkins,1973 อ้างถึง ใน พรชัย ชันตี, 2543: 22-23) ได้ กล่าวถึงทฤษฎีการยับยั้งที่เน้นการใช้กฎหมาย เพื่อควบคุม อาชญากรรมที่มีพื้นฐานมาจากคำสอนทาง ศาสนา ในลักษณะคือบุคคลจะไม่กระทำความผิด เนื่องจากการกลัวว่าเมื่อมีการกระทำความผิดแล้วจะถูกลงโทษ โดยมีเหตุผลว่าผลที่ได้รับจากการถูกลงโทษจะเป็น ความพอใจหรือความเจ็บปวดมากกว่ากัน หากการ ลงโทษมีความเจ็บปวดมากกว่า การกระทำความผิด หรือละเมิดกฎเกณฑ์ของสังคมก็จะไม่เกิดขึ้น สำคัญ ของทฤษฎีการป้องกัน คือ ตัวบทกฎหมาย ที่จะใช้ในการลงโทษแก่ผู้ละเมิดกฎเกณฑ์ของสังคมนั้นมีความ เหมาะสมอย่างไรจึงจะสามารถยับยั้ง การกระทำความผิดได้ และการลงโทษจะมีผลในการข่มขู่ยับยั้ง จะต้อง ทำให้การลงโทษนั้นมีความ เหมาะสมดังนี้คือ ความแน่นอนของการลงโทษ กล่าวคือ เมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นจะต้องนำตัว ผู้กระทำความผิด มาลงโทษ โดยไม่ให้ผู้กระทำความผิดมีโอกาสหลุดรอดไปได้ ซึ่งจะมีผลในการข่มขู่ต่อ ผู้กระทำความผิดและผู้อื่น เกิดความกลัวที่จะกระทำความผิดขึ้นอีก ความรวดเร็วของการลงโทษ กล่าวคือ เมื่อ มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นจะต้องนำตัวผู้กระทำความผิดมา ลงโทษให้ได้โดยเร็วที่สุด เพื่อคนโดยทั่วไปจะได้ เห็นเป็นตัวอย่างว่าเมื่อกระทำความผิดขึ้นแล้วผลจะเป็นอย่างไร ในตรงกันข้ามหากนำตัวผู้กระทำความผิดมา ลงโทษช้าเท่าใด ก็จะทำให้คนทั่วไปสืบทอดการณ์ที่มีการกระทำความผิด ขึ้นได้ จึงเป็นตัวอย่างที่ทำให้ผู้คิด กระทำความผิดขึ้นทำให้ไม่มีผลในการข่มขู่ยับยั้ง ความเหมาะสมของการลงโทษ กล่าวคือ การลงโทษ จะต้องมีความเหมาะสมและได้สัดส่วนกับ ความผิดที่เกิดขึ้น คือ ไม่ลงโทษที่รุนแรงหรือเบาจนเกินไป เพราะการลงโทษอย่างรุนแรงจะทำให้ผู้กระทำ ผิดคิดฆ่าเหยื่อเพื่อพยายามปกปิดการกระทำความผิดของ ตน และถ้าลงโทษเบาเกินไปก็จะทำให้ผู้กระทำความผิด และบุคคลโดยทั่วไปไม่มีความเกรงกลัวและคิด กระทำความผิดขึ้นอีก ในการอธิบายปรากฏการณ์อาชญากรรมตามแนวทฤษฎีป้องกันนี้ นักอาชญาวิทยา มักจะนำเสนอ หลักการของทฤษฎีแนวนี้อย่างแยกเป็น 2 รูปแบบ รูปแบบที่หนึ่ง เรียกว่า “การ ป้องกันทั่วไป” (General Deterrence) ซึ่งหมายถึง อิทธิพลของ กฎหมายและกระบวนการยุติธรรม ที่ทำให้บุคคลทั่วไปเกรงกลัวและไม่กล้าที่จะประกอบอาชญากรรมทั้งนี้ เนื่องมาจากความเกรงกลัว ต่อการถูกจับกุมถูกตัดสินว่ากระทำความผิดและถูกลงโทษอย่างรุนแรง ซึ่งหาก ไม่มีกฎหมายและ กระบวนการยุติธรรมนี้แล้ว บุคคลทั่วไปก็จะเลือกประกอบอาชญากรรม สำหรับการป้องกัน อีกรูปแบบ หนึ่งคือ “การป้องกันเฉพาะ” (Special Deterrence) ซึ่งหมายถึง อิทธิพลของกฎหมายและ กระบวนการยุติธรรมที่ทำให้บุคคลที่เคยถูกลงโทษมาแล้วไม่ประกอบอาชญากรรม เนื่องมาจาก

บุคคล ดังกล่าวเกรงกลัวว่าจะถูกลงโทษอีก ((Pursley,1991) อ้างใน ปกรณ์ มณีปกรณ์ ทฤษฎีอาชญาวิทยา, 2555: 110-112)

สรุปได้ว่า ตามทฤษฎีนี้วิธีการยับยั้งการกระทำผิดหรือป้องกันการทำความผิดของบุคคลจะมีขึ้นหรือไม่ ขึ้นอยู่กับความคุ้มค่าที่จะได้รับเมื่อมีการกระทำผิด ซึ่งจะทำให้บุคคลเกิดความคิดยับยั้งชั่งใจ หากความพึงพอใจหรือความต้องการมีมากกว่า การกระทำผิดก็จะเกิดขึ้นได้ง่าย อย่างไรก็ตามแม้เหตุผล ของการลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้งจะมุ่งในการป้องกันมิให้มีการกระทำผิด แต่ก็ยังมีบางประเทศที่มีการ ลงโทษอย่างรุนแรงก็ยังมีอาชญากรรมเกิดขึ้นโดยทั่วไป ดังนั้นจะต้องพิจารณาปัจจัยอื่นๆ ประกอบด้วย เช่น ปัจจัยทางชีวภาคของผู้กระทำผิด ความรู้ความเข้าใจในเรื่องโทษที่ผู้กระทำผิดจะได้รับเมื่อมีการ กระทำผิดขึ้น รวมทั้งสภาพแวดล้อม การอบรมขัดเกลา ทางสังคมที่ผู้นั้นจะได้รับด้วย เป็นต้น แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการลงโทษ การประกอบอาชญากรรมหรือการกระทำผิดกฎหมายอาญา เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมทุกสังคมไม่ว่าสังคมนั้นจะเป็นสังคมเล็กหรือสังคมใหญ่ เพราะย่อมมีสมาชิกในสังคมที่ประพฤติดนในลักษณะที่ฝ่าฝืน กฎ ระเบียบ แบบแผนที่สังคมได้กำหนดไว้ เมื่อมีสมาชิกคนใด ฝ่าฝืนสังคมก็จะลงโทษสมาชิกส่วนการ ลงโทษจะเป็นไปในลักษณะใด ขึ้นอยู่กับว่าสังคมนั้นมีวัตถุประสงค์ ปรัชญา รูปแบบ และวิธีการในการ ลงโทษที่กำหนดไว้อย่างไร วัตถุประสงค์การลงโทษ วัตถุประสงค์การลงโทษ นักอาญาวิทยาสำนักต่างๆได้ให้วัตถุประสงค์แตกต่างกันซึ่งจะเปลี่ยนไป ตามยุคต่างๆอาทิ (สุพจน์ สุโรจน์ : 2539: 148) เร็คเลสส์ (Reckless) ได้ให้เหตุผลของวัตถุประสงค์ในการลงโทษไว้ 5 ประการ ดังนี้ เพื่อเป็นการ แก้แค้น เพื่อเป็นการชดเชยหรือทดแทนการกระทำผิด เพื่อเป็นการยับยั้งมิให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม หรือเอาเป็น เเย่งอย่าง และเพื่อเป็นการปรับปรุงหรือแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดส่วนจอห์นสัน (johnson) ได้ให้เหตุผลของ วัตถุประสงค์การลงโทษไว้ 3 ประการ คือ เพื่อเป็นการแก้แค้น เพื่อเป็นการยับยั้งหรือป้องกัน และเพื่อ ไม่ให้ผู้กระทำผิดประกอบอาชญากรรมได้อีกซัทเธอร์แลนด์และเครสเซย์ (Sutherland and Cressey) ให้เหตุผลในการลงโทษเพื่อการปรับปรุงเกเบอร์และแมคแอนนानी (Gerber & Mc Annany) ได้ให้เหตุผลของ การลงโทษไว้ 3 ประการ คือ การปรับปรุงและแก้ไขฟื้นฟู การยับยั้งและการป้องกัน และการแก้แค้น แจคสัน โทบี (Jackson Toby) กล่าวว่าสังคมต้องลงโทษผู้กระทำความผิดก็ด้วยเหตุผล 3 ประการคือ เพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด ในขณะเดียวกัน ลามาร์ ที. เอ็มเปย์ (Lamar T. Empey) กล่าวว่าสังคมปฏิบัติ ต่อผู้กระทำผิดด้วยเหตุผล 4 ประการ เพื่อเป็นการแก้แค้น เพื่อเป็นการยับยั้ง เพื่อเป็นการปรับปรุงและ เพื่อเป็นการแก้ไขฟื้นฟู จากเหตุผลของนักอาญาวิทยาสำนักต่างๆพบว่าแนวคิดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการลงโทษ ผู้กระทำความผิดจะมีความหมายแตกต่างและเหมือนกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่านักอาญาวิทยาท่านใดอยู่ใน สภาพสังคมอย่างไร เช่น ในยุคที่สังคมยังไม่เจริญ วัตถุประสงค์การลงโทษจะมีลักษณะของการแก้แค้น ทดแทนจะเป็นเป้าหมายสำคัญ ต่อมาสังคมเจริญมากขึ้นดังเช่นยุคปัจจุบัน วัตถุประสงค์การลงโทษจะเน้น การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดมากกว่า การแก้แค้นทดแทน โดยสรุปวัตถุประสงค์ในการลงโทษผู้กระทำผิดที่

เกิดขึ้นในยุคต่าง ๆ ที่ผ่านมามีจนถึงปัจจุบันอาจแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้ (นที จิตสว่าง , ม.ป.ป.: 23)

1. การลงโทษเพื่อการแก้แค้นทดแทน (Retribution)
2. การลงโทษเพื่อข่มขู่ (Deterrence)

3. การลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟู (Rehabilitation)

4. การลงโทษเพื่อตัดโอกาสการกระทำผิด (Incapacitation)

1.การลงโทษเพื่อการแก้แค้นทดแทน (Retribution) เป็นรูปแบบการลงโทษที่มีมาตั้งแต่สมัย โบราณ เป็นการลงโทษที่มีความรุนแรงที่สุด โดยมีวัตถุประสงค์ในการแก้แค้นทดแทนการกระทำผิด การลงโทษเป็นการกำจัดผู้กระทำผิดให้ออกจากสังคมโดยเด็ดขาด กล่าวคือ การลงโทษประหารชีวิต โดย ผู้กระทำผิดจะได้รับการทรมานร่างกายอย่างทารุณโหดร้ายก่อนประหารชีวิต แม้ปัจจุบันการทรมาน ร่างกายจะไม่มีแล้วก็ตาม แต่โทษประหารชีวิตก็ยังถือได้ว่ามีลักษณะเป็นการแก้แค้นทดแทนการกระทำ ความผิด 2.การลงโทษเพื่อข่มขวัญ (Deterrence) เป็นการลงโทษที่มีวัตถุประสงค์สองประการ คือ 1. เป็นการข่มขู่ผู้ที่กระทำผิดไม่ให้คิดกระทำผิดซ้ำอีก เพราะหากฝ่าฝืนจะถูกลงโทษรุนแรงขึ้นกว่าเก่า และ 2. เพื่อเป็นการปรามไม่ให้บุคคลอื่นเอาเป็นเยี่ยงอย่าง เพราะถ้าบุคคลใดกระทำการอย่างเดียวกันก็ จะถือว่าเป็นความผิดและถูกลงโทษเช่นเดียวกัน การลงโทษลักษณะนี้จะมีประสิทธิผล การดำเนินการ ลงโทษผู้กระทำผิดจะต้องมีความรวดเร็ว แน่นนอน เสมอภาค รวมทั้งโทษที่ลงต้องเหมาะสมกับความผิดที่ กระทำลง 3. การลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟู (Rehabilitation) เป็นการลงโทษเพื่อให้โอกาสผู้ที่ถูกลงโทษได้กลับ ตัวเป็นคนดี ประพฤติปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของสังคมนั้น ๆ โดยวิธีการในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำ ความผิด อาทิ การฝึกวิชาชีพ การให้การศึกษาการอบรมทางศาสนาและศีลธรรม เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้ ผู้กระทำความผิดได้กลับมาอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างปกติสุขและไม่หวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก สอดคล้องกับงานวิจัย เรื่อง “INCARCERATION, RECIDIVISM AND EMPLOYMENT” (Manudeep Bhuller, Gordon B. Dahl, Katrine V. Loken, and Magne Mogstad, : September 2016, Revised February 2019) พบว่า “การไม่มี งานทำ”เมื่อพ้นโทษของผู้ต้องขังเป็นสิ่งสำคัญ ในการฟื้นฟูผู้ต้องขัง การกระทำ ความผิดซ้ำเพิ่มขึ้นอย่าง มากมาย โดยเฉพาะในประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งเพิ่มขึ้นมากกว่า 3 เท่า และส่วนใหญ่เข้าใจว่า การเพิ่มขึ้น นั้นเป็นผลมาจากการลงโทษจำคุก ในหลายปีต่อมงานวิจัย ต่างก็มีประเด็นคำถามว่า การจำคุกนั้นเป็น การเพิ่มการก่ออาชญากรรม มากกว่าการ ป้องกันหรือไม่ อย่างไรก็ตาม การศึกษาวิจัยนี้ได้พิสูจน์ว่า การ สร้างอาชีพเพื่อฟื้นฟูผู้ต้องขังนั้น สามารถลดอัตราการกระทำความผิดซ้ำได้ ในระบบการลงโทษจำคุกของ นอร์เวย์นั้น ประสบความสำเร็จในการเพิ่มอัตราการมีงานทำ ด้วยการ เสริมสร้างอาชีพให้กับผู้ต้องขัง ส่งเสริมการจ้างงาน ขณะทำงานวิจัยนี้ พิสูจน์หลักสำคัญ ๆ แต่ก็ยังมีปัญหาอีกมากมายที่รอการวิจัยต่อไป ผลการวิจัยของเราไม่ได้แสดงเป็น นัยว่าระบบการลงโทษจำคุกของนอร์เวย์นั้น ได้ผลกับการป้องกันการ กระทำความผิดซ้ำได้อย่าง สมบูรณ์ แต่เราค้นพบว่า การสร้างอาชีพและ การจ้างงานเป็นเหตุผล หนึ่งใน การลดการกระทำ ความผิดซ้ำ ได้อย่างชัดเจน รวมไปถึง ปัจจัยอื่นที่เป็นไปได้ เช่น ระยะเวลาในการจำคุก, สภาพความเป็นอยู่ภายในคุก, การบำบัดอาการติดยาเสพติด และ การสนับสนุนบุคคลพ้นโทษหลังได้ ปลดปล่อยตัว แล้ว ยิ่งไปกว่านั้น งานวิจัยที่เกี่ยวข้องการกระทำความผิดซ้ำ ส่งผลต่อ การกำหนดนโยบายของ ตำรวจอย่างมาก เคิทเวย์ (George F. Kirchway) (Giles Playfair and Derirck Singeton. Crime, Punishment and Cure. London: The Camelot Press Ltd. 1965 pp.95-96) ได้ให้ทัศนะว่า “...การลงโทษไม่ สามารถยับยั้ง ผู้ซึ่งหย่อนความรับผิดชอบได้เพราะว่า เขาไม่รู้ถึงผลร้ายที่จะได้รับ จากการกระทำผิด ไม่สามารถที่จะยับยั้งบุคคลวิกลจริตได้เพราะว่าเขาพยายามขัดแย้งกับบรรทัด

ฐานของสังคม มีอยู่แล้ว ไม่สามารถยับยั้งผู้ที่กระทำความผิดด้วยความฉลาดได้ เพราะว่าเขาย่อมไม่คิดว่าจะถูกจับได้ ไม่สามารถยับยั้งผู้ซึ่ง กระทำความผิดโดยกะทันหันได้ เพราะว่าแรงกระตุ้นให้กระทำความผิดมีเร็วกว่าที่จะคิดถึงเหตุผล ถ้าการ ลงโทษไม่สามารถยับยั้งบุคคลเหล่านี้ได้แล้ว แล้วใครกันที่การลงโทษจะยับยั้งได้ ก็คงจะมีแต่บุคคลซึ่งมี มาตรฐานความประพฤติที่ดีและไม่ละเมิดกฎหมายอยู่แล้ว ซึ่งไม่จำเป็นต้องอาศัยการลงโทษเพื่อเป็นการ ยับยั้งมาชุลเยย...” ตามทัศนะคตินี้แสดงให้เห็นว่าการลงโทษไม่ใช่มาตรการในการแก้ปัญหาการกระทำความผิด ข้าแต่ประการใด 4. การลงโทษเพื่อตัดโอกาสการกระทำความผิด (Incapacitation) เป็นการลงโทษที่มีวัตถุประสงค์เพื่อ ป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดมีโอกาสกระทำความผิดซ้ำขึ้นอีก โดยใช้มาตรการลงโทษด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อปิด ช่องทางมิให้มีการกระทำความผิดได้อีก ส่งผลให้ผู้กระทำความผิดไม่มีโอกาสที่จะกระทำความผิดได้อีก การลงโทษประหาร ชีวิต การลงโทษจำคุกตลอดชีวิต การลงโทษจำคุกระยะเวลายาวนาน การตัดอวัยวะ การลงตราประทับ หรือการประจานผู้กระทำความผิด (พงศกร อินธิไชย, 2552: 17-23) สรุป แนวคิดในการลงโทษทั้ง 4 ประการนี้ ในปัจจุบันยังคงนิยมใช้อยู่ ถึงแม้ว่าจะมีวัตถุประสงค์ ที่แตกต่างกันไปบ้าง แต่ลักษณะสำคัญเหมือนกัน คือ การลงโทษเพื่อขจัดใช้ขจัดสิ่งซึ่งที่กระทำลง และทำให้ ผู้กระทำความผิดหลบจำไม่กระทำความผิดซ้ำอีก การปรามบุคคลในสังคมมิให้เอาเยี่ยงอย่าง การสร้างความ ปลอดภัยให้แก่สังคม ดังนั้น ความยากลำบาก

2.4 แนวคิดอิทธิพลของครอบครัวที่ส่งผลต่อการกระทำความผิดซ้ำ

ครอบครัวเป็นสถาบันที่สำคัญที่สุดที่จะอบรมขัดเกลา และมีอิทธิพลต่อลักษณะบุคลิกภาพของคนเรา แสงสุรีย์ สำอางค์กุล และมุกดา ขาติบัญชาชัย (2524) ซึ่งในการพัฒนามนุษย์นั้นสังคมมีบทบาทในการถ่ายทอดคุณลักษณะค่านิยม ทัศนคติ และความเชื่อ สังคมจะหล่อหลอมบุคลิกภาพของมนุษย์โดยการที่มนุษย์จะรับและถ่ายทอดสิ่งต่างๆ จากสังคมมาโดยกระบวนการสังคมประกิต (Socialization Process) หน่วยแรกของสังคมที่เป็นตัวแทนสถาบันสังคมในการถ่ายทอดค่านิยม ทัศนคติ และคุณลักษณะต่างๆ ของสังคมให้แก่สมาชิกของสังคมนั้น คือครอบครัว ฉะนั้นครอบครัวจึงเป็นหน่วยของสังคมหรือองค์กรที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างและพัฒนาประชากรของสังคม ครอบครัวในความหมายทางสังคมวิทยา คือ รูปแบบของการที่บุคคล 2 คน หรือกลุ่มบุคคลสร้างแบบ (Pattern) หรือโครงสร้าง (Structure) ของการอยู่ร่วมกัน ครอบครัวในความหมายของนักจิตวิทยา คือ สถาบันทางสังคมแห่งแรกที่มนุษย์สร้างขึ้นจากความสัมพันธ์ที่มีต่อกันเพื่อเป็นตัวแทนของสถาบันสังคมภายนอกที่จะปลูกฝังความเชื่อค่านิยม และทัศนคติกับสมาชิกรุ่นใหม่ของสังคมที่มีชีวิตอุบัติขึ้นในครอบครัวครอบครัวจึงมีความสำคัญต่อ สมาชิกทุกคนในครอบครัว มีผลต่อการพัฒนาตนในทุกด้านของแต่ละบุคคลเป็นอย่างมาก เพราะครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมสถาบันแรกของมนุษย์และมีความสำคัญต่อสมาชิกของครอบครัว ในประเด็นหลักดังต่อไปนี้ (กลุ่มงานพัฒนาระบบการพัฒนาพฤติกรรมนิสัยสำนักวิจัยและพัฒนาระบบงานราชทัณฑ์ กรมราชทัณฑ์, 2552)

1) ความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูก ซึ่งปรากฏในทุกลักษณะของครอบครัวอย่างน้อยที่สุดเมื่อเด็กอยู่ในวัยทารก

2) ความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาถ้าความสัมพันธ์ที่ดีครอบครัวก็จะมั่นคง และสร้างสรรค์ สมาชิกในครอบครัวก็จะพัฒนาไปสู่ความสำเร็จในชีวิต

3) ความสำคัญในหน้าที่ 4 ประการของครอบครัวที่มีต่อบุคคลจะปรากฏในทุกวัฒนธรรม คือ ให้บทเรียนในการต่อสู้ชีวิต บทบาททางเพศทั้งชายและหญิง ค่านิยม ทัศนคติในการประกอบอาชีพและสุนทรียภาพแห่งชีวิต

อิทธิพลของครอบครัวต่อการพัฒนาทางจริยธรรม

ครอบครัวเป็นสถาบันที่มีความสำคัญมากที่สุดที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาจริยธรรมให้แก่เด็ก ซึ่งวัยเด็กเป็นรากฐานของชีวิต เด็กที่อาศัยอยู่กับพ่อแม่ที่มีอาชีพไม่สุจริต หรือเป็นอาชญากร เขาย่อมมีแนวโน้มที่จะมีบุคลิกภาพเป็นอันธพาล เพราะเด็กเลียนแบบจากพ่อแม่และบางครั้งพ่อแม่ก็ส่งเสริมให้มีพฤติกรรมผิดกฎหมายสำหรับเด็กชายที่ไม่กระทำความผิด พบว่า มักอยู่กับพ่อแม่ของตน และพ่อแม่ให้ความรักความอบอุ่นมากกว่าแม่ เด็กก็ผูกพันกับพ่อ ถ้าพ่อแม่ประพฤติผิดเป็นตัวอย่างเด็กย่อมจะพัฒนาความประพฤติไปในทางที่สังคมยอมรับ จะเห็นว่าการได้รับความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการของอุปนิสัยและเหนี่ยวนำการกระทำได้มาก การขาดความรักความอบอุ่นมักเกิดจากครอบครัวลักษณะต่างๆ ดังต่อไปนี้ซึ่งอาจส่งผลให้เด็กเติบโตกลายเป็นผู้ใหญ่ที่มีปัญหาด้านบุคลิกภาพ เป็นอันธพาล และกระทำความผิดกฎหมายในที่สุด (กลุ่มงานพัฒนาระบบการพัฒนาพฤติกรรมนิสัยสำนักวิจัยและพัฒนาระบบงานราชทัณฑ์ กรมราชทัณฑ์, 2552)

1) ครอบครัวยุ่งเหยิง คือ พ่อแม่ทะเลากัน พี่น้องชิงดีชิงเด่นกันมาก เพราะพ่อแม่รัก ลูกไม่เท่ากัน และใช้อำนาจไม่ถูกต้อง เช่น ผลการศึกษาของกลูเอต สรุปได้ว่าทั้งพ่อและแม่ของเด็กกระทำผิดใช้วิธีการควบคุมความประพฤติของลูกชายด้วยการลงโทษทางร่างกายมากที่สุด

2) ครอบครัวแตกแยก คือ พ่อแม่หย่าร้างหรือตายจากกันแล้วมีคูใหม่ ซึ่งไม่ให้ความอบอุ่นแก่เด็กแทนพ่อแม่ที่แท้จริงเด็กจึงว่าเหว่ ไม่มีตัวอย่างที่เขายอมรับ จึงขาดที่ยึดเหนี่ยว ทางใจ แม้กระทั่งครอบครัวที่พ่อแม่ห่างเหินจากลูกไปในช่วงวัยเด็กตอนต้น เช่น ไปราชการทหาร ไปศึกษาต่อต่างประเทศ เป็นต้น จึงไม่มีตัวแทนของพ่อแม่ ลูกจึงขาดตัวอย่างการประพฤติตามบทบาททางเพศในขอบเขตที่เหมาะสม เมื่อเป็นเช่นนี้เด็กจึงประพฤติรุนแรงมากเกินไปจนกล้ากระทำความผิดกฎหมาย

3) ครอบครัวเจ้าระเบียบเกินไป เด็กยอมอดอดใจ ไม่รู้สึกว่าจะได้รับความรักความ อบอุ่น

4) ครอบครัวประคบประหงมเกินไป ทำให้เด็กทำตามความต้องการของตนเอง โดยไม่นึกถึงความเดือดร้อนที่จะเกิดขึ้นยับยั้งอะไรไม่ค่อยได้เพราะไม่เคยถูกฝึกให้อดทนและควบคุมอารมณ์

5) ครอบครัวที่มีภารกิจมากจนไม่มีเวลาเอาใจใส่ลูกก็เท่ากับลูกถูกทอดทิ้ง ให้ว่าเหว่อาจทำผิดเพื่อดึงดูดความสนใจหรือประชดสังคม

โรเจอร์ (Roger อ้างถึงใน โสภา พิษณุโสภณ, 2542) ได้แบ่งประเภทการอบรมเลี้ยงดูที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพและพฤติกรรมของบุคคลออกเป็น 3 แบบ คือ

1) การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (Democracy) หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าเขาได้รับการปฏิบัติด้วยความยุติธรรม ไม่ตามใจ หรือเข้มงวดจนเกินไป พ่อแม่ให้ความรัก ความอบอุ่น มีเหตุผล ยอมรับความสามารถและความคิดเห็นของเด็ก เปิดโอกาสให้เด็กได้มีส่วนร่วมรับรู้ในกิจกรรมบางอย่าง ส่งเสริมให้เด็กมีอิสระในการตัดสินใจ และแก้ปัญหาด้วยตนเองมีความเป็นตัวของตัวเอง และให้ความร่วมมือกับเด็กตามโอกาสที่เหมาะสม

2) การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป (Over Protection) หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าเขาเองไม่ได้รับอิสระเท่าที่ควร ไม่ได้ทำในสิ่งที่ตนเองต้องการ หรือทำอะไรด้วยตนเอง ต้องปฏิบัติตามระเบียบวินัยที่พ่อแม่กำหนดไว้ถูกควบคุมและอยู่ในสายตาหรือคุ้มครองป้องกันให้ความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลาไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง และมีความรู้สึกว่าเขาเองเป็นเด็กอยู่เสมอ

3) การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Rejection) หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าเขาเองถูกเกลียดชัง ไม่ได้รับความเอาใจใส่สนับสนุนหรือให้คำแนะนำช่วยเหลือเท่าที่ควร มักใช้วิจารณ์ ตำหนิ ลงโทษที่รุนแรง และปราศจากเหตุผลไม่ให้ความสนิทสนมเป็นกันเองและปล่อยปละละเลยความเป็นอยู่

โดยสรุป สถาบันครอบครัว เป็นสถาบันพื้นฐานแรกที่สุดและมีความสำคัญยิ่งของ สังคม เพราะสถาบันที่เป็นจุดเริ่มต้นของสถาบันทั้งหลายในอดีตก่อนนั้นสถาบันครอบครัว ทำหน้าที่เป็นทั้งสถาบันการศึกษา สถาบันเศรษฐกิจ และสถาบันการปกครอง หรืออธิบาย ได้ว่าสถาบันครอบครัวทำหน้าที่ให้การศึกษาและความรู้ นอกจากนี้ยังทำหน้าที่ในด้านเศรษฐกิจ และปฏิบัติหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนสมาชิกของครอบครัวให้เป็นพลเมือง แต่ในปัจจุบันสถาบันการศึกษาและสถาบันเศรษฐกิจ ได้เข้ามามีบทบาทปฏิบัติหน้าที่แทนสถาบันครอบครัวในด้านการให้การศึกษาแก่สมาชิกของสังคม และผลิตเครื่องอุปโภคและบริโภคขึ้นจำหน่ายแก่สมาชิกในสังคม บทบาทในด้านดังกล่าวของสถาบันครอบครัวจึงลดลงไป ปัญหาการกระทำผิดต่างๆ สถาบันครอบครัวจึงมีเป็นส่วนสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเกิดปัญหานั้นๆ

2.5 แนวคิดอิทธิพลของเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำ

ระบบเศรษฐกิจการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจส่งผลกระทบต่อสังคม ประชากร การศึกษา และผลิตภาพของแรงงาน การที่ภาครัฐบาลไทยเลือกดำเนินนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจแบบทุนนิยมอุตสาหกรรมที่เน้นการส่งออก ส่งเสริมการลงทุนของต่างชาติและทุนขนาดใหญ่ เช่น การเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ (GDP : Gross Domestic Product) มากกว่าการกระจายการพัฒนาอย่างสมดุลและเป็นธรรม ทำให้เศรษฐกิจภาคบริการและอุตสาหกรรมในเมืองเติบโตและมีการจ้างงานเพิ่มขึ้นในอัตราสูงกว่าเศรษฐกิจภาคเกษตรและชนบท และทำให้การกระจายทรัพย์สินและรายได้ระหว่างประชาชนกลุ่มต่างๆ มีความเหลื่อมล้ำต่ำสูงมากขึ้น ประชากรจากภาคเกษตรโดยเฉพาะภาคอีสานที่มีประชากรมากที่สุดและยากจนที่สุด อพยพไปทำงานในเขตปริมณฑลภาคตะวันออกและจังหวัดที่เป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจในภาคใต้และภาคอื่นๆ เพิ่มขึ้น ประชากรเมืองทั่วทั้งประเทศมีสัดส่วนเพิ่มขึ้น ชนบทเปลี่ยนแปลงวิธีการผลิตจากเกษตรกรรม ผสมผสานแบบพึ่งตนเองได้ไปเป็นการปลูกพืชเชิงเดี่ยวเพื่อขายเพิ่มขึ้นมาก รวมทั้งเกษตรกรต้องหารายได้นอกภาคเกษตรมาซื้อสิ่งของต่างๆ เพิ่มขึ้น ครอบครัวขยายที่มีคน 3 รุ่นอยู่ร่วมกัน เปลี่ยนเป็นครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวที่แยกกันอยู่มากขึ้น เช่น พ่อแม่ไปทำงานในเมือง ส่งลูกไป ให้ปู่ ย่า ตา ยาย ในชนบทเลี้ยงดู พ่อแม่หย่าร้างแยกกันอยู่เพิ่มขึ้น (วิทยากร เชียงกูล, 2555)

การศึกษากับการพัฒนาเศรษฐกิจและ สังคมและโครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศไทย ไม่สามารถรองรับการเจริญเติบโตอย่างยั่งยืน เศรษฐกิจไทยยังคงพึ่งพาเศรษฐกิจภายนอกประเทศ

ทั้งการส่งออกสินค้า การลงทุน และการนำเข้าพลังงานจากต่างประเทศอย่างมาก จึงมีความผันผวนของเศรษฐกิจโลกและปัจจัยแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงการขยายตัวทางเศรษฐกิจขึ้นอยู่กับปัจจัยการผลิตดั้งเดิม โดยเฉพาะทุนและแรงงานราคาถูกที่มีผลผลิตภาพการผลิตต่ำ เป็นอุปสรรคต่อการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลก ขณะที่เศรษฐกิจในประเทศยังมีความเหลื่อมล้ำ ประชาชนระดับฐานรากซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในภาคเกษตรมีรายได้น้อยเมื่อเทียบกับนอกภาคเกษตร ประสบความยากจนและมีปัญหาหนี้สินรุงรัง (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11, 2554)

จากภาวะเศรษฐกิจของประเทศที่ทำให้ประชากรส่วนใหญ่ของประเทศประสบกับ ความยากจน มีการแข่งขันกันสูงในการประกอบอาชีพ และการดำรงชีวิต ครอบครัวหย่าร้าง แยกกันอยู่มากขึ้น เด็กและเยาวชนมีโอกาที่จะอยู่ใกล้ชิดพ่อแม่น้อยลง ขาดการเลี้ยงดู อบรมสั่งสอนจากพ่อแม่มากขึ้น ก่อให้เกิดความเครียด ความกังวล การขาดความอบอุ่น และความเชื่อมั่นมากขึ้น ก่อให้เกิดปัจจัยเสี่ยงที่จะทำให้เด็กและเยาวชน มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน คือ เกรง ไม่เอาใจใส่ต่อ การเรียน ขาดแบบอย่างที่ดี และหันไปพึ่งเพื่อน ๆ ตามธรรมชาติของวัยรุ่น เมื่อเกิดความเครียดหรือมีปัญหาที่แก้ไม่ได้ แทนที่จะพึ่งผู้ปกครองหรือพ่อแม่ที่อยู่ห่างไกล และร่นวายุอยู่กับการทำมาหากิน จนลืมที่จะมีเวลาให้กับลูก หรือบางคนต้องกระเสือกกระสนดิ้นรนช่วยตนเองจนไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะเป็นที่พึ่งของลูกๆ ได้ ทำให้เด็กและเยาวชนที่อยู่ในครอบครัวลักษณะนี้ที่มีความยากจน และขาดความรักความอบอุ่นตลอดจนแบบอย่างที่ดี จึงหันไปคบเพื่อนเชื่อเพื่อนมากกว่า พ่อและแม่ หากเพื่อนที่คบเป็นคนดีก็โชคดีไป แต่หากเพื่อนไม่ดีติดอบายมุข เด็กและเยาวชนก็จะพลอยเสียหายไปด้วย เช่น คบเพื่อนที่เสพยาเสพติด ขายยาเสพติดในที่สุดเด็กและเยาวชนนั้นๆ ก็จะต้องติดยาเสพติดไปด้วย เด็กๆ ขาดการอบรมดูแลเกี่ยวกับเรื่องความมีวินัยในตนเอง การช่วยเหลืองานบ้าน การอดทนรอคอย การรู้จักความเพียงพอ ผลักดันให้เกิดความต้องการ ความอยากเกินความจำเป็น ใจร้อน สิ่งเหล่านี้เป็นผลจากเศรษฐกิจของครอบครัวที่พ่อแม่ต้องดิ้นรน แสวงหาเงิน สัมภาระหน้าที่ของพ่อแม่ไป สิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นเหล่านี้เป็นตัวผลักดันอย่างหนึ่งต่อภาวะเสี่ยงในการเสพยาและปัญหาการกระทำผิดซ้ำซากที่ตามมาอย่างต่อเนื่องต่อไป

โดยสรุปปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ คือรายได้ของครอบครัวที่มีความแตกต่างกัน โดยเฉพาะครอบครัวที่มีความยากจนและผู้ไร้แรงงาน ขนชั้นล่างที่มีความยากไร้ และผู้ไร้แรงงานซึ่งมีรายได้ไม่เพียงพอที่จะใช้จ่ายในการดำเนินชีวิต ทำให้เกิดการขาดแคลนเครื่องอุปโภคบริโภคที่จำเป็น ซึ่งจะพบว่าปัญหาอาชญากรรมส่วนใหญ่มาจากบุคคลในครอบครัวเหล่านี้ โดยมักจะกระทำความผิดในข้อหาลักทรัพย์ และปัญหายาเสพติด เป็นปัญหาหลัก โดยบุคคลเหล่านี้ต่างก็มีการกระทำผิดซ้ำเมื่อได้รับอิสรภาพซึ่งเป็นปัญหาสำคัญที่มีส่วนมาจากเศรษฐกิจของครอบครัว

2.6 แนวคิดอิทธิพลของสังคมและชุมชนที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำ

สำนักวิจัยและพัฒนาระบบงานราชทัณฑ์ กรมราชทัณฑ์(2549)สภาพสังคมที่ส่งผลต่อการกระทำผิดพัฒนาการทางสังคมของแต่ละบุคคลเริ่มต้นสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมเป็นครั้งแรกในครอบครัว โดยการปฏิสัมพันธ์กับบิดามารดาและญาติพี่น้อง ต่อมาเมื่อโตขึ้นจึงเพิ่มเพื่อนโรงเรียน และชุมชน พัฒนาการด้านอารมณ์และค่านิยมบุคลิกภาพของเด็กจะช่วยให้เด็กปรับตัวในสังคมได้ ซึ่งหมายความว่าเขาจะปรับตัวในสังคมได้ดีเพียงไร ขึ้นอยู่กับพัฒนาการทางอารมณ์และบุคลิกภาพของ

เขานั่นเอง เนื่องจากทุกคนต้องเป็นสมาชิกในสังคม ฉะนั้นในทำนองเดียวกัน สังคมก็จะมีส่วนเข้ามา มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการทางอารมณ์และบุคลิกภาพของเด็กตามระดับวุฒิภาวะ ซึ่งพัฒนาการต่างๆ เหล่านี้จะส่งผลต่อตัวเขาเมื่อเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ การที่มนุษย์ทุกคนต้องอาศัยอยู่ในสังคมและเป็นสมาชิกของสังคม สังคมในที่นี้คือที่รวมของผลทางเศรษฐกิจ (Economic Production) รัฐบาล (Government) ครอบครัว (Family Life) ศาสนา (Religion) และสิ่งอื่นๆ ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงเป็นสมาชิกของสังคมทำให้มนุษย์มีความสัมพันธ์ต่อสังคมอย่างใกล้ชิดตั้งแต่แรกเกิด

ฉะนั้น พฤติกรรมของมนุษย์นั้นก็เป็นนิธิพลของสังคมทั้งสิ้น มนุษย์เมื่ออาศัยอยู่ในสังคมใดๆ ก็มักมีค่านิยมตามสังคมนั้นๆ เพราะเขากลัวถูกกล่าวหาว่าเป็นคนหัวเก่า คนไร้ศีลธรรมหรือพวกถ่วงความเจริญ ค่านิยมของสังคมนี้อิทธิพลต่อการพัฒนาการทางสังคมของมนุษย์มากที่สุด องค์ประกอบในการสร้างค่านิยมทางสังคม ประกอบด้วย (สำนักวิจัยและพัฒนากระบวนการราชทัณฑ์ กรมราชทัณฑ์, 2552)

1) การเลี้ยงดูซึ่งเริ่มจากบ้าน การวางกฎเกณฑ์พฤติกรรมของบิดามารดา ความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวอย่างใกล้ชิด ค่านิยม และทัศนคติของสมาชิกในครอบครัว

2) สิ่งแวดล้อมในกลุ่มชนที่เขาอาศัย ตลอดจนสื่อสารมวลชนต่างๆ ค่านิยม ทัศนคติของชนหมู่เดียวกัน

3) สถาบันการศึกษา ได้แก่ ค่านิยมของสถาบันและแนวทางการศึกษา วิธีการให้การศึกษา

4) กลุ่มเพื่อน (Peer Group) ได้แก่ การรวมตัวเป็นกลุ่ม การสร้างค่านิยมร่วมกันระหว่างกลุ่ม

5) สถาบันการปกครอง (Government) ได้แก่ ค่านิยมทางการเมือง ความเชื่อในลัทธิการเมือง

6) ระดับวุฒิภาวะและพัฒนาการด้านต่างๆ อันเป็นส่วนเฉพาะบุคคลว่าสามารถที่จะปรับตัวเข้ากับสังคมระดับใดได้แค่ไหน

ตามทฤษฎีนิเวศวิทยามีการศึกษาที่กระทำกันมากก็คือ การศึกษาพื้นที่ที่มีการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชนและอาชญากรรม โดยเฉพาะตามเมืองใหญ่ๆ จะมีการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชนและอาชญากรรมมากในบริเวณที่อยู่ใกล้ชิดกับแหล่งอุตสาหกรรมหรือแหล่งธุรกิจการค้า คือ บริเวณชุมชนแออัด ซึ่งเป็นบริเวณที่มีความเสื่อมทั้งทางกายภาพและทางสังคม เบอร์นาร์ด แลนเดอร์ (Bernard Lander อ้างถึงใน สำนักวิจัยและพัฒนากระบวนการราชทัณฑ์ กรมราชทัณฑ์, 2552) ได้วิเคราะห์การกระทำ ความผิด ของเด็กและเยาวชนในเมืองบัลติมอร์ (Baltimore) ไว้ว่า การใช้สถิติเพื่อวัดการกระทำ ความผิดของ เด็กและเยาวชนทำให้พบว่าปัจจัยที่เป็นเครื่องชี้การกระทำ ความผิดของบุคคลในสังคมก็คือสภาพสังคมและชุมชนที่ไร้บรรทัดฐานและการขาดความมั่นคงทางสังคม ซึ่งทำให้เกิดการกระทำผิดและมีผลทำให้การกระทำผิดนั้นเกิดขึ้นซ้ำๆ อีกเช่นกัน

โดยสรุปการกระทำผิดของบุคคลนั้นมีอัตราการกระทำ ความผิดแตกต่างกันออกไป โดยการกระทำ ความผิดของบุคคลจะมีจำนวนสูงมากในท้องที่ที่เป็นย่านสลัมและย่านธุรกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งย่านที่มีการเปลี่ยนแปลงอันได้แก่ ย่านที่มีการอพยพ ซึ่งเป็นเขตของธุรกิจ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของสิ่งแวดล้อม ชุมชน และสังคมที่มีผลต่อการกระทำผิดของบุคคลนั่นเอง

2.7. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับยาเสพติด

ความหมายของการติดยาและสารเสพติด สมาคมจิตแพทย์อเมริกันได้ให้ความหมายและเกณฑ์การวินิจฉัยสภาวะการติดยาและสารเสพติด Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorder, 4th ed (DSM-IV) ในปี พ.ศ. 1994 ดังนี้

1. การเสพติด (Substance Abuse)

ลักษณะสำคัญของการเสพติด คือ แบบแผนของพฤติกรรมที่ผิดในการใช้ยาและสาร แสดงออกโดยเสพยาซ้ำๆ โดยก่อให้เกิดความเสียหายชัดเจน โดยมีเกณฑ์วินิจฉัยการเสพติดของ DSM IV พบข้อใดข้อหนึ่งขึ้นไปในช่วง 12 เดือน ดังนี้

1. เสพซ้ำๆ เป็นผลให้เกิดความบกพร่องในหน้าที่การทำงาน การเรียน และครอบครัว
2. เสพซ้ำๆ เพื่อให้ทำงานได้มากขึ้นแบบเสี่ยง เช่น เสพเพื่อให้ขับรถได้นาน
3. เสพที่ผิดกฎหมายซ้ำๆ
4. เสพต่อ ทั้งๆที่เมื่อเสมาแล้วเกิดปัญหาความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น

2. การเสพติด (Substance Dependence)

ลักษณะสำคัญของการเสพติด คือ การใช้ยาและสารติดต่อกัน ไม่สามารถหยุดได้เอง แม้มีปัญหาจากการเสพยาอีก ทั้งร่างกาย ความรู้สึกรุนแรง พฤติกรรม ก็ยังเสพต่ออีก และเมื่อเสพติดแล้ว จะต้องพยายามหาสารมาเสพอีก (Compulsive) เสพไปนานๆจะเกิดอาการดื้อยา (Tolerance) และเมื่อหยุดยาจะเกิดอาการถอนยา (Withdrawal) เกณฑ์วินิจฉัยการเสพติดของ DSM IV เป็นการเสพยาติดอย่างผิดๆทำให้เกิดอาการความบกพร่องอย่างน้อย 3 ข้อ ใน 7 ข้อ ในระยะเวลาใดๆก็ได้ภายใน 12 เดือน

1. การดื้อยา โดยมีลักษณะดังต่อไปนี้
 - ต้องใช้ยาจำนวนมากขึ้น เพื่อให้ได้ผลจากสารเสพติดมากเท่าเดิม
 - ถ้าใช้ยาจำนวนเท่าเดิม จะได้ผลน้อยกว่าแต่ก่อน
2. เกิดอาการถอนพิษยา โดยมีลักษณะดังต่อไปนี้
 - ต้องใช้สารเสพติดเพื่อระงับหรือหลีกเลี่ยงอาการถอนพิษยา
3. ผู้เสพมักจะใช้สารเสพติดในจำนวนและระยะเวลามากกว่าที่ตั้งใจไว้เดิม
4. มีความต้องการใช้สารเสพติดโดยไม่สามารถลดหรือควบคุมการใช้สารเสพติดได้ด้วยตนเอง
5. ใช้เวลาส่วนมากไปกับกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสารเสพติด ได้แก่ การหาสารเสพติดมาเสพ (เช่น เดินทางไปตามที่ต่างๆเพื่อหาแหล่งขายยา) ใช้เวลาไปกับการเสพยา หรืออยู่ระหว่างการมึนเมาสารเสพติด
6. การงาน การเรียน สังคม หรือกิจกรรมที่สร้างสรรค์ต่างเสื่อมถอยหรือสูญเสียไป
7. ยังใช้สารเสพติดนั้นต่อไป แม้จะทราบว่าทำให้เกิดปัญหาทางด้านร่างกายหรือจิตใจ เช่น

ยังใช้ยาบ้าแม้จะทราบว่าจะทำให้เกิดอาการซึมเศร้าถึงขนาดคิดฆ่าตัวตายได้ และอาจทำให้เกิดอาการทางจิตได้ หรือในผู้สูบบุหรี่ที่ไม่ยอมเลิกบุหรี่ แม้จะทราบว่าบุหรี่ทำให้เกิดมะเร็งได้ ประเภทของยาและสารเสพติดต้องได้รับการอนามัยโลกได้แบ่งประเภทของยาและสารเสพติด International Classification of Disease and Related Health Problem (ICD -10) ในปี 1992 เป็น 10 กลุ่ม คือ กลุ่ม F10-F19 โดยมี รายละเอียด คือ

1. สุรา (Alcohol)
2. กลุ่มอนุพันธ์ฝิ่น (Opioids)
3. ยาระงับประสาทและยานอนหลับ (Sedatives or hypnotics)
4. โคเคน (Cocaine)
5. กลุ่มกระตุ้นประสาท (Stimulants)
6. กลุ่มหลอนประสาท (Hallucinogens)
7. ยาสูบ (Tabaco)
8. สารระเหย (Volatile solvents)
9. ใช้ยาหลายตัวและวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทอื่นๆ (Multiple drug use and use of other psychoactive substances)

1. สุรา (Alcohol)

สุรามีผลต่อร่างกายเกือบทุกระบบ เมื่อดื่มสุรา อาการที่พบจะเปลี่ยนแปลงตามปริมาณที่ดื่ม พบว่ามีอารมณ์แปรปรวน ควบคุมตนเองไม่ได้ อาจระเบิดความรู้สึกออกมา มีความรู้สึกไวกับความเจ็บปวด และอยู่ไม่สุข (Restlessness and Hyperactivity) รายที่ดื่มมากพบอาการรุนแรง ตัวเย็น หายใจช้าลงและมีเสียงดัง หัวใจเต้นเร็ว ซึมถึงหมดสติยังมีความเห็นไม่ตรงกันในการจำแนกการดื่มสุราอย่างปลอดภัยกับการดื่มอย่างอันตราย (Hazardous) ปัจจุบันมีแนวโน้มจะใช้คำว่า Alcohol Dependence แทน Alcoholism หรือใช้คำที่มีความหมายเบาลง เช่น ดื่มอย่างอันตราย หรือดื่มอย่างเป็นปัญหา

2. กลุ่มอนุพันธ์ฝิ่น (Opioids)

ยาและสารกลุ่มนี้ได้จากทั้งโดยธรรมชาติ ต้นฝิ่น (Papaver Somniferum) และการสังเคราะห์ให้มีผลทางเภสัชวิทยาเช่นเดียวกัน ออกฤทธิ์โดยจับกับ Endogenous opioid receptors ของสมอง ขอบ่งใช้ในการรักษา คือ ใช้ระงับปวดจากอาการปวดที่รุนแรง อาการไอ อาการเหนื่อย ฤทธิ์ที่ทำให้มี Euphoria เป็นฤทธิ์ที่ทำให้มีการติดยาอันตรายสำคัญของยาในกลุ่มนี้คือการกดการหายใจ ซึ่งหากช่วยเหลือไม่ทันการณอาจเสียชีวิตได้ ฤทธิ์ของยาหรือสารต่อประสาทอัตโนมัติทำให้เกิดม่านตาเล็ก ลดการเคลื่อนไหวของลำไส้ทำให้ท้องผูกการติดยาเกิดได้เร็ว และการติดยาทำให้เกิด Euphoria แต่ยังสามารถลดความเจ็บปวด ดังนั้น ถ้าใช้นานเพื่อผลในการลดความเจ็บปวด สามารถใช้ยาในขนาดเดิมได้นานกว่าโดยยังไม่ติดยาแต่เสพให้เกิด Euphoria ติดยาเร็วกว่าผู้ติดยาต้องการให้เกิด Euphoria จึงพยายามใช้ยาเพิ่มขึ้น บางครั้งจึงเกิดอาการได้รับยาเกินขนาด ผู้ติดยาอาจเกิดภาวะหัวใจและการหายใจหยุดทำงานกะทันหัน จากผลของยาที่กดก้านสมองอาการแสดงทางคลินิกของการได้รับยาเกินขนาด ได้แก่

- ม่านตาหดเล็ก (Meiosis)
- หายใจช้าลง 2-7 ครั้งต่อนาที
- เชีเยว ชีพจรเบา และหัวใจเต้นช้าลง
- อาจเกิดน้ำคั่งในปอด (Pulmonary edema)
- กล้ามเนื้อกระตุกหรืออ่อนแรง
- บางครั้งอุณหภูมิต่ำกว่าปกติ

3. ยาระงับประสาทและยานอนหลับ (Sedatives or hypnotics)

แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มบาร์บิทูเรต และไมโซบาร์บิทูเรตในขนาดต่ำๆ ใช้เพื่อให้สงบ ให้นอนหลับ บางรายมีฤทธิ์ระงับการชัก การติดยา (Tolerance) เกิดได้เร็ว จึงต้องเพิ่มขนาดยา จึงอาจเกิดการติดยาได้ การหยุดยาทันทีในกลุ่มที่ใช้ยามานานจะเกิดอาการถอนยาอย่างรุนแรง ทั้งอาจเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิตได้เบนโซไดซีปีนส์ (Benzodiazepines) เป็นยากลุ่มที่นิยมใช้ในปัจจุบัน ทั้งระงับอาการชัก คลายกล้ามเนื้อ ยานอนหลับ และเป็นยาหลักที่ใช้ (Drug of choice) ในการรักษาอาการถอนยาจากแอลกอฮอล์ออกฤทธิ์โดยไปจับกับ Receptors ที่สมองส่วนกลาง ซึ่งสัมพันธ์กับ GABA-receptor ความแตกต่างของยาแต่ละตัวอยู่ที่ระยะเวลาที่ออกฤทธิ์ ตั้งแต่ออกฤทธิ์สั้น เช่น Triazolam ปานกลาง เช่น Lorazepam และออกฤทธิ์ยาว เช่น Diazepam โดยทั่วไป ยาที่ออกฤทธิ์สั้นจะเกิดอาการถอนยามากกว่ายาที่ออกฤทธิ์นานปัจจุบันพบมีการติดยากลุ่ม Hypnotics (Sleeping pills) ในกลุ่ม Benzodiazepine เช่น Dormicum (Midazolam), Rohypnol (Flunitrazepam) เพิ่มมากขึ้นในรายที่ใช้ยาเกินขนาด Severe intoxication จะมีอาการง่วงซึมโดยไม่รู้สึกรู้ส Reflex ลดลงหายใจช้าลง หัวใจทำงานลดลง ความดันโลหิตลดลง และ Hypoxemia ปัจจุบันมียาต้านฤทธิ์โดยตรง (Antidote) คือ Antine จึงเป็นยาตัวแรกๆ ที่เลือกใช้รักษาในกรณีที่มีการใช้ยากลุ่ม Benzodiazepine เกินขนาด

4. โคเคน (Cocaine)

เป็นสารจากต้นโคคา (Coca, Erythroxylum coca) ที่พบในอเมริกาใต้ การเสพอาจโดยเคี้ยวใบโคคา ส่วน Cocaine HCl ซึ่งเป็นสารสกัด มักเสพโดยสูดหรือฉีดเข้าเส้น ใช้เป็นยาชาเฉพาะที่กระตุ้นสมองส่วนกลาง ประสาทอัตโนมัติ นอกจากนี้มีฤทธิ์ทำให้เส้นโลหิตส่วนปลายหดเกร็งตัว ซึ่งฤทธิ์ต่อเส้นโลหิตนี้ทำให้เกิดอาการแทรกซ้อนจากการเสพโคเคน เช่น อาการขาดเลือดของกล้ามเนื้อหัวใจเส้นเลือดสมอง เส้นเลือดตาอุดตัน เส้นเลือดลำไส้ รวมทั้งภาวะรบกวนการถอนยาของโคเคน นอกจากอาการซึมเศร้า อาการอยากยาอย่างรุนแรง (Craving) เป็นเหตุสำคัญที่ทำให้การเลิกเสพยาจากการเสพยาโดยการสูด ฉีดเข้าเส้น หรือสูบ จะมีฤทธิ์ค่อนข้างสั้น (20-90 นาที) การเกิดพิษจากการใช้ขนาดสูง จะมีอาการกระสับกระส่าย สั่น ประสาทหลอน หอบ หัวใจเต้นเร็ว หรืออาจเต้นผิดจังหวะ กล้ามเนื้อหัวใจขาดเลือด ความดันโลหิตสูง จนถึงกับชักได้ ในขนาดสูงมากๆ จะออกฤทธิ์กดประสาทส่วนกลาง กดการหายใจ โคม่าและเสียชีวิตได้ถ้าผสมกับเฮโรอีน เรียก Speedball การรักษาการใช้ยาเกินขนาด เป็นการรักษาตามอาการ ถ้ามีอาการชักให้ Diazepam ถ้ากระสับกระส่ายมากให้ Haloperidol การรักษาอาการถอนยาของยากระตุ้นการติดยากลุ่มนี้เป็นารติดตามจิตใจมากกว่า ดังนั้น จึงไม่มีอาการถอนยาทางกายที่แน่นอน ดังนั้น

จึงสามารถให้หยุดการเสพได้ทันทีอาการสำคัญที่พบ คือ อาการซึมเศร้า ส่วนอาการอยากยา โดยเฉพาะ Cocaine นั้นยังไม่พบที่มีประสิทธิภาพในการรักษา

5. กลุ่มกระตุ้นประสาท (Stimulants)

ยาในกลุ่ม Amphetamine เป็นยากระตุ้นประสาทส่วนกลางและประสาทอัตโนมัติ (sympathomimetic) เดิมยาในกลุ่มนี้เคยใช้เป็นยารักษาโรค Narcolepsy และเด็กที่ไม่มีสมาธิ มีฤทธิ์ทำให้เบื่ออาหาร ประสาทหลอน ทั้งหลอนเห็นภาพ ได้ยินเสียง หรือสัมผัส หลงผิด อาการที่ตรวจพบมีมานานตาขยาย ปากแห้ง เหงื่อออกความดันโลหิตเพิ่ม ชีพจรเพิ่ม ใช้ขนาดสูงอาจพบหัวใจเต้นผิดจังหวะ ชัก หดสติการเสพคล้ายโคเคน อาจเสพโดยการกิน ในรายที่เสพผิดหรือเสพติดจะใช้สูดสูบหรือฉีดเข้าเส้น เพราะออกฤทธิ์เร็วกว่าการกิน จะเกิดอาการดื้อยาค่อนข้างเร็ว อาการนอนยาส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีอาการทางกาย แต่มีอาการอยากยามากกว่า พิษที่ได้รับขนาดสูง มีอาการแทรกซ้อนทางระบบหัวใจและหลอดเลือด และที่สำคัญเกิดภาวะทางจิตเฉียบพลัน เช่น จิตเภทหวาดระแวง (Paranoid Schizophrenia) ที่พบบ่อย คือ อาการซึมเศร้า (Depression) ปัจจุบันยาในกลุ่มนี้มีการแพร่ระบาดเป็นอย่างมากในประชากรหลายกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มเยาวชน ส่วนในกลุ่มผู้มีฐานะได้นำ Ecstasy หรือ MDMA (3, 4, methylene-dioxymethamphetamine) ซึ่งสังเคราะห์จาก Amphetamines มาเสพในกลุ่มของตน

6. กลุ่มหลอนประสาท (Hallucinogens)

อาการที่พบคล้ายกลุ่ม Stimulants โดยมีอาการเด่นของประสาทหลอนและประสาทสัมผัสผิดเพี้ยนไป แบ่งเป็น 2 กลุ่ม

- กลุ่มที่มีโครงสร้างสัมพันธ์กับสาร 5-hydroxytryptamine เช่น LSD (lysergic acid diethylamine) และ D.M.T. (Dimethyltryptamine)
- กลุ่มที่มีโครงสร้างสัมพันธ์กับสาร Catecholamine เช่น Mescaline จาก Peyote cactus สารกลุ่มนี้เสพโดยการรับประทาน การเสพ ผู้เสพมักเสพเป็นครั้งคราว เพราะเมื่อเสพจะทำให้การรับรู้ ประสาทสัมผัส เสียไปอย่างมาก ผู้เสพจะรู้สึกเหมือนหลุดจากชีวิตปกติ และถ้าใช้บ่อยจะเกิดอาการดื้อยาโดยเร็ว การเสพจึงมักเสพกันเป็นครั้งคราวในลักษณะเสพผิดมากกว่าเสพติด Phencyclidine (PCP) สารกลุ่มนี้ นอกจาก PCP (Phencyclidine) และก็ยังมีส่วนกลุ่ม Arylcyclohexylamine เช่น ยาเค Katamine (Ketalar) ทางวงการแพทย์ใช้เป็นยาสลบในการผ่าตัด การเสพจะเสพได้ทั้งการรับประทาน ฉีดเข้าเส้นโลหิต สูบ และสูดดม

7. ยาสูบ (Tobacco)

จากต้นยาสูบ (Nicotiana Tabacum) พบว่าอินเดียแดงในอเมริการู้จักและสูบมาก่อน ภายหลังจึงแพร่ระบาดไปยุโรปและทั่วโลก เมื่อเผายาสูบจะเกิดสารประกอบมากกว่า 4,000 ชนิด โดยเฉพาะนิโคติน (Nicotine) ทำให้เกิดการเสพติด และส่วนประกอบที่เรียกว่า Tar เป็นสารก่อมะเร็งเมื่อสูบยาสูบ นิโคตินจะถูกดูดซึมทางปอดอย่างรวดเร็ว ถึงสมองภายใน 8 วินาที บุหรี่ 1 มวนจะมีนิโคตินประมาณ 9 มิลลิกรัม และมี Haft life ประมาณ 2 ชั่วโมงนิโคตินออกฤทธิ์โดยในขนาดต่ำจะกระตุ้น Nicotinic receptor แต่ขนาดสูงจะปิดกั้น อาการที่พบจะซับซ้อน เพราะมีฤทธิ์ทั้ง Sympathetic และ Parasympathetic อาจจะทำให้หัวใจเต้นเร็วหรือช้า กระตุ้นประสาทสมองส่วนกลาง ทำให้เกิดอาการสั่น (Tremor) หรือชักได้ (Seizures) โดยปกติจะมีฤทธิ์ช่วยลด

เป็นงานที่มีความยากมาก โดยเฉพาะงานด้านการแก้ไขผู้ต้องขังให้กลับตัวเป็นพลเมืองดีของสังคมการแก้ไขพัฒนาผู้ต้องขังที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้ร้ายโดยสันดานเป็นงานที่ยากยิ่งเนื่องจากผู้กระทำผิดส่วนใหญ่สะสมพฤติกรรมความคิดและจิตสำนึกในทางที่ไม่ถูกต้องเป็นระยะเวลายาวนานเป็นบุคคลที่มีสภาพจิตผิดปกติ ดื้อด้านพฤติกรรมเบี่ยงเบน ดังนั้นงานด้านการอบรมแก้ไข พัฒนาพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงความคิดและพฤติกรรมผู้ต้องขังให้เป็นปกติเหมือนบุคคลทั่วไป จึงเป็นงานที่ถือได้ว่ามีความยากมากเป็นพิเศษ

หลักการพื้นฐานของการบริหารงานเรือนจำ

ภารกิจหน้าที่ของเรือนจำและทัณฑสถานนั้น มุ่งเน้นเรื่องการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในระหว่างที่ถูกควบคุมเสียเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งมีหลักปฏิบัติสำคัญอยู่ 2 ประการด้วยกัน คือ การควบคุมดูแลผู้ต้องขังให้อยู่ในระเบียบวินัย เกิดความสงบ เรียบร้อย และการแก้ไข ฟื้นฟู พัฒนาพฤติกรรมผู้ต้องขังให้กลับตนเป็นคนดี ไม่หันไปกระทำผิดซ้ำอีกหลังได้รับการปลดปล่อย นอกจากนี้การบริหารงานเรือนจำยังต้องดำเนินการอีกหลายด้านด้วยกัน เนื่องจากเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับคนทั้งผู้ต้องขัง และเจ้าหน้าที่ ฉะนั้น ผู้บริหารงานเรือนจำที่ดีควรที่จะมีความรอบรู้ และความสามารถทั้งเรื่องการบริหารงาน และการบริหารคน เพื่อที่จะทำให้กิจการเรือนจำนั้นดำเนินการไปได้ด้วยดี และเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

จำนวนผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำทั้งหมด ปี 2566

ผู้ต้องขังชาย จำนวน 197 ราย ผู้ต้องขังหญิง จำนวน 15 ราย (ข้อมูล ณ เดือนกุมภาพันธ์ 2566)

2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เกรียงศักดิ์ พิมสุก (2565) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำอำเภอ หล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำอำเภอ หล่มสัก จังหวัด เพชรบูรณ์ โดยรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง ได้แก่ ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว การคบหาสมาคม กลุ่มเพื่อน และด้านสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย 2) ปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำ ของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำ อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้แก่ ความสัมพันธ์ในครอบครัว การคบหาสมาคมกลุ่มเพื่อน และสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยไม่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำ อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3) การวิจัยเชิงคุณภาพพบว่า มีค่านิยมในการมองเห็นเรื่องการจำคุกยาเสพติดทำให้มีเงินเพิ่มมากขึ้น เกิดทัศนคติต่อการจำคุกยาเสพติดว่าเป็นอาชีพที่สร้างรายได้ สร้างความสุขให้กับตนเอง และหลังจากที่พ้นโทษออกมาจากเรือนจำ ถูกดูถูกเหยียดหยามจากคนรอบข้างว่าเป็นคนชั่วก่อกวน ข้อเสนอแนะของการวิจัยคือ สังคมควรเปิดโอกาสให้แก่ผู้ที่เคยถูกต้องโทษจำคุกได้กลับเข้าทำงานได้อย่างปกติในสังคม ผู้นำชุมชนควรเข้าถึงลูกบ้านเพื่อรับรู้ถึงสภาพความเป็นอยู่แต่ละครอบครัวเพื่อสามารถช่วยเหลือหรือแก้ไข ปัญหาได้ถูกต้อง

ณัฐสิทธิ์ อุตตะชีวะ (2565) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดให้โทษประเภท 1 ของผู้ต้องขังเรือนจำจังหวัดมหาสารคาม ผลการวิจัย พบว่า (1) ระดับการ

กระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดให้โทษประเภท 1 ของผู้ต้องขัง เรือนจำจังหวัดมหาสารคาม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับ ปานกลางทุกด้าน (2) ตัวแปรพยากรณ์ที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดให้โทษประเภท 1 ของผู้ต้องขังเรือนจำจังหวัดมหาสารคาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีจำนวน 1 ตัวแปร

ไพรวลัย สุนทรา (2565) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดยโสธร ผลการวิจัย พบว่า (1) ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติด ของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดยโสธร โดยรวมอยู่ในระดับมาก (2) ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำคดี ยาเสพติดของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดยโสธร ได้แก่ ปัจจัยการขาดการศึกษาและการอบรมของผู้ต้องขัง ($\beta = 517$) ปัจจัยการคบค้าสมาคมกับเพื่อนฝูง ($\beta = 0.071$) ปัจจัยการขาดโอกาสในการประกอบอาชีพ ($\beta = 0.019$) สามารถร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 83.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ (3) ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดยโสธร สถานประกอบการควรเปิดโอกาสให้ผู้ที่เคยต้องขังได้เข้าทำงาน สังคมควรร่วมกันให้โอกาสผู้ที่เคยต้องโทษ ให้กำลังใจและหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน ควรมีโครงการให้โอกาสผู้ที่เคยกระทำผิดรับเข้าทำงาน โดยมีหน่วยงานการมอบใบรับรองให้แก่ผู้ที่ตั้งใจฝึกฝนวิชาชีพและมีความประพฤติดีสังคมควรให้โอกาสผู้ที่เคยกระทำผิดในการรับเข้าทำงาน หรือฝึกประสบการณ์วิชาชีพเพื่อให้สามารถนำไปใช้ในการสร้างงาน สร้างรายได้ในอนาคต

โรจน์ศักดิ์ การุณ (2563) ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำจังหวัดสกลนคร ผลการวิจัยพบว่า 1. พบว่าพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดที่ต้องโทษ ในเรือนจำจังหวัดสกลนคร โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($X = 2.96$) 2. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำจังหวัดสกลนคร ตามคุณลักษณะส่วนบุคคลและการต้องโทษ ด้านอายุ ด้าน สถานภาพสมรสก่อนต้องโทษครั้งล่าสุด ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือนก่อนต้องโทษ ด้านรวมกำหนดโทษที่ต้องโทษทั้งหมดก่อนการต้องโทษครั้งล่าสุด และด้านกำหนดโทษที่ต้องโทษครั้งล่าสุด ในภาพรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.00

นภา อินธิบาล (2562) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำ ในคดียาเสพติดในเรือนจำกลางชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า โดยภาพรวมผู้ต้องขังชายคดียาเสพติด เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า มีคนในครอบครัว พ่อ แม่ ว่ากล่าวตักเตือนเสมอ เมื่อใช้สารเสพติด มีค่าเฉลี่ยเป็นอันดับที่ 1 ความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนบุคคลผู้ต้องขังชายกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดในเรือนจำกลางชลบุรี พบว่า อายุ ระดับการศึกษาและ สถานภาพ ไม่มีสัมพันธ์กับปัจจัย ที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด : กรณีศึกษาในเรือนจำกลางชลบุรี ส่วนอาชีพก่อนต้องโทษ จำนวนปี ที่ศาลตัดสินจำคุก ลักษณะการทำความผิด รายได้ต่อเดือนก่อนต้องโทษ และภูมิลำเนา มีสัมพันธ์กับปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด: กรณีศึกษาในเรือนจำกลางชลบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พงษ์กฤษณ์ มงคลสินธุ์ (2561) ศึกษาเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำใน

คดียาเสพติด เพื่อเปรียบเทียบกันระหว่างปัจจัยภายในกับปัจจัยภายนอก และเพื่อเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด ใช้วิธีการวิจัยแบบวิธีผสม (Mixed Method) โดยสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้กระทำผิดรวมกัน 6 คน และใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากผู้กระทำผิดจำนวน 400 คน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนาและสถิติอ้างอิง เช่น ค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test, F-test, Chi-square, Logistic Regression เป็นต้น ผลการศึกษาพบว่า เมื่อพิจารณาปัจจัยเรียงลำดับไปที่ละด้านแล้ว พบว่ามีปัจจัยเพียง 2 ด้านจากทั้งหมด 7 ด้าน คือด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวและด้านสภาพทางเศรษฐกิจสังคมเท่านั้นที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด สำหรับปัจจัยภายในที่นำเอาปัจจัยมารวมกลุ่มกันประกอบด้วย การเห็นคุณค่าในตัวเอง การคบเพื่อน สุขภาพจิต และความสัมพันธ์ในครอบครัวแล้วพบว่าปัจจัยภายในดังกล่าวนี้ ไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำ ในทางตรงกันข้ามปัจจัยภายนอกที่ประกอบด้วย สภาพทางเศรษฐกิจสังคม นโยบายยาเสพติด และการปฏิบัติในกระบวนการยุติธรรมพบว่าปัจจัยภายนอกดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำ แต่ถึงกระนั้นถ้าหากพิจารณาโดยรวมปัจจัยทั้ง 7 ด้านเข้าด้วยกันแล้ว จะพบว่าปัจจัยโดยรวมทั้งหมดไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากร
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณครั้งนี้ คือ ผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตากจำนวน 212 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก เป็นการศึกษาวิจัยที่เน้นการดำเนินงานเชิงปริมาณ ดังนั้นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จึงใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความถูกต้อง และเพื่อขอคำแนะนำปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้ถูกต้องเหมาะสมโดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ อายุ การศึกษา สถานภาพ อาชีพ จำนวนครั้งที่กระทำผิด ฐานะครอบครวั การพักอาศัย และสภาพแวดล้อมในชุมชน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามสาเหตุการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติด โดยเป็นคำถามปลายปิด ประกอบด้วยด้านครอบครัว ด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคม และ

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก

ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ท (บุญชม ศรีสะอาด 2556 : 121) มีระดับของเกณฑ์การมีส่วนร่วม 5 ระดับ ดังนี้

- ระดับ 5 หมายถึง ระดับความคิดเห็น มากที่สุด
- ระดับ 4 หมายถึง ระดับความคิดเห็น มาก
- ระดับ 3 หมายถึง ระดับความคิดเห็น ปานกลาง
- ระดับ 2 หมายถึง ระดับความคิดเห็น น้อย
- ระดับ 1 หมายถึง ระดับความคิดเห็น น้อยที่สุด

จากนั้นจะนำระดับคะแนนมาแปลผล โดยช่วงคะแนนสามารถคำนวณได้จากสูตรการหาอันตรายภาคชั้น เพื่อหาเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย (ธานินทร์ ศิลป์จารุ. 2548) ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{สูตรการหาอันตรายภาคชั้น} &= \frac{\text{พิสัย}}{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}} \\
 &= \frac{\text{จำนวนชั้น}}{5 - 1} \\
 &= \frac{5 - 1}{5} \\
 &= 0.80
 \end{aligned}$$

ผลคะแนนที่ได้นำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย โดยคะแนนเฉลี่ยที่ได้นำมาแปลความหมายตามเกณฑ์ ดังนี้

การแปลผล

- ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.21 - 5.00 หมายความว่า ระดับความคิดเห็น มากที่สุด
- ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.41 - 4.20 หมายความว่า ระดับความคิดเห็น มาก
- ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.61 - 3.40 หมายความว่า ระดับความคิดเห็น ปานกลาง
- ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.81 - 2.60 หมายความว่า ระดับความคิดเห็น น้อย
- ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 - 1.80 หมายความว่า ระดับความคิดเห็น น้อยที่สุด

3.3 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัย

การสร้างเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามโดยมีขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามตามลำดับดังนี้

1. ศึกษาหลักการ ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วนำผลการศึกษามาสร้างแบบสอบถาม โดยขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา
2. กำหนดกรอบแนวคิดในการสร้างเครื่องมือ
3. สร้างเครื่องมือในการวิจัย
4. เสนอร่างเครื่องมือต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะ
5. นำเครื่องมือที่ปรับปรุงแล้วเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความตรงทางเนื้อหา (Content Validity) หรือความสอดคล้องระหว่างข้อความที่เขียนขึ้นในแบบสอบถามกับนิยามศัพท์ที่กำหนดไว้ โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence) โดยมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50-1.00
6. นำเครื่องมือไปทดลองใช้ (Try out) กับประชากรเรียนจำกลางจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน แล้วนำผลการทดลองมาใช้คำนวณเพื่อหาค่าความเที่ยง (Reliability) ด้วยวิธีการหาค่าความเชื่อมั่นของครอนบาค (Cronbach, 1970)
7. นำเครื่องมือที่ทดลองใช้แล้วเสนอให้อาจารย์ปรึกษา เพื่อปรับปรุงเครื่องมือให้ถูกต้องสมบูรณ์และจัดพิมพ์แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามแนวทางที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือการเก็บรวบรวมปริมาณโดย

1. ขอนหนังสือจากสถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิก ถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูล
3. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของคำตอบ
4. จัดหมวดหมู่ของข้อมูล เพื่อศึกษาวิเคราะห์ต่อไป

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม มาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมทางสถิติสำเร็จรูป ซึ่งข้อมูลที่นำมาใช้วิเคราะห์นั้น นำมาจากแบบสอบถามที่เป็นฉบับที่สมบูรณ์ นำคำตอบของแบบสอบถามมารอกลงในโปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อวิเคราะห์โดยหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการทดสอบสมมติฐานโดยใช้การทดสอบไค – สแควร์ (Chi – Square Test) แล้วนำเสนอในรูปแบบตาราง

3.5.1 การทดสอบเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

การทดสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา ได้แก่ ตรวจสอบความครบถ้วนและความสอดคล้องของเนื้อหาของแบบสอบถามที่ตรงกับเรื่องที่ศึกษา ใช้ภาษาและคำถามให้กระชับ ชัดเจนและเข้าใจง่ายสำหรับการตอบ นำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณา จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยการหาค่าความสอดคล้อง IOC (Index of Item-Objective Congruence) เป็นการนำคำถามมาคำนวณเป็นรายข้อ โดยใช้สูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

ค่า IOC ที่ได้ จะอยู่ระหว่าง ลบหนึ่งถึงหนึ่ง (– 1.0 – 1.0)

ค่า + 1 หมายถึง สอดคล้อง

ค่า 0 หมายถึง ไม่แน่ใจ

ค่า - 1 หมายถึง ไม่สอดคล้อง

โดยคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 (IOC ≥ 0.5) ขึ้นไปจึงจะยอมรับได้

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.6.1 การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics Analysis) สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วยค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) เพื่ออธิบายข้อมูลในส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ได้แก่ อายุ การศึกษา สถานภาพอาชีพ จำนวนครั้งที่กระทำผิด ฐานะครอบครัว การพักอาศัย และสภาพแวดล้อมในชุมชน ข้อมูลสาเหตุการกระทำผิดซ้ำ ประกอบด้วย ด้านครอบครัว ด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคมและชุมชน และข้อมูลการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำของจังหวัดแม่ฮ่องสอน วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และร้อยละ

3.6.2 การวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics Analysis) ผู้วิจัยได้ใช้สถิติเชิงอ้างอิง การวิเคราะห์เพื่อทดสอบความมีอิทธิพลหรือการส่งผลต่อกันระหว่างตัวแปรอิสระ สาเหตุการกระทำผิดซ้ำ ประกอบด้วย ด้านครอบครัว ด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคมและชุมชนกับตัวแปรตามคือ การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก และเพื่อทดสอบถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระดังกล่าวแต่ละตัวมีผลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นสถิติที่ใช้คือ การทดสอบไค-สแควร์ (Chi – Square Test)

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยและการทดสอบสมมติฐานการวิจัย ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันชัดเจนในการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการแปลผล ดังนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของประชากร (Mean)
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากร (Standard Deviation)
X^2	แทน	ค่าสถิติไคสแควร์ (Chi-Square Test)
df	แทน	ระดับความเป็นอิสระ (degrees of freedom)
Sig	แทน	นัยสำคัญทางสถิติ
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก ผู้ศึกษาได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม
ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 4.1 แสดงความถี่ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	197	92.90
หญิง	15	7.10
รวม	212	100.00

จากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 92.90 และรองลงมาเป็นเพศหญิง จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 7.10

ตารางที่ 4.2 แสดงความถี่ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
18 – 25 ปี	17	8.00
26 – 35 ปี	73	34.40
36 – 45 ปี	100	47.20
46 – 55 ปี	21	9.90
56 ปีขึ้นไป	1	0.50
รวม	212	100.00

จากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อายุ 36 – 45 ปี จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 47.20 รองลงมาอายุ 26 – 35 ปี จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 34.40 อายุ 46 – 55 ปี จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 9.90 และน้อยที่สุดอายุ 56 ปีขึ้นไป จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 แสดงความถี่ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพ

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โสด	129	60.80
สมรส	45	21.20
หย่าร้าง	32	15.10
อื่น ๆ	6	2.80
รวม	212	100.00

จากตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่สถานภาพโสด จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 60.80 รองลงมาสถานภาพสมรส จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 21.20 สถานภาพหย่าร้าง จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 15.10 และน้อยที่สุดสถานภาพอื่น ๆ จำนวน 6 คน ร้อยละ 2.80 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 แสดงความถี่ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่ามัธยมศึกษา	57	26.90
มัธยมศึกษา	118	55.70
ปวช.	20	9.40
ปวส.	9	4.20
ปริญญาตรี	8	3.80
รวม	212	100.00

จากตารางที่ 4.4 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ระดับการศึกษามัธยมศึกษา จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 55.70 รองลงมาระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 26.90 และระดับการศึกษา ปวช. จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 9.40 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 แสดงความถี่ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพก่อนรับโทษ

อาชีพก่อนรับโทษ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ว่างงาน	10	4.70
นักเรียน นักศึกษา	1	0.50
รับจ้างทั่วไป	163	76.90
ธุรกิจส่วนตัว	10	4.70
ค้าขาย	11	5.20
เกษตรกร	14	6.60
พนักงานบริษัท	3	1.40
รวม	212	100.00

จากตารางที่ 4.5 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อาชีพก่อนรับโทษ รับจ้างทั่วไป จำนวน 163 คน คิดเป็นร้อยละ 76.90 รองลงมาอาชีพก่อนรับโทษ เกษตรกร จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 6.60 และอาชีพก่อนรับโทษ ค้าขาย จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.20 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6 แสดงความถี่ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนครั้งที่กระทำผิด

จำนวนครั้งที่กระทำผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
2 ครั้ง	171	80.70
3 ครั้ง	32	15.10
4 ครั้ง	8	3.80
มากกว่า 4 ครั้ง	1	0.50
รวม	212	100.00

จากตารางที่ 4.6 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กระทำผิด 2 ครั้ง จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 80.70 รองลงมากระทำผิด 3 ครั้ง จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 15.10 และกระทำผิด 4 ครั้ง จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 3.80 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 แสดงความถี่ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 5,000 บาท	22	10.40
5,000 – 10,000 บาท	113	53.30
10,001 – 25,000 บาท	73	34.40
25,001 บาทขึ้นไป	4	1.90
รวม	212	100.00

จากตารางที่ 4.7 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 5,000 – 10,000 บาท จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 53.30 รองลงมารายได้ต่อเดือน 10,001 – 25,000 บาท จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 34.40 และรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 10.40 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.8 แสดงความถี่ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานที่พักอาศัย

สถานที่พักอาศัย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
บ้านตนเอง	39	18.40
บิดามารดา	158	74.50
สามี / ภรรยา	10	4.70
ปู่ย่า / ตายาย	2	0.90
บ้านเช่า	2	0.90
อื่น ๆ	1	0.50
รวม	212	100.00

จากตารางที่ 4.8 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานที่พักอาศัยกับบิดามารดา จำนวน 158 คน คิดเป็นร้อยละ 74.50 รองลงมาสถานที่พักอาศัยเป็นบ้านตนเอง จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 18.40 และสถานที่พักอาศัยเป็นของสามี/ภรรยา จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 4.70 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.9 แสดงความถี่ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสภาพแวดล้อมในชุมชน

สภาพแวดล้อมในชุมชน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
หมู่บ้านในชนบท	160	75.50
หมู่บ้านจัดสรร	4	1.90
ชุมชนในเมือง	43	20.30
ห้องแถว / ทาวน์เฮ้าส์	4	1.90
อื่น ๆ	1	0.50
รวม	212	100.00

จากตารางที่ 4.9 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่สภาพแวดล้อมในชุมชนอยู่ในหมู่บ้านในชนบท จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 75.50 รองลงมาสภาพแวดล้อมในชุมชนอยู่ในชุมชนเมือง จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 20.30 และสภาพแวดล้อมในชุมชนอยู่ในหมู่บ้านจัดสรร และห้องแถว/ทาวน์เฮ้าส์ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.90 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก

จากการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก จากแบบสอบถามโดยผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามสำหรับการวิจัยตอนที่ 2 สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง จำนวน 3 ปัจจัย ประกอบด้วย 1) ปัจจัยด้านครอบครัว 2) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และ 3) ปัจจัยด้านสังคมและชุมชน ดังนี้

ตารางที่ 4.10 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก ในภาพรวม

ปัจจัยที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
1.	ด้านครอบครัว	3.68	0.99	มาก
2.	ด้านเศรษฐกิจ	2.95	0.78	ปานกลาง
3.	ด้านสังคมและชุมชน	2.81	0.66	ปานกลาง
ภาพรวม		3.15	0.63	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.10 ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก ในภาพรวม พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติด อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.15$) เมื่อพิจารณาเป็นรายปัจจัย โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย พบว่า ปัจจัยด้านครอบครัว อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.68$) รองลงมา คือ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.95$) และปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ปัจจัยด้านสังคมและชุมชน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.81$)

ตารางที่ 4.11 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก ปัจจัยด้านครอบครัว

ข้อที่	ปัจจัยด้านครอบครัว	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
1.	บิดา มารดา ของท่านให้คำปรึกษาที่ดีเป็นประจำ และช่วยเหลือท่านเมื่อเกิดปัญหา	4.52	0.97	มากที่สุด
2.	บิดา มารดา ของท่านมีการตักเตือน อบรมสั่งสอนเมื่อกระทำผิด	4.50	0.79	มากที่สุด
3.	ถ้าท่านประสบปัญหาคนในครอบครัวไม่เคยให้ความช่วยเหลือหรือกำลังใจ	3.26	1.53	ปานกลาง
4.	คนในครอบครัวของท่านไม่มีความเข้าใจ สนใจและเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน	3.26	1.49	ปานกลาง
5.	ท่านมีความคิดขัดแย้ง/โต้แย้งกับบิดา-มารดาหรือผู้ปกครอง	3.11	1.54	ปานกลาง
6.	ท่านและสมาชิกในครอบครัวมีการทำกิจกรรมร่วมกัน	3.42	1.65	มาก
ภาพรวม		3.68	0.99	มาก

จากตารางที่ 4.11 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก พบว่า ปัจจัยด้านครอบครัว ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.68$) เมื่อพิจารณาเป็น รายข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า บิดา มารดา ของผู้ต้องขังให้คำปรึกษาที่ดีเป็นประจำ และช่วยเหลือผู้ต้องขังเมื่อเกิดปัญหา อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$) รองลงมา คือ บิดา มารดา ของผู้ต้องขังมีการตักเตือน อบรมสั่งสอนเมื่อกระทำผิด อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.50$) ผู้ต้องขังและสมาชิกในครอบครัวมีการทำกิจกรรมร่วมกัน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.42$) และข้อที่ค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ผู้ต้องขังมีความคิดขัดแย้ง / โต้แย้งกับบิดา-มารดาหรือผู้ปกครอง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.11$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.12 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

ข้อที่	ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
1.	การมีประวัติติดคุกเป็นอุปสรรคสำคัญในการหางานทำที่สุจริต	3.08	1.15	ปานกลาง
2.	การกระทำผิดของท่านเพราะครอบครัวของท่านมีปัญหาทางการเงิน	2.89	1.09	ปานกลาง
3.	หากนายจ้างรู้ว่าท่านเป็นผู้ที่เคยติดคุกมาก่อนท่านมักจะได้รับการปฏิเสธไม่ให้เข้าทำงาน	2.83	1.02	ปานกลาง
4.	การที่กระทำผิดเพราะท่านเดือดร้อนเรื่องเงิน	2.94	1.09	ปานกลาง
5.	การที่ท่านกระทำผิดเพราะต้องรับภาระเรื่องค่าใช้จ่ายในครอบครัว	3.23	1.18	ปานกลาง
6.	ท่านต้องใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมากในชีวิตประจำวัน	3.05	1.09	ปานกลาง
7.	ที่ท่านต้องมากระทำผิดซ้ำเพราะว่าความยากจนของครอบครัว	2.85	1.17	ปานกลาง
8.	ท่านประสบปัญหาไม่มีงานทำหลังพ้นโทษ	3.03	1.03	ปานกลาง
9.	การที่ท่านกระทำผิดเพราะเดือดร้อนเรื่องหนี้สิน	2.68	1.08	ปานกลาง
10.	ท่านต้องใช้เงินจำนวนมากเกี่ยวกับการพนันและการเที่ยวเตร่	2.91	1.36	ปานกลาง
ภาพรวม		2.95	0.78	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.12 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก พบว่า ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.95$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า การที่ผู้ต้องขังกระทำผิดเพราะต้องรับภาระเรื่องค่าใช้จ่ายในครอบครัว อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$) รองลงมา คือ การมีประวัติติดคุกเป็นอุปสรรคสำคัญในการหางานทำที่สุจริต อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.08$) ผู้ต้องขังต้องใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมากในชีวิตประจำวัน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.05$) และข้อที่ค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ การที่ผู้ต้องขังกระทำผิดเพราะเดือดร้อนเรื่องหนี้สิน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.68$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.13 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก ปัจจัยด้านสังคมและชุมชน

ข้อที่	ปัจจัยด้านสังคมและชุมชน	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
1.	บ้านของท่านอยู่ในชุมชนแออัดแหล่งเสื่อมโทรม	2.32	1.22	น้อย
2.	ชุมชนของท่านมีกลุ่มมิจฉาชีพอาศัยอยู่มาก	2.33	1.19	น้อย
3.	ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่เป็นแหล่งการซื้อขายยาเสพติด	3.25	1.19	ปานกลาง
4.	เมื่อท่านเห็นผู้อื่นทำผิดท่านจะพยายามหลีกเลี่ยง และไม่ทำตามอย่าง	2.97	1.08	ปานกลาง
5.	ท่านเรียนรู้เทคนิคและวิธีการในการกระทำผิดจากบุคคลใกล้ชิด เช่น ญาติพี่น้องหรือคนรู้จักสนิทสนมในชุมชน	2.69	1.04	ปานกลาง
6.	ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่มีผู้เสพยาเสพติด	3.23	1.02	ปานกลาง
7.	ที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ท่านกระทำผิดอีกครั้ง	2.74	1.08	ปานกลาง
8.	ท่านเรียนรู้การกระทำผิดจากสื่อสังคมต่างๆ	2.52	0.95	ปานกลาง
9.	การทำผิดของท่านเกิดจากการถูกเพื่อนชักจูง	3.08	1.04	ปานกลาง
10.	เมื่อท่านอยู่กับกลุ่มเพื่อนท่านจะกล้าทำในสิ่งที่ไม่เคยทำ	2.97	1.08	ปานกลาง
ภาพรวม		2.81	0.66	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.13 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก พบว่า ปัจจัยด้านสังคมและชุมชน ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.81$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า ชุมชนที่ผู้ต้องขังอาศัยอยู่เป็นแหล่งการซื้อขายยาเสพติด อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$) รองลงมา คือ ชุมชนที่ผู้ต้องขังอาศัยอยู่มีผู้เสพยาเสพติด อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$) การทำผิดของผู้ต้องขังเกิดจากการถูกเพื่อนชักจูง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.08$) และข้อที่ค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ บ้านของผู้ต้องขังอยู่ในชุมชนแออัดแหล่งเสื่อมโทรม อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.32$) ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก

จากการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก จากแบบสอบถามโดยผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามสำหรับการวิจัยตอนที่ 3 การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก ดังนี้

ตารางที่ 4.14 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก ในภาพรวม

ข้อที่	การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
1.	การคิดว่าว่าการทำผิดกฎหมายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใคร ๆ ก็ทำกัน	2.91	1.06	ปานกลาง
2.	การทำผิดกฎหมายเพราะความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ	3.07	1.17	ปานกลาง
3.	การเสพยาเสพติดเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร	3.23	1.22	ปานกลาง
4.	การกระทำผิดของท่านสามารถหลุดรอดพ้นจากการจับกุมของตำรวจ	2.38	0.92	น้อย
5.	ชอบทำงานง่าย ๆ เพื่อให้ได้เงินมาโดยเร็ว	3.39	1.16	ปานกลาง
6.	การมีประวัติต้องโทษของท่านไม่เป็น อุปสรรคต่อการหางาน	3.10	1.15	ปานกลาง
7.	การค้ายาเสพติดซ้ำในครั้งนี้เป็นเพราะมีฐานะยากจน	3.01	1.11	ปานกลาง
8.	ท่านเรียนรู้การกระทำผิดต่างๆจากบุคคลใกล้ชิด	2.76	1.03	ปานกลาง
9.	ที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ท่านกระทำผิดอีกครั้ง	2.72	1.13	ปานกลาง
10.	ท่านทำผิดกฎหมายเพื่อมีความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ	3.22	1.30	ปานกลาง
ภาพรวม		2.98	0.71	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.14 พบว่า การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.98$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า ผู้ต้องขังชอบทำงานง่าย ๆ เพื่อให้ได้เงินมาโดยเร็ว อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.39$) รองลงมา คือ การเสพยาเสพติดเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$) ผู้ต้องขังทำผิดกฎหมายเพื่อมีความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.22$) และข้อที่ค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ การกระทำผิดของท่านสามารถหลุดรอดพ้นจากการจับกุมของตำรวจ อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.38$) ตามลำดับ

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก โดยใช้สถิติค่าไคสแควร์ (Chi-Square Test) โดยความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก ได้แก่ 1) ด้านครอบครัว 2) ด้านเศรษฐกิจ และ 3) ด้านสังคมและชุมชน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตารางที่ 4.15 แสดงค่าความสัมพันธ์ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก กับการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก ในภาพรวม

ข้อที่	ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำ ของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก	การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง		
		X ²	df	Sig.
1.	ด้านครอบครัว	80.17	63	0.07
2.	ด้านเศรษฐกิจ	108.57	102	0.31
3.	ด้านสังคมและชุมชน	92.60	90	0.41
ภาพรวม		581.50	390	0.00*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.15 พบว่า ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก กับ ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำ พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำในภาพรวม มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตากรายด้าน พบว่า ด้านครอบครัว ด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคมและชุมชน ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.16 แสดงค่าความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามเพศ

ข้อที่	เพศ	การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง				รวม	X ²	Sig.
		2 ครั้ง	3 ครั้ง	4 ครั้ง	มากกว่า 4 ครั้ง			
1.	ชาย	156 (79.19)	32 (16.24)	8 (4.06)	1 (0.51)	197 (100.00)	3.87	0.28
2.	หญิง	15 (100.00)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	15 (100.00)		
ภาพรวม		171 (33.49)	32 (15.09)	8 (3.77)	1 (0.47)	212 (100.00)		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.16 พบว่า ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามเพศ พบว่า เพศกับการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.17 แสดงค่าความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามอายุ

ข้อที่	อายุ	การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง				รวม	X ²	Sig.
		2 ครั้ง	3 ครั้ง	4 ครั้ง	มากกว่า 4 ครั้ง			
1.	18 – 25 ปี	17 (100.00)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	17 (100.00)	16.21	0.18
2.	26 – 35 ปี	59 (80.82)	12 (16.44)	2 (2.74)	0 (0)	73 (100.00)		
3.	36 – 45 ปี	80 (80.00)	16 (16.00)	4 (4.00)	0 (0)	100 (100.00)		
4.	46 – 55 ปี	14 (66.67)	4 (19.05)	2 (9.53)	1 (4.76)	21 (100.00)		
5.	56 ปีขึ้นไป	1 (100.00)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	1 (100.00)		
ภาพรวม		171 (80.66)	32 (15.09)	8 (3.77)	1 (0.47)	212 (100.00)		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.17 พบว่า ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามอายุ พบว่า อายุกับการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.18 แสดงค่าความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามอายุ

ข้อที่	สถานภาพ	การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง				รวม	X ²	Sig.
		2 ครั้ง	3 ครั้ง	4 ครั้ง	มากกว่า 4 ครั้ง			
1.	โสด	104 (80.62)	19 (14.73)	5 (3.88)	1 (0.78)	129 (100.00)	5.42	0.80
2.	สมรส	35 (77.78)	9 (20.00)	1 (2.22)	0 (0)	45 (100.00)		
3.	หย่าร้าง	28 (87.50)	3 (9.38)	1 (3.13)	0 (0)	32 (100.00)		
4.	อื่น ๆ	4 (66.67)	1 (16.67)	1 (16.67)	0 (0)	6 (100.00)		
ภาพรวม		171 (80.66)	32 (15.09)	8 (3.77)	1 (0.47)	212 (100.00)		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.18 พบว่า ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามสถานภาพ พบว่า สถานภาพกับการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.19 แสดงค่าความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามระดับการศึกษา

ข้อที่ ระดับการศึกษา	การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง				รวม	X ²	Sig.
	2 ครั้ง	3 ครั้ง	4 ครั้ง	มากกว่า 4 ครั้ง			
1. ต่ำกว่ามัธยมศึกษา	46 (80.70)	7 (12.28)	4 (7.02)	0 (0)	57 (100.00)	7.26	0.84
2. มัธยมศึกษา	92 (77.97)	21 (17.80)	4 (3.39)	1 (0.85)	118 (100.00)		
3. ปวช.	18 (90.00)	2 (10.00)	0 (0)	0 (0)	20 (100.00)		
4. ปวส.	7 (77.78)	2 (22.22)	0 (0)	0 (0)	9 (100.00)		
5. ปริญญาตรี	8 (100.00)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	8 (100.00)		
6. สูงกว่าปริญญาตรี	0 (0)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	0 (0)		
ภาพรวม	171 (80.66)	32 (15.09)	8 (3.77)	1 (0.47)	212 (100.00)		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.19 พบว่า ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ระดับการศึกษากับการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.20 แสดงค่าความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามอาชีพก่อนรับโทษ

ข้อที่ ระดับการศึกษา	เพศ				รวม	X ²	Sig.
	2 ครั้ง	3 ครั้ง	4 ครั้ง	มากกว่า 4 ครั้ง			
1. ว่างงาน	5 (50.00)	4 (40.00)	1 (10.00)	0 (0)	10 (100.00)	11.41	0.88
2. นักเรียน นักศึกษา	1 (100.00)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	1 (100.00)		
3. รับจ้างทั่วไป	134 (82.212)	22 (13.50)	6 (3.68)	1 (0.61)	163 (100.00)		
4. ธุรกิจส่วนตัว	9 (90.00)	1 (10.00)	0 (0)	0 (0)	10 (100.00)		
5. ค้าขาย	7 (63.63)	3 (27.27)	1 (9.09)	0 (0)	11 (100.00)		
6. เกษตรกร	12 (85.71)	2 (14.29)	0 (0)	0 (0)	14 (100.00)		
7. พนักงานของรัฐ	0 (0)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	0 (0)		
8. พนักงานบริษัท	3 (100.00)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	3 (100.00)		
ภาพรวม	171 (80.66)	32 (15.09)	8 (3.77)	1 (0.47)	212 (100.00)		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.20 พบว่า ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามอาชีพก่อนรับโทษ พบว่า อาชีพก่อนรับโทษกับการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.21 แสดงค่าความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

ข้อที่ รายได้ต่อเดือน	การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง				รวม	X ²	Sig.
	2 ครั้ง	3 ครั้ง	4 ครั้ง	มากกว่า 4 ครั้ง			
1. ต่ำกว่า 5,000 บาท	15 (68.18)	4 (18.18)	2 (9.09)	1 (4.54)	22 (100.00)	15.74	0.07
2. 5,000 – 10,000 บาท	89 (78.76)	18 (15.93)	6 (6.31)	0 (0)	113 (100.00)		
3. 10,001 – 25,000 บาท	63 (86.30)	10 (13.70)	0 (0)	0 (0)	73 (100.00)		
4. 25,001 บาทขึ้นไป	4 (100.00)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	4 (100.00)		
ภาพรวม	171 (80.66)	32 (15.09)	8 (3.77)	1 (0.47)	212 (100.00)		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.21 พบว่า ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามรายได้ต่อเดือน พบว่า รายได้ต่อเดือนกับการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.22 แสดงค่าความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามสถานที่พักอาศัย

ข้อที่สถานที่พักอาศัย	การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง				รวม	X ²	Sig.
	2 ครั้ง	3 ครั้ง	4 ครั้ง	มากกว่า 4 ครั้ง			
1. บ้านตนเอง	26 (66.67)	11 (28.21)	2 (5.13)	0 (0)	39 (100.00)	17.81	0.27
2. บิดามารดา	134 (84.81)	19 (12.03)	4 (2.53)	1 (0.63)	158 (100.00)		
3. สามี/ภรรยา	7 (70.00)	1 (10.00)	2 (20.00)	0 (0)	10 (100.00)		
4. ปู่ย่า/ตายาย	1 (50.00)	1 (50.00)	0 (0)	0 (0)	2 (100.00)		
5. บ้านเช่า	2 (100.00)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	2 (100.00)		
6. อื่น ๆ	1 (100.00)	0 (0)	0 (0)	0 (0)	1 (100.00)		
ภาพรวม	171 (80.66)	32 (15.09)	8 (3.77)	1 (0.47)	212 (100.00)		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.22 พบว่า ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามสถานที่พักอาศัย พบว่า สถานที่พักอาศัยกับการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.23 แสดงค่าความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามสภาพแวดล้อมทั่วไป

ข้อที่	สภาพแวดล้อม ทั่วไป	การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง				รวม	X ²	Sig.
		2 ครั้ง	3 ครั้ง	4 ครั้ง	มากกว่า 4 ครั้ง			
1.	หมู่บ้านในชนบท	140 (87.50)	16 (10.00)	3 (1.88)	1 (0.63)	160 (100.00)	47.33	0.00*
2.	หมู่บ้านจัดสรร	2 (50.00)	0 (0)	2 (50.00)	0 (0)	4 (100.00)		
3.	ชุมชนในเมือง	26 (60.47)	14 (32.56)	3 (6.98)	0 (0)	43 (100.00)		
4.	ห้องแถว /ทาวน์ เฮ้าส์	3 (75.00)	1 (25.00)	0 (0)	0 (0)	4 (100.00)		
5.	อื่น ๆ	0 (0)	1 (100.00)	0 (0)	0 (0)	1 (100.00)		
ภาพรวม		171 (80.66)	32 (15.09)	8 (3.77)	1 (0.47)	212 (100.00)		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.23 พบว่า ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามสภาพแวดล้อมทั่วไป พบว่า สภาพแวดล้อมทั่วไปกับการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.24 แสดงค่าความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามเพศ

ข้อที่	กระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก	X ²	Sig.
1.	การคิดว่าการทำผิดกฎหมายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใคร ๆ ก็ทำกัน	18.95	0.00*
2.	การทำผิดกฎหมายเพราะความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ	32.65	0.00*
3.	การเสพยาเสพติดเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร	7.16	0.13
4.	การกระทำผิดของท่านสามารถหลุดรอดพ้นจากการจับกุมของตำรวจ	39.00	0.00*
5.	ชอบทำงานง่ายๆ เพื่อให้ได้เงินมาโดยเร็ว	8.92	0.06
6.	การมีประวัติต้องโทษของท่านไม่เป็นอุปสรรคต่อการหางาน	20.22	0.00*
7.	การค้ายาเสพติดซ้ำในครั้งนี้เป็นเพราะมีฐานะยากจน	50.88	0.00*
8.	ท่านเรียนรู้การกระทำผิดต่าง ๆ จากบุคคลใกล้ชิด	50.38	0.00*
9.	ที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ท่านกระทำผิดอีกครั้ง	42.68	0.00*
10.	ท่านทำผิดกฎหมายเพื่อมีความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ	29.32	0.00*
ภาพรวม		81.01	0.00*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.24 พบว่า ความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามเพศ ในภาพรวม พบว่า การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การค้ายาเสพติดซ้ำในครั้งนี้เป็นเพราะมีฐานะยากจน รองลงมาผู้ต้องขังเรียนรู้การกระทำผิดต่าง ๆ จากบุคคลใกล้ชิด และที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้ต้องขังกระทำผิดอีกครั้ง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.25 แสดงค่าความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามอายุ

ข้อที่	กระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก	X ²	Sig.
1.	การคิดว่าการทำผิดกฎหมายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใคร ๆ ก็ทำกัน	6.77	0.98
2.	การทำผิดกฎหมายเพราะความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ	18.50	0.30
3.	การเสพยาเสพติดเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร	13.79	0.61
4.	การกระทำผิดของท่านสามารถหลุดรอดพ้นจากการจับกุมของตำรวจ	15.17	0.51
5.	ชอบทำงานง่ายๆ เพื่อให้ได้เงินมาโดยเร็ว	14.49	0.56
6.	การมีประวัติต้องโทษของท่านไม่เป็นอุปสรรคต่อการหางาน	10.55	0.84
7.	การค้ายาเสพติดซ้ำในครั้งนี้เป็นเพราะมีฐานะยากจน	20.87	0.18
8.	ท่านเรียนรู้การกระทำผิดต่าง ๆ จากบุคคลใกล้ชิด	28.41	0.03*
9.	ที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ท่านกระทำผิดอีกครั้ง	8.39	0.94
10.	ท่านทำผิดกฎหมายเพื่อมีความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ	18.98	0.27
ภาพรวม		157.98	0.06

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.25 พบว่า ความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามอายุ ในภาพรวม พบว่า การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ต้องขังเรียนรู้การกระทำผิดต่าง ๆ จากบุคคลใกล้ชิด มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.26 แสดงค่าความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามสถานภาพ

ข้อที่	กระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก	X ²	Sig.
1.	การคิดว่าการทำผิดกฎหมายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใคร ๆ ก็ทำกัน	33.91	0.00*
2.	การทำผิดกฎหมายเพราะความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ	62.99	0.00*
3.	การเสพยาเสพติดเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร	46.98	0.00*
4.	การกระทำผิดของท่านสามารถหลุดรอดพ้นจากการจับกุมของตำรวจ	36.22	0.00*
5.	ชอบทำงานง่ายๆ เพื่อให้ได้เงินมาโดยเร็ว	44.95	0.00*
6.	การมีประวัติต้องโทษของท่านไม่เป็นอุปสรรคต่อการหางาน	40.88	0.00*
7.	การค้ายาเสพติดซ้ำในครั้งนี้เป็นเพราะมีฐานะยากจน	39.04	0.00*
8.	ท่านเรียนรู้การกระทำผิดต่าง ๆ จากบุคคลใกล้ชิด	70.78	0.00*
9.	ที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ท่านกระทำผิดอีกครั้ง	58.63	0.00*
10.	ท่านทำผิดกฎหมายเพื่อมีความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ	58.55	0.00*
ภาพรวม		160.10	0.00*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.26 พบว่า ความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามสถานภาพ ในภาพรวม พบว่า การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ต้องขังเรียนรู้การกระทำผิดต่าง ๆ จากบุคคลใกล้ชิด รองลงมา คือ การทำผิดกฎหมายเพราะความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ และอยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้ต้องขังท่านกระทำผิดอีกครั้ง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.27 แสดงค่าความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามระดับการศึกษา

ข้อที่	กระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก	X ²	Sig.
1.	การคิดว่าการทำผิดกฎหมายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใคร ๆ ก็ทำกัน	23.86	0.09
2.	การทำผิดกฎหมายเพราะความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ	25.99	0.05
3.	การเสพยาเสพติดเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร	26.52	0.05
4.	การกระทำผิดของท่านสามารถหลุดรอดพ้นจากการจับกุมของตำรวจ	16.93	0.39
5.	ชอบทำงานง่ายๆ เพื่อให้ได้เงินมาโดยเร็ว	13.87	0.61
6.	การมีประวัติต้องโทษของท่านไม่เป็นอุปสรรคต่อการหางาน	32.13	0.01*
7.	การค้ายาเสพติดซ้ำในครั้งนี้เป็นเพราะมีฐานะยากจน	27.52	0.04*
8.	ท่านเรียนรู้การกระทำผิดต่าง ๆ จากบุคคลใกล้ชิด	14.83	0.54
9.	ที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ท่านกระทำผิดอีกครั้ง	28.76	0.03*
10.	ท่านทำผิดกฎหมายเพื่อมีความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ	12.03	0.74
ภาพรวม		144.34	0.22

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.27 พบว่า ความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามระดับการศึกษา ในภาพรวม พบว่า การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การมีประวัติต้องโทษของท่านไม่เป็นอุปสรรคต่อการหางาน รองลงมา ที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ท่านกระทำผิดอีกครั้ง และการค้ายาเสพติดซ้ำในครั้งนี้เป็นเพราะมีฐานะยากจน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.28 แสดงค่าความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกอาชีพก่อนรับโทษ

ข้อที่	กระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก	X ²	Sig.
1.	การคิดว่าการทำผิดกฎหมายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใคร ๆ ก็ทำกัน	39.06	0.03*
2.	การทำผิดกฎหมายเพราะความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ	74.78	0.00*
3.	การเสพยาเสพติดเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร	48.55	0.00*
4.	การกระทำผิดของท่านสามารถหลุดรอดพ้นจากการจับกุมของตำรวจ	45.08	0.00*
5.	ชอบทำงานง่ายๆ เพื่อให้ได้เงินมาโดยเร็ว	30.93	0.16
6.	การมีประวัติต้องโทษของท่านไม่เป็นอุปสรรคต่อการหางาน	61.82	0.00*
7.	การค้ายาเสพติดซ้ำในครั้งนี้เป็นเพราะมีฐานะยากจน	88.27	0.00*
8.	ท่านเรียนรู้การกระทำผิดต่าง ๆ จากบุคคลใกล้ชิด	82.39	0.00*
9.	ที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ท่านกระทำผิดอีกครั้ง	70.14	0.00*
10.	ท่านทำผิดกฎหมายเพื่อมีความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ	92.13	0.00*
ภาพรวม		336.83	0.00*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.28 พบว่า ความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามอาชีพก่อนรับโทษ ในภาพรวม พบว่า การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ต้องขังทำผิดกฎหมายเพื่อมีความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ รองลงมา การค้ายาเสพติดซ้ำในครั้งนี้เป็นเพราะมีฐานะยากจน และผู้ต้องขังเรียนรู้การกระทำผิดต่าง ๆ จากบุคคลใกล้ชิด มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.29 แสดงค่าความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามจำนวนครั้งที่กระทำความผิด

ข้อที่	กระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก	X ²	Sig.
1.	การคิดว่าการทำผิดกฎหมายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใคร ๆ ก็ทำกัน	17.28	0.14
2.	การทำผิดกฎหมายเพราะความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ	16.60	0.17
3.	การเสพยาเสพติดเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร	20.17	0.06
4.	การกระทำผิดของท่านสามารถหลุดรอดพ้นจากการจับกุมของตำรวจ	9.55	0.66
5.	ชอบทำงานง่ายๆ เพื่อให้ได้เงินมาโดยเร็ว	22.85	0.03*
6.	การมีประวัติต้องโทษของท่านไม่เป็นอุปสรรคต่อการหางาน	12.52	0.41
7.	การค้ายาเสพติดซ้ำในครั้งนี้เป็นเพราะมีฐานะยากจน	21.61	0.4*
8.	ท่านเรียนรู้การกระทำผิดต่าง ๆ จากบุคคลใกล้ชิด	10.86	0.54
9.	ที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ท่านกระทำผิดอีกครั้ง	11.76	0.47
10.	ท่านทำผิดกฎหมายเพื่อมีความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ	24.17	0.02*
ภาพรวม		125.23	0.04*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.28 พบว่า ความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามจำนวนครั้งที่กระทำความผิด ในภาพรวม พบว่า การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ต้องขังทำผิดกฎหมายเพื่อมีความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ รองลงมา ชอบทำงานง่ายๆ เพื่อให้ได้เงินมาโดยเร็ว และการค้ายาเสพติดซ้ำในครั้งนี้เป็นเพราะมีฐานะยากจน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.30 แสดงค่าความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

ข้อที่	กระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก	X ²	Sig.
1.	การคิดว่าการทำผิดกฎหมายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใคร ๆ ก็ทำกัน	66.21	0.00*
2.	การทำผิดกฎหมายเพราะความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ	66.54	0.00*
3.	การเสพยาเสพติดเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร	58.57	0.00*
4.	การกระทำผิดของท่านสามารถหลุดรอดพ้นจากการจับกุมของตำรวจ	54.62	0.00*
5.	ชอบทำงานง่ายๆ เพื่อให้ได้เงินมาโดยเร็ว	61.13	0.00*
6.	การมีประวัติต้องโทษของท่านไม่เป็นอุปสรรคต่อการหางาน	57.68	0.00*
7.	การค้ายาเสพติดซ้ำในครั้งนี้เป็นเพราะมีฐานะยากจน	64.42	0.00*
8.	ท่านเรียนรู้การกระทำผิดต่าง ๆ จากบุคคลใกล้ชิด	91.05	0.00*
9.	ที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ท่านกระทำผิดอีกครั้ง	59.34	0.00*
10.	ท่านทำผิดกฎหมายเพื่อมีความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ	64.51	0.00*
ภาพรวม		206.46	0.00*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.30 พบว่า ความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ในภาพรวม พบว่า การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ต้องขังเรียนรู้การกระทำผิดต่าง ๆ จากบุคคลใกล้ชิด รองลงมา คือ การทำผิดกฎหมายเพราะความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ และ การคิดว่าการทำผิดกฎหมายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใคร ๆ ก็ทำกัน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.31 แสดงค่าความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามสถานที่พักอาศัย

ข้อที่	กระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก	X ²	Sig.
1.	การคิดว่าการทำผิดกฎหมายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใคร ๆ ก็ทำกัน	71.30	0.00*
2.	การทำผิดกฎหมายเพราะความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ	43.44	0.00*
3.	การเสพยาเสพติดเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร	28.85	0.09
4.	การกระทำผิดของท่านสามารถหลุดรอดพ้นจากการจับกุมของตำรวจ	52.88	0.00*
5.	ชอบทำงานง่ายๆ เพื่อให้ได้เงินมาโดยเร็ว	34.46	0.02*
6.	การมีประวัติต้องโทษของท่านไม่เป็นอุปสรรคต่อการหางาน	50.50	0.00*
7.	การค้ายาเสพติดซ้ำในครั้งนี้เป็นเพราะมีฐานะยากจน	52.65	0.00*
8.	ท่านเรียนรู้การกระทำผิดต่าง ๆ จากบุคคลใกล้ชิด	63.62	0.00*
9.	ที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ท่านกระทำผิดอีกครั้ง	45.26	0.00*
10.	ท่านทำผิดกฎหมายเพื่อมีความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ	28.94	0.09
ภาพรวม		208.64	0.01*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.31 พบว่า ความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามสถานที่พักอาศัย ในภาพรวม พบว่า การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การคิดว่าการทำผิดกฎหมายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใคร ๆ ก็ทำกัน รองลงมา คือ ผู้ต้องขังเรียนรู้การกระทำผิดต่าง ๆ จากบุคคลใกล้ชิด และ การกระทำผิดของผู้ต้องขังสามารถหลุดรอดพ้นจากการจับกุมของตำรวจ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.32 แสดงค่าความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามสภาพแวดล้อมในชุมชน

ข้อที่	กระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก	X ²	Sig.
1.	การคิดว่าการทำผิดกฎหมายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใคร ๆ ก็ทำกัน	62.78	0.00*
2.	การทำผิดกฎหมายเพราะความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ	46.51	0.00*
3.	การเสพยาเสพติดเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร	28.34	0.03*
4.	การกระทำผิดของท่านสามารถหลุดรอดพ้นจากการจับกุมของตำรวจ	23.13	0.11
5.	ชอบทำงานง่ายๆ เพื่อให้ได้เงินมาโดยเร็ว	48.00	0.02*
6.	การมีประวัติต้องโทษของท่านไม่เป็นอุปสรรคต่อการหางาน	33.17	0.01*
7.	การค้ายาเสพติดซ้ำในครั้งนี้เป็นเพราะมีฐานะยากจน	29.15	0.02*
8.	ท่านเรียนรู้การกระทำผิดต่าง ๆ จากบุคคลใกล้ชิด	48.45	0.00*
9.	ที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ท่านกระทำผิดอีกครั้ง	55.89	0.00*
10.	ท่านทำผิดกฎหมายเพื่อมีความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ	68.72	0.00*
ภาพรวม		179.70	0.00*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.32 พบว่า ความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามสภาพแวดล้อมในชุมชน ในภาพรวม พบว่า การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ต้องขังทำผิดกฎหมายเพื่อมีความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ รองลงมา คือ การคิดว่าการทำผิดกฎหมายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใคร ๆ ก็ทำกัน รองลงมา คือ ผู้ต้องขังคิดว่าการทำผิดกฎหมายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใคร ๆ ก็ทำกัน และ ที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้ต้องขังกระทำผิดอีกครั้ง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก ได้เก็บรวบรวมข้อมูลและแสดงผลการศึกษาโดยใช้ข้อมูลจากการเก็บแบบสอบถามจำนวน 212 ชุด และข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์และแปลผลโดยการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 92.90 รองลงมาเป็นเพศหญิง จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 7.10 ส่วนใหญ่อายุ 36 – 45 ปี จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 47.20 รองลงมาอายุ 26 – 35 ปี จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 34.40 และอายุ 46 – 55 ปี จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 9.90 ส่วนใหญ่สถานภาพโสด จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 60.80 รองลงมาสถานภาพสมรส จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 21.20 และสถานภาพหย่าร้าง จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 15.10 ส่วนใหญ่ระดับการศึกษามัธยมศึกษา จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 55.70 รองลงมาระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษา จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 26.90 และระดับการศึกษา ปวช. จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 9.40 ส่วนใหญ่อาชีพก่อนรับโทษ รับจ้างทั่วไป จำนวน 163 คน คิดเป็นร้อยละ 76.90 รองลงมาอาชีพก่อนรับโทษ เกษตรกร จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 6.60 และอาชีพก่อนรับโทษ ค้าขาย จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.20 ส่วนใหญ่กระทำผิด 2 ครั้ง จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 80.70 รองลงมากระทำผิด 3 ครั้ง จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 15.10 และกระทำผิด 4 ครั้ง จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 3.80 ส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 5,000 – 10,000 บาท จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 53.30 รองลงมารายได้ต่อเดือน 10,001 – 25,000 บาท จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 34.40 และรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 10.40 ส่วนใหญ่มีสถานที่พักอาศัยกับบิดามารดา จำนวน 158 คน คิดเป็นร้อยละ 74.50 รองลงมาสถานที่พักอาศัยเป็นบ้านตนเอง จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 18.40 และสถานที่พักอาศัยเป็นของสามี/ภรรยา จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 4.70 ส่วนใหญ่สภาพแวดล้อมในชุมชนอยู่ในหมู่บ้านในชนบท จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 75.50 รองลงมาสภาพแวดล้อมในชุมชนอยู่ในชุมชนเมือง จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 20.30 และสภาพแวดล้อมในชุมชน อยู่ในหมู่บ้านจัดสรร และห้องแถว/ทาวน์เฮ้าส์ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.90

2. ผลการวิเคราะห์สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติด อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.15$) เมื่อพิจารณาเป็นรายปัจจัย โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย พบว่า ปัจจัยด้านครอบครัว อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.68$) รองลงมา คือ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X} = 2.95$) และปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ปัจจัยด้านสังคมและชุมชน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.81$) เมื่อพิจารณาเป็นในแต่ละปัจจัย สรุปได้ดังนี้

2.1 ปัจจัยด้านครอบครัว พบว่า ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.68$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า บิดา มารดา ของผู้ต้องขังให้คำปรึกษาที่ดีเป็นประจำ และช่วยเหลือท่านเมื่อเกิดปัญหา อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$) รองลงมา คือ บิดา มารดา ของผู้ต้องขังมีการตักเตือนอบรมสั่งสอนเมื่อกระทำผิด อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.50$) ผู้ต้องขังและสมาชิกในครอบครัวมีการทำกิจกรรมร่วมกัน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.42$) และข้อที่ค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ผู้ต้องขังมีความคิดขัดแย้ง / โต้แย้งกับบิดา-มารดาหรือผู้ปกครอง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.11$) ตามลำดับ

2.2 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ พบว่า ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.95$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า การที่ผู้ต้องขังกระทำผิดเพราะต้องรับภาระเรื่องค่าใช้จ่ายในครอบครัว อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$) รองลงมา คือ การมีประวัติติดคุกเป็นอุปสรรคสำคัญในการหางานทำที่สุจริต อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.08$) ผู้ต้องขังต้องใช้เงินเป็นจำนวนมากในชีวิตประจำวัน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.05$) และข้อที่ค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ การที่ผู้ต้องขังกระทำผิดเพราะเดือดร้อนเรื่องหนี้สิน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.68$) ตามลำดับ

2.3 ปัจจัยด้านสังคมและชุมชน พบว่า ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.81$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่เป็นแหล่งการซื้อขายยาเสพติด อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$) รองลงมา คือ ชุมชนที่ผู้ต้องขังอาศัยอยู่มีผู้เสพยาเสพติด อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$) การทำผิดของท่านเกิดจากการถูกเพื่อนชักจูง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.08$) และข้อที่ค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ บ้านของผู้ต้องขังอยู่ในชุมชนแออัดแหล่งเสื่อมโทรม อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.32$) ตามลำดับ

3. ผลการวิเคราะห์การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก พบว่า การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.98$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า ผู้ต้องขังชอบทำงานง่าย ๆ เพื่อให้ได้เงินมาโดยเร็ว อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.39$) รองลงมา คือ การเสพยาเสพติดเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$) ผู้ต้องขังทำผิดกฎหมายเพื่อมีความจำเป็นมีสถานการณืบีบบังคับ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.22$) และข้อที่ค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ การกระทำผิดของท่านสามารถหลุดรอดพ้นจากการจับกุมของตำรวจ อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.38$) ตามลำดับ

4. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก พบว่า ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก กับ ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำ พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำ ในภาพรวม มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตากรายด้าน พบว่า ด้านครอบครัว ด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคมและชุมชน ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก สรุปได้ดังนี้

4.1 ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามเพศ พบว่า เพศกับการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

4.2 ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามอายุ พบว่า อายุกับการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

4.3 ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามสถานภาพ พบว่า สถานภาพกับการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

4.4 ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำคามผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ระดับการศึกษากับการกระทำคามผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

4.5 ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามอาชีพก่อนรับโทษ พบว่า อาชีพก่อนรับโทษกับการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

4.6 ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามรายได้ต่อเดือน พบว่า รายได้ต่อเดือนกับการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

4.7 ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามสถานที่พักอาศัย พบว่า สถานที่พักอาศัยกับการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

4.8 ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก จำแนกตามสภาพแวดล้อมทั่วไป พบว่า สภาพแวดล้อมทั่วไปกับการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

5. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำ มีความสัมพันธ์ของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก เมื่อจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า

5.1 ความสัมพันธ์ของการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก
จำแนกตามเพศ ในภาพรวม พบว่า การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง มีความสัมพันธ์กันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การค้ายา
เสพติดซ้ำในครั้งนี้อย่างมีฐานะยากจน รองลงมาผู้ต้องขังเรียนรู้การกระทำผิดต่าง ๆ จากบุคคล
ใกล้ชิด และที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้ต้องขังกระทำผิดอีกครั้ง มีความสัมพันธ์อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นตามสมมติฐาน

5.2 ความสัมพันธ์ของการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก
จำแนกตามอายุ ในภาพรวม พบว่า การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ต้องขัง
เรียนรู้การกระทำผิดต่าง ๆ จากบุคคลใกล้ชิด มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

5.3 ความสัมพันธ์ของการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก
จำแนกตามสถานภาพ ในภาพรวม พบว่า การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง มีความสัมพันธ์กัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า
ผู้ต้องขังเรียนรู้การกระทำความผิดต่าง ๆ จากบุคคลใกล้ชิด รองลงมา คือ การทำผิดกฎหมายเพราะ
ความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ และอยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้ต้องขังทำผิดอีก
ครั้ง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

5.4 ความสัมพันธ์ของการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก
จำแนกตามระดับการศึกษา ในภาพรวม พบว่า การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ไม่มี
ความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็น
รายข้อ พบว่า การมีประวัติต้องโทษของท่านไม่เป็นอุปสรรคต่อการหางาน รองลงมา ที่อยู่อาศัยเป็น
ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ท่านกระทำผิดอีกครั้ง และการค้ายาเสพติดซ้ำในครั้งนี้เป็นเพราะมีฐานะยากจน
มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

5.5 ความสัมพันธ์ของการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก
จำแนกตามอาชีพก่อนรับโทษ ในภาพรวม พบว่า การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง มีความสัมพันธ์
กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า
ผู้ต้องขังทำผิดกฎหมายเพื่อความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ รองลงมา การค้ายาเสพติดซ้ำใน
ครั้งนี้เป็นเพราะมีฐานะยากจน และผู้ต้องขังเรียนรู้การกระทำผิดต่าง ๆ จากบุคคลใกล้ชิด มี
ความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

5.6 ความสัมพันธ์ของการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก
จำแนกตามจำนวนครั้งที่กระทำความผิด ในภาพรวม พบว่า การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง มี
ความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็น
รายข้อ พบว่า ผู้ต้องขังทำผิดกฎหมายเพื่อความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ รองลงมา ชอบ
ทำงานง่ายๆ เพื่อให้ได้เงินมาโดยเร็ว และการค้ายาเสพติดซ้ำในครั้งนี้เป็นเพราะมีฐานะยากจน มี
ความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

5.7 ความสัมพันธ์ของการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก
จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ในภาพรวม พบว่า การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง มีความสัมพันธ์
กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า
ผู้ต้องขังเรียนรู้การกระทำผิดต่าง ๆ จากบุคคลใกล้ชิด รองลงมา คือ การทำผิดกฎหมายเพราะความ
จำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ และ การคิดว่าการทำผิดกฎหมายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใคร ๆ ก็ทำ
กัน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

5.8 ความสัมพันธ์ของการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก
จำแนกตามสถานที่พักอาศัย ในภาพรวม พบว่า การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง มีความสัมพันธ์
กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า
การคิดว่าการทำผิดกฎหมายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใคร ๆ ก็ทำกัน รองลงมา คือ ผู้ต้องขังเรียนรู้การ
กระทำผิดต่าง ๆ จากบุคคลใกล้ชิด และการกระทำผิดของผู้ต้องขังสามารถหลุดรอดพ้นจากการ
จับกุมของตำรวจ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

5.9 ความสัมพันธ์ของการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก
จำแนกตามสภาพแวดล้อมในชุมชน ในภาพรวม พบว่า การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง มี
ความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็น
รายข้อ พบว่า ผู้ต้องขังทำผิดกฎหมายเพื่อมีความจำเป็นมีสถานการณืบีบบังคับ รองลงมา คือ การ
คิดว่าการทำผิดกฎหมายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใคร ๆ ก็ทำกัน รองลงมา คือ การคิดว่าการทำผิด
กฎหมายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใคร ๆ ก็ทำกัน และ ที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ท่านกระทำ
ผิดอีกครั้ง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

อภิปรายผล

จากการวิจัยในครั้งนี้ ได้นำประเด็นสำคัญมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ และสมมติฐาน
งานวิจัย ได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์สาเหตุของการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง พบว่า ปัจจัยที่มี
ผลต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติด อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายปัจจัย
พบว่า ปัจจัยด้านครอบครัว อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ อยู่ในระดับ ปาน
กลาง และปัจจัยที่มีค่าน้อยที่สุด คือ ปัจจัยด้านสังคมและชุมชน อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้
อาจเป็นไปได้ว่าผู้ต้องขังคดียาเสพติดมีการนำยาเสพติดมาใช้เพื่อบรรเทาถึงการรับรู้ปัญหาที่เกิดขึ้น
ภายในครอบครัว อีกทั้งปัจจัยด้านเศรษฐกิจก็ส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของผู้ต้องขัง
ซึ่งผู้ต้องขังอาจมีสภาวะความเครียดจากการดำเนินชีวิตประจำวัน ซึ่งผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ส่วน
ปัจจัยด้านสังคมและชุมชนที่มีสภาพแวดล้อมในรูปแบบที่มีการใช้ยาเสพติดซึ่งผู้ต้องขังไม่ต้องการ
รับรู้ถึงสภาพความเป็นอยู่ที่มีอยู่ในลักษณะเดิม ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ **เกรียงศักดิ์ พิมสุข
(2565)** ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำอำเภอ
หล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า 1) ระดับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียา
เสพติดในเรือนจำอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง ได้แก่ ด้าน
ความสัมพันธ์ในครอบครัว การคบหาสมาคม กลุ่มเพื่อน และด้านสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย 2)
ปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลกระทบต่อการกระทำความผิดซ้ำ ของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำ อำเภอหล่ม
สัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้แก่ ความสัมพันธ์ในครอบครัว การคบหาสมาคมกลุ่มเพื่อน และ
สภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยไม่ส่งผลกระทบต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำ อำเภอหล่มสัก จังหวัด
เพชรบูรณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3) การวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่า มีค่านิยมในการมองเห็นเรื่องการ
จำหน่ายยาเสพติดทำให้มีเงินเพิ่มมากขึ้น เกิดทัศนคติต่อการจำหน่ายยาเสพติดว่าเป็นอาชีพที่สร้าง
รายได้ สร้างความสุขให้กับตนเอง และหลังจากที่พ้นโทษออกมาจากเรือนจำ ถูกคุกคามเหยียดหยาม

จากคนรอบข้างว่าเป็นคนซึ่ๆ ข้อเสนอแนะของการวิจัยคือ สังคมควรเปิดโอกาสให้แก่ผู้ที่เคยถูกต้องโทษจำคุกได้กลับเข้าทำงานได้อย่างปกติในสังคม ผู้นำชุมชนต้องรับทราบ และเข้าถึงประชาชนให้ความช่วยเหลือ รับรู้ถึงสภาพปัญหาของแต่ละครัวเรือน ชุมชนควรมีส่วนร่วมในการป้องกันแก้ไขปัญหาการใช้ยาเสพติด หรือการร่วมสังเกตประชาชนในชุมชนที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด มีการบริหารจัดการโดยใช้กฎระเบียบของชุมชนเพื่อช่วยเหลือครอบครัว หรือผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการถูกดำเนินคดีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ชุมชนต้องสอดส่องรับรู้ถึงสภาพความเป็นอยู่ในแต่ละครอบครัว เพื่อให้ความช่วยเหลือหรือแก้ไขปัญหาลูกได้ถูกต้อง

2. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ต่อการกระทำผิดซ้ำ ด้านครอบครัว ด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคมและชุมชนส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตากพบว่า ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก กับ ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำ พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำ ในภาพรวม มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตากรายด้าน พบว่า ด้านครอบครัว ด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคมและชุมชน ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนภา อินธิบาล (2562) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำ ในคดียาเสพติดในเรือนจำกลางชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า โดยภาพรวมผู้ต้องขังชายคดียาเสพติดเมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า มีคนในครอบครัว พ่อ แม่ ว่ากล่าวตักเตือนเสมอ เมื่อใช้สารเสพติดมีค่าเฉลี่ยเป็นอันดับที่ 1 ความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนบุคคลผู้ต้องขังชายกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดในเรือนจำกลางชลบุรี พบว่า อายุ ระดับการศึกษาและ สถานภาพ ไม่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด : กรณีศึกษาในเรือนจำกลางชลบุรี ส่วนอาชีพก่อนต้องโทษ จำนวนปีที่ศาลตัดสินจำคุก ลักษณะการทำความผิด รายได้ต่อเดือนก่อนต้องโทษ และภูมิลำเนา มีความสัมพันธ์กับปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด : กรณีศึกษาในเรือนจำกลางชลบุรีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พงษ์กฤษณ์ มงคลสินธุ์ (2561) ศึกษาเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด เพื่อเปรียบเทียบกันระหว่างปัจจัยภายในกับปัจจัยภายนอก และเพื่อเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหายุ่งเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด พบว่า เมื่อพิจารณาปัจจัยเรียงลำดับไปที่ละด้านแล้ว พบว่ามีปัจจัยเพียง 2 ด้านจากทั้งหมด 7 ด้าน คือด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวและด้านสภาพทางเศรษฐกิจ สังคมเท่านั้นที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด สำหรับปัจจัยภายในที่นำเอาปัจจัยมารวมกลุ่มกันประกอบด้วย การเห็นคุณค่าในตัวเอง การคบเพื่อน สุขภาพจิต และความสัมพันธ์ในครอบครัวแล้ว พบว่าปัจจัยภายในดังกล่าวนี้ ไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำ ในทางตรงกันข้ามปัจจัยภายนอกที่ประกอบด้วย สภาพทางเศรษฐกิจสังคม นโยบายยาเสพติด และการปฏิบัติในกระบวนการยุติธรรมพบว่าปัจจัยภายนอกดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำ แต่ถึงกระนั้นถ้าหากพิจารณาโดยรวมปัจจัยทั้ง 7 ด้านเข้าด้วยกันแล้ว จะพบว่าปัจจัยโดยรวมทั้งหมดไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำ

3. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำ มีความสัมพันธ์ของการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก พบว่า ความสัมพันธ์ของการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก โดยจำแนกตามเพศ จำแนกตามสถานภาพ จำแนกตามอาชีพก่อนรับโทษ จำแนกตามจำนวนครั้งที่กระทำความผิด จำแนกตามรายได้ต่อเดือน จำแนกตามสถานที่พักอาศัย และจำแนกตามสภาพแวดล้อมในชุมชน ในภาพรวม พบว่า การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของนภา อินธิบาล (2562) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำ ในคดียาเสพติดในเรือนจำกลางชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนบุคคลผู้ต้องขังชายกระทำความผิดซ้ำคดียาเสพติดในเรือนจำกลางชลบุรี พบว่า อายุ ระดับการศึกษาและ สถานภาพ ไม่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำในคดียาเสพติด : กรณีศึกษาในเรือนจำกลางชลบุรี ในส่วนของความสัมพันธ์ของการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก โดยจำแนกตามอายุ และจำแนกตามระดับการศึกษาในภาพรวม พบว่า การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของนภา อินธิบาล (2562) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำ ในคดียาเสพติดในเรือนจำกลางชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า อาชีพก่อนต้องโทษ จำนวนปี ที่ศาลตัดสินจำคุก ลักษณะการกระทำความผิด รายได้ต่อเดือนก่อนต้องโทษ และ ภูมิสำเนา มีความสัมพันธ์กับปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำในคดียาเสพติด : กรณีศึกษาในเรือนจำกลางชลบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำ มีความสัมพันธ์ของการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก โดยผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางที่เกี่ยวข้องในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ดังนี้

1. ครอบครัวยังมีส่วนสำคัญ การสนทนา การให้คำปรึกษา การพูดคุยแลกเปลี่ยน การอบรมสั่งสอน และการสร้างครอบครัวที่อบอุ่น เป็นการป้องกันไม่ให้สมาชิกในครอบครัวกระทำความผิดกฎหมาย และป้องกันไม่ให้สมาชิกในครอบครัวเข้าถึงอบายมุข หรือสิ่งเสพติดอื่น ๆ
2. การดำเนินชีวิตประจำวันในสถานะเศรษฐกิจที่ถดถอย ซึ่งส่งผลกระทบต่อค่าครองชีพ อีกทั้งสถานะความเครียดจากการดำเนินชีวิตประจำวัน การที่มีรายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่ายประจำวันเป็นสาเหตุที่สำคัญในการที่ประชาชนมีภาวะพึ่งพิงสิ่งเสพติด ซึ่งอาจก่อให้เกิดการกระทำที่ผิดกฎหมาย
3. สังคมและชุมชนที่มีสภาพแวดล้อมในรูปแบบที่มีการใช้สิ่งเสพติด ซึ่งประชาชนต้องการที่จะหลีกเลี่ยงปัญหา และการรับรู้ถึงสภาพความเป็นอยู่ที่มีอยู่ในลักษณะเดิม ๆ การพบปะกับบุคคลที่มีการใช้สิ่งเสพติดเป็นประจำย่อมทำให้เสี่ยงต่อการถูกดำเนินคดี

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาพฤติกรรมที่ส่งผลกระทบต่อการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ที่กระทำผิดกฎหมายประเด็นที่เกี่ยวกับคดีอาญา และการหลงหลงที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน
2. ควรศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการดำเนินคดีของผู้ต้องขัง : กรณีศึกษาผู้ต้องขังที่มีการใช้ยาเสพติด และผู้ต้องขังที่เกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสพติด

บรรณานุกรม

- กรมราชทัณฑ์กระทรวงยุติธรรม. (2565). รายงานสถิติผู้ต้องราชทัณฑ์ทั่วประเทศ. ค้นเมื่อ 1 กุมภาพันธ์ 2565 จาก <http://www.correct.go.th/rt103pdf/>.
- กรมราชทัณฑ์กระทรวงยุติธรรม. (2565). Recidivism Statistics Database ฐานข้อมูลผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำ. ค้นเมื่อ 1 กุมภาพันธ์ 2565 จาก <http://www.correct.go.th/recstats/>.
- เกรียงศักดิ์ พิมสุข (2565). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำ อำเภอลำลูก จังหวัดเพชรบูรณ์. วิทยานิพนธ์ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชีวศึกษาและการบริหารงานยุติธรรม คณะอาชีวศึกษาและการบริหารงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต.
- เกษรารักษ์ จิณะแสน. (2542). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน ที่อยู่ระหว่างถูกคุมความประพฤติในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ.
- จิตราภรณ์ จิตรธร. (2551). การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินศึกษาเชิงทฤษฎีการควบคุมตนเอง การควบคุมทางสังคมและการคบหาสมาคมที่แตกต่าง. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. (2551). สังคมวิทยาอาชีวศึกษา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นภา อินธิบาล (2562). ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด: กรณีศึกษาเรือนจำกลางชลบุรี. (งานนิพนธ์ รศ.ม.). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- ปกรณ มณีปกรณ. (2553). อาชีวศึกษาและพัฒนศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วน จำกัด เวิลด์เทรด ประเทศไทย.
- ประเทือง ธนิยผล. (2555). กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พงษ์กฤษณ์ มงคลสินธุ์. (2561). การศึกษาปัจจัยมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด (Unpublished Doctoral dissertation). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.
- เสริมศรี ประสงค์สุข. (2546). พฤติกรรมการกระทำผิดและการปรับตัวของผู้ต้องขังชายที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำ และทัณฑสถานในเขตกรุงเทพมหานคร. (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.
- สุวรรณ ใจคลองแคล้ว. (2546). สาเหตุการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำพิเศษธนบุรี. (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.

- สุดสงวน สุธีสร. (2558). **อาชญวิทยา**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เสริม ปุณณะหิตานนท์. (2523). **การกระทำผิดในสังคม สังคมวิทยาอาชญากรรม และพฤติกรรมเบี่ยงเบน**.
ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ .
- โสภา พิษณุโสภณ. (2542). **การศึกษาสัมพันธภาพในครอบครัวกับการเลี้ยงดูบุตร : ศึกษากรณีผู้ประกอบอาชีพในสถานบันเทิงเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี**. สารนิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการโครงการสวัสดิการสังคม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ สมุทรปราการ.
- ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์ . (2531). **อาชญวิทยาสหวิทยาการว่าด้วยปัญหาอาชญากรรม กรุงเทพมหานคร**.
กรุงเทพมหานคร :โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประหยัด พวงจำปา. (2537). **ปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ถูกคุมความประพฤติ**.
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. กรุงเทพฯ.
- มนตร์ รัชส์ศณี และ Mon Raksri. (2553). **การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำพิเศษธนบุรี**.
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ.
- นัทธี จิตสว่าง. 2561. **มายาคติเกี่ยวกับการอบรมแก้ไขและคืนสู่สังคมของผู้ต้องขังกับการกระทำผิดซ้ำ**.
ค้นเมื่อ 15 เมษายน 2565 แหล่งที่มา: <http://www.nathee-chitsawang.com/wordpress/>.
- นัทธี จิตสว่าง และสมนทิพย์ ใจเหล็ก. (2554). **รายงานการวิจัยเรื่องเส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังในคดียาเสพติด**.
กรุงเทพฯ: กรมราชทัณฑ์ และสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.
- ปกรณ มณีปกรณ. (2553). **อาชญวิทยาและทัณฑวิทยา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. เอ็ม ที เพรส.กรุงเทพฯ.
- . (2555). **ทฤษฎีอาชญวิทยา**. ห้างหุ้นส่วนจำกัด เวิลด์เทรด ประเทศไทย, 1469.
- พรชัย ชันดี. (2543). **ทฤษฎีและงานวิจัยทางอาชญวิทยา**. กรุงเทพฯ : บัคเนท.
- พงศกร อินธิไชย (2552). **การกระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับยาเสพติดในเรือนจำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดเรือนจำกลางบางขวาง**. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พงศกร อินธิไชย. (2552). **การกระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับยาเสพติดในเรือนจำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางบางขวาง**. สารนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิทยากร เชียงกุล.(2555). **รายงานสภาวะการศึกษาไทย ปี 2547/2548**. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการการศึกษา.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางตาก

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต คณะวิทยาการจัดการ สถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิก โดยกำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้ 1. เพื่อศึกษาสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก 2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำ

แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่อายุ การศึกษา สถานภาพ อาชีพ จำนวนครั้งที่กระทำผิดฐานครอบครองการพักอาศัยและสภาพแวดล้อมในชุมชน

ตอนที่ 2 ข้อมูลสาเหตุการกระทำผิดซ้ำโดยเป็นคำถามปลายปิดประกอบด้วยด้านครอบครัว ด้านเศรษฐกิจและด้านสังคมและชุมชน

ตอนที่ 3 ข้อมูลการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำของจังหวัดแม่ฮ่องสอนโดยเป็นคำถามปลายปิดประกอบด้วยคำตอบย่อยที่แบ่งเป็น 5 ระดับ

ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านกรอกข้อมูลแบบสอบถามนี้ ซึ่งจะนำไปเป็นประโยชน์ทางการศึกษาเท่านั้น พร้อมกันนี้ทางผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้ทั้งนี้จะเก็บรักษาข้อมูลคำตอบของท่านเป็นความลับอย่างเคร่งครัดและจะรายงานผลการศึกษานี้ในภาพรวมทั้งหมดเท่านั้น

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ ที่ตรงกับข้อมูลของท่านมากที่สุด

1. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

2. อายุ

☐ 18 – 25 ปี

☐ 26 – 35 ปี

☐ 36 – 45 ปี

☐ 46 – 55 ปี

☐ 56 ปีขึ้นไป

3. สถานภาพ

☐ โสด

☐ สมรส

☐ หย่าร้าง

☐ อื่น ๆ

4. ระดับการศึกษา

☐ ต่ำกว่ามัธยมศึกษา

☐ มัธยมศึกษา

☐ ปวช.

☐ ปวส.

☐ปริญญาตรี

☐ สูงกว่าปริญญาตรี

5. อาชีพก่อนรับโทษ

☐ ว่างาน

☐ นักเรียน นักศึกษา

☐ รับจ้างทั่วไป

☐ ธุรกิจส่วนตัว

☐ ค้าขาย

☐ เกษตรกร

☐ พนักงานของรัฐ

☐ พนักงานบริษัท

6. จำนวนครั้งที่กระทำความผิด

☐ 2 ครั้ง

☐ 3 ครั้ง

☐ 4 ครั้ง

☐ มากกว่า 4 ครั้ง

7. รายได้ต่อเดือน

☐ ต่ำกว่า 5,000 บาท☐ 5,000 - 10,000 บาท☐ 10,001- 25,000 บาท☐ 25,001 บาท ขึ้นไป

8. สถานที่พักอาศัย

☐ บ้านตนเอง☐ บิдамารดา☐ สามเี / ภรรยา☐ ปุยา / ตายาย☐ บ้านเช่า☐ อื่นๆ.....

9. สภาพแวดล้อมในชุมชน

☐ หมู่บ้านในชนบท☐ หมู่บ้านจัดสรร☐ ชุมชนในเมือง☐ ห้องแถว / ทาวน์เฮาส์☐ อื่นๆ.....

ตอนที่ 2 สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย✓ลงในช่องว่างที่ท่านเห็นว่าตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงช่องเดียวโดยมีความหมายหรือข้อบ่งชี้ในการเลือกดังนี้

5 หมายถึง ระดับความคิดเห็นที่ท่าน เห็นด้วยมากที่สุด

4 หมายถึง ระดับความคิดเห็นที่ท่าน เห็นด้วยมาก

3 หมายถึง ระดับความคิดเห็นที่ท่าน เห็นด้วยปานกลาง

2 หมายถึง ระดับความคิดเห็นที่ท่าน เห็นด้วยน้อย

1 หมายถึง ระดับความคิดเห็นที่ท่าน เห็นด้วยน้อยที่สุด

สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง	ระดับความคิดเห็น				
	(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
1. ปัจจัยด้านครอบครัว					
1. บิดา มารดา ของท่านให้คำปรึกษาที่ดี เป็นประจำและช่วยเหลือท่านเมื่อเกิดปัญหา					
2. บิดา มารดา ของท่านมีการตักเตือน อบรมสั่งสอนเมื่อกระทำผิด					
3. ถ้าท่านประสบปัญหาคนในครอบครัวไม่เคยให้ความช่วยเหลือหรือกำลังใจ					
4.คนในครอบครัวของท่านไม่มีความเข้าใจ สนใจและเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน					
5. ท่านมีความคิดขัดแย้ง/โต้แย้งกับบิดา-มารดาหรือผู้ปกครอง					
6. ท่านและสมาชิกในครอบครัวมีการทำกิจกรรมร่วมกัน					
2. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ					
1. การมีประวัติติดคุกเป็นอุปสรรคสำคัญในการหางานทำที่สุจริต					
2. การกระทำผิดของท่านเพราะครอบครัวของท่านมีปัญหาทางการเงิน					
3. หากนายจ้างรู้ว่าท่านเป็นผู้ที่เคยติดคุกมาก่อนท่านมักจะได้รับการปฏิเสธไม่ให้เข้าทำงาน					
4. การที่กระทำผิดเพราะท่านเดือดร้อนเรื่องเงิน					
5. การที่ท่านกระทำผิดเพราะต้องรับภาระเรื่องค่าใช้จ่ายในครอบครัว					
6. ท่านต้องใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมากในชีวิตประจำวัน					
7. ที่ท่านต้องมากระทำผิดซ้ำเพราะว่าความยากจนของครอบครัว					

สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง	ระดับความคิดเห็น				
	(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
8. ท่านประสบปัญหาไม่มีงานทำหลังพ้นโทษ					
9. การที่ท่านกระทำผิดเพราะเดือดร้อนเรื่องหนี้สิน					
10. ท่านต้องใช้จ่ายเงินจำนวนมากเกี่ยวกับการพนันและการเที่ยวเตร่					
3. ปัจจัยด้านสังคมและชุมชน					
1. บ้านของท่านอยู่ในชุมชนแออัดแหล่งเสื่อมโทรม					
2. ชุมชนของท่านมีกลุ่มมิจฉาชีพอาศัยอยู่มาก					
3. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่เป็นแหล่งการซื้อขายยาเสพติด					
4. เมื่อท่านเห็นผู้อื่นทำผิดท่านจะพยายามหลีกเลี่ยงและไม่ทำตามอย่าง					
5. ท่านเรียนรู้เทคนิคและวิธีการในการกระทำความผิดจากบุคคลใกล้ชิดเช่นญาติพี่น้องหรือคนรู้จักสนิทสนมในชุมชน					
6. ชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่มีผู้เสพยาเสพติด					
7. ที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ท่านกระทำผิดอีกครั้ง					
8. ท่านเรียนรู้การกระทำผิดจากสื่อสังคมต่างๆ					
9. การทำผิดของท่านเกิดจากการถูกเพื่อนชักจูง					
10. เมื่อท่านอยู่กับกลุ่มเพื่อนท่านจะกล้าทำในสิ่งที่ไม่เคยทำ					

ตอนที่ 3 การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย✓ ลงในช่องว่างที่ท่านเห็นว่าตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด เพียงช่องเดียวโดยมีความหมายหรือข้อบ่งชี้ในการเลือกดังนี้

- 5 หมายถึง ระดับความคิดเห็นที่ท่าน เห็นด้วยมากที่สุด
- 4 หมายถึง ระดับความคิดเห็นที่ท่าน เห็นด้วยมาก
- 3 หมายถึง ระดับความคิดเห็นที่ท่าน เห็นด้วยปานกลาง
- 2 หมายถึง ระดับความคิดเห็นที่ท่าน เห็นด้วยน้อย
- 1 หมายถึง ระดับความคิดเห็นที่ท่าน เห็นด้วยน้อยที่สุด

การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางตาก	ระดับความคิดเห็น				
	(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
1. การคิดว่าว่าการทำผิดกฎหมายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใครๆ ก็ทำกัน					
2. การทำผิดกฎหมายเพราะความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ					
3. การเสพยาเสพติดเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร					
4. การกระทำผิดของท่านสามารถหลุดรอดพ้นจากการจับกุมของตำรวจ					
5. ชอบทำงานง่าย ๆ เพื่อให้ได้เงินมาโดยเร็ว					
6. การมีประวัติต้องโทษของท่านไม่เป็น อุปสรรคต่อการหางาน					
7. การค้ายาเสพติดซ้ำในครั้งนี้เป็นเพราะมีฐานะยากจน					
8. ท่านเรียนรู้การกระทำผิดต่างๆจากบุคคลใกล้ชิด					
9. ที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ท่านกระทำผิดอีกครั้ง					
10. ท่านทำผิดกฎหมายเพื่อมีความจำเป็นมีสถานการณ์บีบบังคับ					

ภาคผนวก ข

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พีระ พันธุ์งาม	ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต ภาวะผู้นำทางการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง รองอธิการบดี สถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิก
ดร.สุชาติ ใจภักดิ์	อาจารย์ประจำหลักสูตร สาขาการบริหารการศึกษา สถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิก
ดร.นิตยา วงศ์ยศ	ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (บริหารศาสตร์) การบริหารองค์การภาครัฐและเอกชน มหาวิทยาลัยแม่โจ้

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล	นางสาวนันทมน นาควรรณ
วันเดือนปีเกิด	21 เมษายน 2540
ที่อยู่ปัจจุบัน	483 หมู่ 1 ตำบลพระธาตุผาแดง อำเภอแม่ สวด จังหวัดตาก 63110
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	นักจัดการงานทั่วไปปฏิบัติการ
ที่อยู่ทำงาน	18 หมู่ 9 ตำบลวังหิน อำเภอเมือง จังหวัด ตาก 63000
ประวัติการศึกษา	- ปี 2553 โรงเรียนสรรพวิทยาคม ระดับชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น - ปี 2553 – 2558 วิทยาลัยการอาชีพแม่สวด ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ - ปี 2558 – 2560 วิทยาลัยเทคนิคแม่สวด ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ - ปี 2560 - 2562 มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร ระดับปริญญาตรี คณะวิทยาการจัดการ สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

